

DRAGE MAGI

**ÆLDRE-
HJERNEN**

J.C. SPRINBOURNE

Drage Magi

4

Ældre-Hjernen

Af J.C. SpringBourne

© Copyright 2023 - af Jesper Skjærbæk

ISBN: 9798390250471
#DrageMagi

Version 1.1
@JesperSB

Forsiden er lavet med Midjourney AI.

Cover tekst:

Hvad er virkelighed, og hvad er computer spil.?

Spillet er begyndt at trække spillere ind fra den virkelige verden, og slå dem ihjel.

De troede det var en ukendt spiller som de skulle rede, men så finder vennerne ud af sandheden...

Som sender dem på en hovedkulds, livstruende jagt igennem den mørke under-verden, fyldt med Mørke-elver, Mind-Flayers og den ekstremt magtfulde Ældre-Hjerne.

Om natten vågnede Rune, ved at hans søster trak i ham. Han kiggede på hende i mørket, og hviskede: "Kan det ikke vente til i morgen.?"

Hendes stemme lød svagere, lysere, anderledes, men det var hendes stemme: "Nej. Jeg er begyndt at forsvinde."

Rune kastede hans lys-besværgelse, i det lille rum. Lyset ramte loftet, og vækkede de andre.

Sofie havde ret, fordi han kunne se igennem hende. Hun var begyndt at udtone, og blev mere og mere gennemsigtig.

Indholdsfortegnelse

1: Starten.....	6
2: Beskeden.....	10
3: Sams ide.....	15
4: Kongens By.....	19
5: Kloakken.....	25
6: Arbejderne.....	30
7: Under Borgen.....	34
8: Den Anden Vej.....	39
9: Den Hvide Dame.....	42
10: Liget.....	47
11: Anholdt.....	53
12: Søster.....	57
13: Invitationen	62
14: Audiens.....	66
15: Festen.....	72
16: Dansen.....	78
17: Offline.....	83
18: Online	88
19: Uret Tikker.....	92
20: Mørke-elver.....	97

21: Mørke-elvernes By.....	102
22: Bagvejen.....	106
23: Shadar-Kai.....	111
24: Fætter.....	116
25: Morgenens Efter.....	120
26: Vejen Ned.....	124
27: Fangerne.....	129
28: Søster.....	132
29: Taktik.....	135
30: Ældre-Hjernen.....	139
31: Ud Igen.....	144
32: Alarm.....	149
33: Vis Kvinde.....	153
34: Energi Overførelse.....	157
35: Portal Magi	162
36: Kampen.....	168
37: Dimensioner.....	173
38: Epilog.....	176

1: Starten

Samuel lå vågen på sengen, i den stille nat.

Hans telefon havde lige fået en Sms, midt om natten. 'Endnu én er forsvundet. Samme profil.'

Det var fra hans firma, hvor han arbejdede med at teste et online-spil. En af de andre tester havde sendt den. Nogle af børnene som spillede spillet forsvandt....

Alle de sejeste unger. Dem som spillede på det hårdeste, højeste niveau i spil. Dem som kunne gennemføre ekstreme spil, uden problemer...

Han tænkte: 'Bare det ikke er Rune.'

Politiet mistænkte at noget i spillet fik dem til at begå selvmord, men der var et lille problem. De havde ikke fundet nogle lig... Sandsynligheden for at flere unge mennesker kunne begå selvmord, så perfekt at det ikke efterlod lig, som kunne findes... Den var meget lille.

Alternativet var endnu mere skræmmende. At spillet, han testede, havde fundet en måde at trække spillere ind i dens verden, og slå dem ihjel.

Hans værelse var ikke særligt pænt, stort eller ryddeligt. Væggene var kedeligt gule og han burde nok støvsuge mere end en gang om måneden...

Han satte sig op, sengen var en folde-seng, som kunne laves om til en sofa.. Sengetøjet burde han vaske næste gang, han fik tid til det.

Først skulle han på WC, og så kunne det andet vente. Månen hang træt og sørgelig, uden for vinduet, men det var nok lys til at han kunne finde rundt i hans lille lejlighed.

Efter toiletet besøget tændte han computeren. Den startede op, imens han selv begyndte at vågne. Han gik ud i køkkenet, og åbnede for køleskabet. Det kolde, sterile lys oplyste det lille beskidte køkken. Der stod en pizza bakke med noget koldt pizza i køleskabet. Han tog to stykker pizza og lagde dem på en lidt uren tallerken.

I hans hovedet blev tanken ved med at blive gentaget: 'Bare det ikke er Rune.'

Han satte tallerkenen ind i mikrobølgeovnen, og satte den på et minut. Den begyndte at støje, imens han åbnede computeren.

Han havde undersøgt dem han spillede med, og deres profiler. Han spillede med to grupper, med forskellige karakterer og gjorde lidt side missioner, som en tredje person.

Den ene var han 'Sam', en lille elskværdig kender, som elskede eventyr og andres ting...

Den anden var han 'Samanta' og var en lav-adelig, smuk kvinde, som brugte det meste af tiden på at gå til selskaber og ride på heste.

Han var blevet valgt til at teste at ride på hest, om det følte rigtigt, fordi hans mor havde tvunget ham til det, da han var barn.

Den tredje var 'Samuel', en lyst fisker som arbejdede med som reparatør af fiskenet og fiskede lidt med en gammeldags fiskestang...

Computeren startede og der var nogle mails fra gutterne på hans arbejde.

Den mail som var interessant var den manglede pige... hendes profil passede på de andre. En af de få piger, som havde gennemført 'Dark Soul' uden at dø, i første forsøg.

Der var et pling fra micro'en, og han hentede tallerkenen.. Han åbnede køleskabet igen, og fandt en halv liter kold light cola, som han bar i den anden hånd.

Da han sad ned igen, læste han mailen igen. Han nikkede til stedet, hvor pigen sidst havde gemt hendes spil. Det var i kongeborgen, i hovedstaden. Der var dybe, farlige krypter under borgen, og fangekældre... Mon hun var død dér.?

De to pizza slices blev spist, og de meste af colaen, imens han tænkte.

Han lagde sig tilbage på sengen, efter at havde redt den. Han havde udstyret parat, og trak VR-Brillerne ned over hans ansigt.

Skærmen skrev...

Velkommen til DrageMagi Version 4.

"I landet Asu, levede de forskellige racer sammen på godt og ondt.

Efter den skræmmende belejring af Isca Dumnoniorum, var der atter fred i verden.

Den gule dværg stjerne Arka, lyste og opvarmede landet. På højsletten var køerne blevet sat på græs, og rundt om i landet, stod portene til menneskernes byer atter åbne."

Men dybt ned under bjergene arbejdede den magtfulde Ældre-Hjerne på dens plan. Den havde lært at skabe magiske våben, ved at fange og udtrække folks sjæle.

Men indimellem skete der noget...

Måske hver hundrede gang var sjælene stærkere og bedre end de andre sjæle. Ældre-Hjernen kunne ikke forstå hvorfor dette skete, men som alle problemer ville den nemt finde en løsning.

Den sidste var en smuk elver kvinde fra skovriget, som havde været en exceptionel sværd danser. Hun havde dræbt femten af hans kriger, før de fik hende fanget.

Hun grinte, selv da de havde fanget hende, og var ved at udføre ritualet til at udtrække hendes sjæl fra hendes krop. Nogle af dem opførte sig, som om de ikke troede at de kunne dø.

Den svævede rundt i grotten, og tænkte: 'Hvad skulle jeg skabe denne gang, som kunne hjælpe mig med at overtage UnderMørket?'

2: Beskeden

Zest havde bedt de andre i gruppen om at møde hende hos Rune. Der var mere plads hos ham, og hendes mor var ved at lave et stort tæppe til kongeborgen. En gave fra guvernøren til kongen, som tak for hjælpen, ved belejringen.

At det var orkerne, ledet af Sirak, som havde reddet byen, det var gået lidt i glemmebogen. Men folkene i byen huskede det, og det var det vigtigste for Sirak.

Rune i hans røde kutte, sad ved siden af Sam med hans mange tasker, De var ved at spille et loppe spil sammen.

Henrik i hans pladebrynje, havde taget sværd-kamps timer uden for spillet, og stod med Sirak, som altid var i bar overkrop og legede sværd kamp. De brugte træ pinde, fordi Zest ikke gad og heale deres små skader.

Hun kom ind af døren ude fra gaden, og de andre kiggede på hende. Hendes grønne elver hår var perfekt, og hendes grønne øjne glimtede. Hun var i hendes simple sorte læder brynje, med metal cirkler. Hendes mor havde lavet den til hende, og der var sikkert lidt elver magi med i det.

Hun rystede på hovedet og satte sig på en stol. Hun sagde: "Jeg har fået en besked. En mærkelig besked."

Hun tog et papir frem, som lignede at det havde ligget i en konvolut.

Det var lidt gult i kanterne, og havde været foldet på midten. Brevet blev åbnet, og hun læste op, med hendes afslappede, smukke elver stemme: "Kære søster. Krigen er stadig i gang. Hold jer fra tunneller og grotter. Det er under-skrevet 'Tarsis'.?"

Papiret blev sendt rundt om bordet, og endte hos Sam, som satte ord på problemet: "Var det hende præsten... Men hende mødte vi ikke.? Vi hentede spillet og undgik hende.?"

Sirak nikkede og huskede tilbage til cirka tre måneder siden i spillet: "Ja. Vi gjorde det jo tre gange."

Henrik havde lagt træ-sværdet på bordet, og satte sig ved siden af Zest: "Ja. Tredje gang var vi slet ikke tæt på alteret."

Sam vidste lidt mere, men skulle han fortælle dem det.? Han holdt lidt igen og nævnte: "Det er jo enkelt nok at holde sig fra tunnelerne, men jeg ville gerne vide hvorfor.?"

Brevet i hans hånd, blev holdt op mod lyset som kom ind af et vindue. Der var ingen hemmeligt tegn eller magiske ting ved brevet. Intet han kunne se, og han var ekspert i skjulte ting, og falske beskeder.

Sirak grinte hans ork grin mod Henrik: "Det kan være et trojansk brev.?"

Henrik nikkede, men med en mere alvorlig mine: "Det er ikke forgiftet.?"

Rune kneb hans øjne sammen, og rettede på hans hætte på den røde kutte. Hans mor havde lige startede på at komme tilbage til det normale liv, efter hendes kontakt med mørke-elver giften.

Zest rystede på hovedet: "Nej. Og jeg kan jo fjerne gift... Nu."

Hun gjorde et tegn med hånden, som en afvisning af det, fordi hun havde lært en bøn, som fjernede gift. Hun havde brugt den et par gange, ud over på Runes mor. Blandet på en barbar, som havde slæbt sig hele vejen fra en anden by, med et slange-bid i foden.

Sam valgte at tilføje noget: "Jeg har hørt noget om den nye AI de bruger. Den glemmer og husker ting, som den ikke burde."

Rune rettede sig op i stolen. Han var jo nørden i teamet: "Så vi starter forfra, men nogle ting bliver huskede.?"

Sirak kiggede på Sam: "Men er det ikke sådan normale spil virker.?"

Nu var det Henriks tur til at grine: "Men dette er jo ikke et enkelt en-persons spil. Det er et stort online-spil med måske hundredetusinde mennesker på samtidigt."

Sam nikkede og forklaret: "Næsten en million sidste måned. Du kan gemme dit spil, eller vores gruppe spil, men ikke hele verden."

Esther kom ind i rummet fra gaden, med en kurv med noget mad. Hun var stadig lige så ung, som første dag Rune havde mødt hende.

Hun spurte vennerne: "Så har I hørt rygтет.? Der er en stor gennem søgning af gangene under konge-borgen i gang."

Hun havde en kurv med grøntsager, som hun satte på bordet. Der var en rød klud som dækkede for det. Hun fortsatte: "En af de adelige kvinder er forsvundet i tunnelerne."

Sirak smilte til de andre: "Og vi må ikke gå ned i tunnelerne.?"

Sam nikkede: "Måske skal vi lade denne opgave passere.?"

Han vidste at det ikke var bare for sjov, selv om hans firma havde gjort det til en spændende mission.

De valgte at droppe eventyret for denne dag. De havde alle forskellige aftaler, og Henrik skulle læse lektier med Zest, udenfor spillet.

Det var søndag og Rune skulle til en skak turnering. Han sagde farvel til de andre og gik ud af spillet. Om de andre ville tag den mission, eller ej... han havde en anden aftale.

Han fjernede VR-brillerne og satte sig op. Hans ben var blevet bedre, og han havde spillet lidt fodbold i sidste uge. Han stod mest på mål, men havde løbet lidt efter bolden.

Hans lillesøster, Sofie, havde hendes værelse ved siden af ham, og han gik forbi til hende. Hun var også begyndt at spille spillet, fordi han havde fortalt hende om det. Hun var glad for heste, og havde startede en karakter, som adelsdame.

Rune bankede på hendes dør, som ikke var lukkede helt. Den havde klister mærker, og en plakat af en popstjerne på den.

Den gik op og han så hendes seng. Sengen var tom, men hendes VR-udstyr lå på den, som var hun lige gået ud af lokalet.

Han rystede på hovedet, og gik ned i stuen, for at gøre sig klar til hans turnering.

3: Sams ide

Næste dag var vennerne samlede inde i spillet igen. De sad rundt om bordet hos Rune og talte om sagen.

Der var kommet en officiel udmeldelse fra kongen. Han havde lavet en dusør på tusinde guldstykker for dem, som kunne finde og redde hans adelsdame.

Sam sad for enden af bordet, og var ved at finde et kort over kloakken under konge-borgen: "Vi kunne jo gøre det.?"

Zest rystede på hovedet, og rettede på hendes grønne lokker: "Og hvad med beskeden fra hende mørke-elveren.?"

Henrik havde hans hjelm stående på gulvet, og han nikkede mod Zest: "Ja. Vi har ingen grundt til at gå ned under jorden."

Rune nikkede og kiggede på Sirak: "Sirak havde en eskorte mission, til Kna Nalore. Den burde tage tre-fire dage.?"

Sirak nikkede: "Vi skal beskytte en transport som ikke kan kører igennem portalen. Meget ustabil første generations sprængstof."

Sam nikkede: "Det kan ikke rejse igennem portaler, ellers sprænger det i luften."

Han kiggede på Sirak: "Hvad skal de bruge det til i en fisker by.?"

Sirak rystede lidt på hans store, grønne ork hoved, og svaret tøvende: "Det ved jeg ikke."

Jeg har bare opgaven med at få det frem."

Sam kiggede på Rune: "Men de guld penge.. Det vil jo hjælpe din Mor og dig...?"

Rune nikkede: "Ja. Jeg kunne jo godt bruge pengene. Men den Mørke-elver.?"

Sam kiggede på Zest, og spurgte lidt bydende: "Men er vi sikker på, at hun er på vores side? Mørke-elver har altid to eller tre dybere planer."

Henrik nikkede mod Sam: "Planer inde i planer. Det lyder som mørke-elver ting."

Zest nikkede og kiggede på Rune: "Men I mangler da ikke pengene."

Rune rystede på hovedet: "Næh. Men ..."

Han drejede sig mod Sam, som ventet sig mod Henrik: "Hvis du vinder kongens gunst, så kunne du måske spørge om din fars navn.?"

Henrik nikkede: "Jeg tænkte noget i den retning. Men det er et langt skud."

Sirak grinte: "Men med Henriks held i øjeblikket, så bliver vi halshugget i det sekund, vi nævner hans familie navn."

Henrik havde faldet uheldigt i en trænings kamp, to dage før han skulle spille den første kamp på første holdet. Han havde brækket en knogle i foden, ikke seriøst, og han skulle bare gå med en lille skinde på foden. Men han kunne ikke spille fodbold de næste tre uger, og så en måneds gen-optræning. Men heldigvis blev det ikke overført til spillet.

Sam smilte. De var næsten klar til at tage missionen, som han ønskede. Han tilføjede:

"Og hun talte om grotter og tunnelerne i bjergene. Dette er hovedstaden, og mande skabte gange."

Sirak tilføjede med et smil: "Gravet af Orker og dværge... men ja."

De andre kiggede på ham, og han fortalte: "Min onkler fortæller stadig om det årti deres tip-tip-oldefædre hjalp med at udgrave gangene under hovedstaden."

Han kiggede på Rune: "Nogle gange var til kloakker, andre var flugtveje, og nogle rum var som hemmelige rum til mad og guld."

Sam nikkede: "Der kunne være meget guld under byen, som stadig er gemt."

Sirak kiggede på Rune: "Vi kunne bruge portalen, og komme til hovedstaden hurtigt."

Zest nikkede: "Så længe vi holder os tæt på byen, burde der ikke være nogle problemer."

Henrik nikkede også: "Jeg vil jo gerne undersøge om jeg har et eller andet krav på et adelig titel... Så jeg er med."

Rune nikkede til Sam: "Så hvad ved du om denne kvinde, som er forsvundet?"

Sam smilte. Han havde fået dem overtalt ved at spille på deres ønsker og mistro mod mørkelvere. Han slog op i hans missions menu: "En højadelig kvinde ved navn 'Sofie' har været forsvundet i et lille døgn. Sidste gang hun var set var ved ridebanen, som ligger lige uden for kongeborgen."

Runes søster hed Sofie, men var ikke højadelig i spillet.?

Der kunne være mange piger i spillet, som også hed Sofie. Rune spurte Sam: "Er det en NPC eller en anden spiller.?"

Sam kiggede lidt væk, og blinkede med øjnene: "Det ved jeg ikke. Nok en NPC, medmindre noget er gået galt."

Henrik rynkede på panden: "Det må vi lige undersøge.?"

Sam hævede stemmen lidt: "Undersøg hvad.? Det er jo bare en undsætnings mission."

Henrik nikkede, og fremstammede: "Åh. Jeg mente ikke missionen... men Sirak."

Han drejede sig mod Sirak, og fortsatte: "Kan dine onkler have gamle kort... måske hemmelige veje under borgen.?"

Sirak rystede på hovedet: "Nej. Alle os børn har spurt vores forældre om det. De par gange, jeg har besøgt hovedstaden, har nogle af mine onkler vist os rundt, men ..."

Zest spurte: "Så er vi alle klar til vores mission.? Nede under hovedstaden.?"

De nikkede alle sammen. Sam trak et stille, lettelsens suk, fordi han håbede at gruppen tilsammen kunne redde pigen.

4: Kongens By

Hovedstaden Sipontum var placeret ved havet mod Syd-øst. Byen havde været en fiskerby for mange hundred år siden, indtil en rigmand valgte at bygge hans borg tæt på den. Borgen lå placeret oppe på en naturlig klippe, så den som ejede borgen, kontrollerede rejser mellem de to dele af landet. Over tiden blev fisker byen og borgen større og for-bundet.

Havet var stort, og forbandt de mange dele af verdenen. Her kunne du komme til ørken riget eller fugle øen, hvis du var klar til den lange rejse med sejl skib. Der var andre lande bag disse, og dér levede endnu mere specielle racer.

Inde i hovedstaden var der en stor hvid mur, med tårne i hjørnerne, som gik rundt om borgen, en anden mindre mur som gik rundt om den gamle by, og den endnu mindre mur, som gik hele vejen rundt om hovedstaden. Den yderste mur var cirka to meter høj, mest af træ, med simpel åbne træ tårne og en lille gang øverst på muren. Den var smal og to personer havde svært ved at gå forbi hinanden.

Hovedstaden var for stor til, at de kunne have en stor og stærk sten mur, som murerne i de fleste andre byer. De havde den indre sten mur, som var tre meter høj, og var svær at komme over.

Den ydre mur var blevet bygget, efter at zombierne havde angrebet byen, for over halvtreds år siden. Byen havde været målet for hoved angrebet fra zombierne, fordi det var dér deres herre havde været fanget. Eller sådan gik legenden, ifølge Sirak.

Der var også startede med at blive opførte simple træ hytter uden for by-muren... Byen forsatte med at vokse.

De stod i Runes hus og gjorde sig klar. Det skulle være en kort, nem tur, fordi der var mange udgange fra kloakken under hovedstaden. Så de skulle have nemt, ved at komme ud af gangene hvis noget gik galt.

Rune nikkede til de andre: "Vi er klar.?"

De andre nikkede og Sam åbnede døren ud til gaden: "Jeg har aktiveret missionen."

Henrik fulgte efter ham, ud af døren: "Så ved vi cirka hvor vi skal lede.?"

Sam rystede på hovedet.

Zest kom som nummer tre, og hun havde fået en ny vandrestav: "Hvis I har svært ved at genkende kvinder, så skal jeg gerne hjælpe."

Sirak og Rune gik sidst. Rune vinkede farvel til hans mor, og lukkede døren efter ham: "Måske skal jeg øve at bruge den mini-drage, som jeg brugte i mørke-elvernes by."

Sirak grinte: "Fordi det gik så godt.?"

De gik hen til portalen, som stod ved det lille torv. En af de lokale drenge havde fået arbejdet med at åbne portalen. Han genkendte vennerne og råbte dem an: "Vores Helte. På vej ud på et nyt eventyr.?"

Henrik havde taget hjelmen på, så man kun kunne se hans blå øjne og det nederste af hans mund. Han nikkede og smilte mod Sirak: "Vi skal redde en forsvunden adels kvinde i hovedstaden."

Sirak grinte: "Ikke at der er mange monster dernede... hvis du ikke tæller pigerne."

Zest ramte ham med hendes vandrestav, i numsen: "Du kalder da ikke piger for monstre.?"

Rune kom hen til dem: "Så vil din mor tæve dig, eller din storesøster."

Drengen hilste på Rune: "Jeg kender ikke runen til hovedstaden. Mike gør, men han er hjemme med brækkede ben."

Sirak spurte drengen: "Og hvordan brækkede han benet.?"

Zest lyttede også nærmere, imens drengen forklarede: "Han prøvede at kravle op på ydersiden af muren."

Drengen kiggede på Rune i hans lange røde troldmands kutte: "Der er et rygte, om at du engang har kravlet over muren, og de andre drenge vil også prøve det."

Rune smilte og rystede på hovedet, og tog hættten tilbage, så de kunne se hans unge, tynde ansigt. Han smilte: "Nej. Jeg har en gang kravlet ned af ydersiden, men aldrig op."

Han fortalte drengen, hvor han havde kravlet ned: "Jeg gled to meter ned, og forstuede min fod, men måtte skjule det for mor."

Han fandt et stykke papir med runen til hovedstaden. Han gav det til drengen: "Jeg skal have dette papir tilbage... "

Rune blinkede til ham: "Men du må godt kopiere det, inden jeg kommer tilbage."

Drengen smilte over hele ansigtet, som havde han fået en hel pose guld-mønter.

Rune gik hen til portalen: "Jeg åbner den, denne gang."

Han lagde en hånd på de hvide sten, som dannede den indre cirkel i portalen.

Rundt om dem var det levende træ, som elverne havde formet til portalens yderside. Hans mester havde fortalt, at det var ikke unikt, fordi det var sådan elverne lavede deres døre.

Det mest unikke var, at elverkongen havde ofrede en af hans egne døre, som var blevet taget fra hans palads. Nu måtte elvernes træ-former så bruge ti år på at lave en ny dør... men sådan havde respekten været for den gamle troldmand.

Stenene begyndte at vibrere under Runes hånd, og de startede med at lyse blå. Hurtigt som en steppebrand spredte den blå farve sig, gennem de hvide sten på kanten. Da de alle sammen var blevet aktiverede voksede farven ind ad, til de mødtes i midten.

Portalen åbnede sig og de kunne se det store torv inde i midten af hovedstaden. Der var tre af byens vagter som kiggede ind af portalen. De var stadig på vagt, efter den sidste krig...

Vennerne trådte igennem portalen, og stod nu i hovedstaden. Byen var levende, larmende og lugtede af mange forskellige ting. Der var flere forskellige boder med kunder, rundt om på torvet.

To fugle-mennesker skræppede om prisen på noget, ved siden af portalen. De prøvede at finde ud af om portalen kunne forbinde til deres del af verdenen. Rune havde tænkt på det, men så skulle de havde et ekstremt stort horn.?

Vagterne spurte om deres ærinde i byen, og Henrik trådte frem og informerede dem: "Vi er her for at søge efter den adels kvinde, som er gået ned i kloakkerne.?"

Vagten nikkede og pegede på en kro tæt på pladsen: "De andre eventyrer bor på den kro."

Vennerne gik ned af gaden, men Sirak guidede dem forbi kroen: "Min onkel bor i slagter gaden. Han ved at vi kommer... og har lavet hans speciale... Kogt okse hoved."

Zest vrængede ansigtet, men sagde intet.

Sam nikkede mod kroen: "Hvis alle andre starter her, så er det klogt at vælge en anden vej."

Henrik mumlede, imens de gik forbi kroen: "Ja. De gør det på den sikre måde.. Vi gør det på den dumme, farlige måde."

De kom hen til Siraks onkel. Han havde også været med til angrebet, som løftet belejringen af Isca Dumnoniorum, og kunne huske vennerne.

Han havde dræbt en mørke-elfer, som havde angrebet Rune i starten af kampen... og han fortalte hans krigs historie over okse hovedet.

Zest kunne godt spise kødet, så længe hun ikke så på hovedet. Men det var lidt svært.

De havde sat det afkogte okse hovedet for enden af bordet som en tiende gæst.

5: Kloakken

Næste morgen fulgte onklen dem hen til et lille halvtomt torv. Torvet var mere et hjørne, som forbandt tre veje. Der var flere små butikker, men det var for tidligt til at der var nogle kunder.

Der var nogle barbarer, som var ved at ligge deres skind frem. De jagtede, fangede og dræbt dyr på den kolde tundra mod nord. Og så solgt de dem for våben eller metal værktøjer.

Onklen smilte med hans kraftige ork stødtænder og gav Sirak et sammenrullet kort: "Dette har du aldrig fået fra mig."

Han blinkede med det ene af hans store ork øjne, og Sirak spurte forundret: "Så da vi børn spurte om I havde kort i til...?"

Onklen grinte: "Og have en hær af ork børn, løbende rundt i kloakkerne.? Din tante ville have tævet mig, for det."

Han nikkede til vennerne, og gik væk fra dem. Gruppen stod og kiggede efter onklen, indtil han forsvandt rundt om et hjørne.

Sirak nikkede mod kortet: "Dette er hemmeligt."

Han gav det til Sam, som var holdets kort mester. Sam kiggede på det hurtigt, men pakkede det væk i en af hans mange tasker: "Hvor var det, vi skulle starte.?"

Sirak drejede sig rundt, og fandt en lille kro, som havde et gammelt slidt skilt: "Herinde skulle der være en nedgang."

De begyndte at gå hen mod kroen. Henrik gik først efter fulgt af Sirak: "Så er der et hemmeligt kodeord, eller...?"

Sirak rystede på hovedet og gik efter ham: "Næh. Bare spørg, om vi må gå ned i kælderen."

De kom ind i den lille kro, og der var knap plads til tyve mennesker, og der sad kun nogle enkelte. To mennesker sad sammen, og snakkede højtlydt. Et enkelt fugle-menneske sad alene i et mørkt hjørne.

Sam skulle til at gå hen til ham, men Henrik trak ham væk...

Der stod en tyk krofatter bag baren. Han bar et brunt læderforklæde, og en slidt, beskidt skjorte under den. Henrik gik hen til baren og spurgte: "Må vi gå ned i kælderen.?"

Krofatteren kiggede på gruppen og så mod krostuen: "Så længe I kender reglerne.?"

Sam kravlede op på en af stolene: "Kun ud, ingen ind.? Husk at låse efter os.?"

Han havde lyttede da Sirak og hans onkel havde talt sammen, uden at Sirak havde opdagede det.. Sådan var Sams evner.

Den tykke mand nikkede, og bevægede sig hen mod en dør. Han kantede sig mellem disken og væggen for at komme hen til døren. Der hang en sort nøgle oppe på dørkarmen ved siden af døren, og han brugte den til at låse døren op.

Døren gik op med en svag knirken, og Henrik som stod tættest på, kunne se ned af en kold, fugtig trappe. Der var lidt lys fra krostuen, men det forsvandt få meter nede.

Krofatteren fremstammede, imens han holdt døren åben for dem: "Jeg lukker efter jer."

Han sank en klump, og forsatte: "Nede i kælderen er der en dør. Der er en nøgle som denne her. Lås døren op, og gå ud i gangen. Træk døren hårdt til jer; I kan hører at den smækker."

Sirak grinte da han gik forbi manden: "Det er da en meget moderne lås, som kan smække."

Krofatteren nikkede til ham: "Den var dyr, men alternativet var værre... At jeg skulle gå ned af trappen alene."

Henrik smilte, imens han gik lidt ned af trappen, og fandt en fakkelfrem. Han tændte den og gik videre ned af trappen. Trappen var fugtig, koldt og lidt glat. Han gik ned af og fandt kælderen som var fyldt med træ tønder, træ kasser og nogle enkelte skinker, som hængte oppe under loftet. Sirak kom lige efter ham, og udbrød, ved synet at skinkerne: "Det perfekte sted til at rådne kød."

Sam kom som nummer tre, og tilføjede: "Der er også rotter her, hvis nogle vil være rotte-dræber."

Sirak gættede: "Måske en begynder mission, for dem som starter i byen."

Sidst kom Zest og Rune. Zest kastede hendes lys-besværgelsen på loftet, så de kunne se kælderen. Hendes magi virkede i cirka ti minutter, og Runes virkede i cirka femten, fordi han var bedre til magi.

Henrik pegede igennem rodet og de forskellige ting: "Der er døren."

Sirak stod nærmest og fandt nøglen, som allerede sad i dørens lås: "Mon andre har brugt denne indgang til tunnelerne.?"

Han tog og drejede nøglen, imens han og Sam begge kiggede på låsen. Sam pegede på låsen: "Ja. Den smækker når man er gået igennem den."

Rune stod i midten af rummet: "Og med ham den tykke mand, og en kælder imellem os... så kan ingen få hjælp ved at banke på døren."

Sirak åbnede døren og kiggede ud i gangen: "Dette er ikke kloakken, den ligger et niveau nede. Dette er et otte tal forment af gange, som forbinder denne del af byen med kloakkerne."

Der var lidt lys fra de gitre, som lå placeret på gaderne lige over dem. De trådte ud i gangen, og Henrik trak døren til, så den sagde en høj klang og blev smækket. Sam nævnte: "Vi burde ikke have lukket den, før vi var sikre."

Sirak nikkede til ham, men gik ned igennem gangen. Han fandt et af de metal gitre, som var placeret på gaderne over gangene. Der var lidt larm fra en træk vogn, som blev kørt hen over gaden, to meter over deres hoveder.

Der var endnu et sort metal gitre under ham, så det meste af det som røg ned i gitteret, vand eller affald, faldt videre ned i kloakkerne under dem. Han vinkede Sam hen til ham, så de begge kunne stå i lyset: "Vi må hellere kigge på kortet."

Sam fandt kortet frem, og de hjalp med at holde det. De snakkede lidt frem og tilbage.

'Men det dér er kroen.?’

'Her er indgangen.'

'Er det der nord.?’

Henrik kiggede hen over deres skuldre: "Så hvad er planen.?’"

Sirak pegede på kortet: "Vi skal til det hjørne. Der skulle være en nedgang."

Henrik nikkede og pegede mod en af gangene: "Der henne.?’"

Sam og Sirak nikkede til hinanden: "Ja."

6: Arbejderne

De gik ned af den halv mørke gang, og så nogle som gik rundt for enden af gangen. De kom tættere på og kunne se en som fejede gangen. Det lignede nogle kloak arbejder.

Der var en dør ind i siden af gangen, som stod på klem. Den var tæt på endnu et gitre fra toppen, hvor der kom lys ned igennem.

Henrik gik hen til døren og åbnede den. Der var et rum med fire arbejder. De kiggede op, da han åbnede døren.

Der var to rækker med bænke, og nogle kedel-dragter som lå på rækker bag bænkene. Inden i rummet sad de fire folk, ved et bord. De sad og spillede kort, i det svage lys fra et stearinlys. De kiggede op, da Henrik åbnede døren, og kiggede hen mod ham. Den største af dem sagde til ham: "Vi holder pause..."

Personen lignede en mellemting mellem en ork og måske et svin. Lidt tykkere i ansigtet, og uden de klassiske stødtænder, som Sirak havde. Hans hud så grå ud i det svage lys.

Henrik undskyldte og spurgte: "Vi leder efter nedgangen til kloakkerne.? Kan I pege os i den rigtige retning.?"

En af dem pegede mod væggen: "Der er en nedgang lige på den anden side af gangen. Sort dør, som er lidt rådden."

Rune stod uden for rummet, og kiggede rundt efter døren: "Jeg kan se den."

Henrik nikkede og en af arbejderne rejste sig. Han havde en mørk sweater på og så ud til at svede: "Hvad skal I ned i kloakken for.?"

Han satte sig på en af bænken og tog en kedel-dragt op fra bænken. Han rystede dragten, og der faldt nogle små sorte klatter ned på gulvet. De ramte gulvet, og begyndte at bevæge sig. Sampeb fra hans plads bag Sirak: "Kakerlakker... mange kakerlakker..."

De andre kiggede på de sorte klatter, imens klatterne begyndte at forsvinde ind under bænken eller hen mod de, som spillede kort. Den arbejder som sad på bænken, trådte på en af kakerlakkerne og kvasede den: "Vi kunne bruge et kakerlakudrydnings hold... Hvorfor er I hernede.?"

Henrik forklarede: "Vi leder efter en dame, som er forsvundet hernede. Kongen har sat en høj dusør på at finde hende."

Den mindste af gutterne snerrede: "Der er den hvide dame... Hun bor i den retning. Har gået rundt dér, siden jeg startede for tre år siden."

Han pegede mod et andet af hjørnerne.

Henrik rynkede på panden: "Hvide dame.? Vi leder efter en som forsvandt for et par dage siden."

Zest gættede: "Hvide dame.. Det er et spørgsmål, I taler om.?"

Ham på bænken nikkede, imens han begyndt at tage dragten på.

Henrik bukkede lidt for dem: "Tak for hjælpen. Vi tager den nedgang, og prøver at finde den levende af damerne."

De gik ud af lokalet og lukkede døren. Rune havde allerede åbnet døren til nedgangen. Det var en simpel trappe, placeret så lyset fra gitret kunne oplyse trinnene. De gik ned et niveau og åbnede døren ud til kloakken.

Lyset der var lidt svagere, men deres øjne havde vendt sig til det. Lyset kom igennem to gitre fra overfladen, og måske når solen stod højest vil den nå helt her ned.

Kloakken var bygget af sten, som var skåret til, som et pusle-spil i 3D. Afløbet i midten løb stille igennem gangen. Der var en tynd kant ved siden af, hvor de kunne gå eller stå, en person af gangen. Der var ikke særligt højt til loftet og Henrik tog hans hjelm af, fordi den blev ved med at blive fanget på sten kanter placeret på loftet.

Selve kloakken løb en halv meter længere nede, men fordi der ikke var meget regn i dag, så bevægede vandet sig langsomt.

De gik i en enkelt række, hen af afsatsen over vandet. Rune gik forrest, fordi han var den som kom først ud fra trappen. Der var ikke plads nok til at skifte placering hernede.

De kom til en lille plads, efter at havde gået hundred meter med bøjet hovedet. Måske den plads som Siraks onkel havde ledt dem til. Det var svært at gætte, her to etager under gade niveau.

De kunne have været vendt rundt tre-fire gange uden at vide det. Sam var den eneste som ikke havde problemer med højden.

Der var lidt lys, som kom ned gennem gitrene oven fra.

Sirak og Sam kiggede på kortet, igen.

'Nu er det nord.'

'Hvis vi går denne vej..?'

'Her er en anden ned gang. Op gang.?'

Efter et minut sagde Sam: "Vi går den vej, så burde vi finde konge-borgens kloak."

Sirak nikkede og gruppen begyndte at gå ned af endnu en kloak gang.

Nu gik Henrik forrest, og han havde sat hjelmen fast på hans rygsæk, så han havde begge hænder frie til kamp.

7: Under Borgen

Der var en solid dør, som sad på højre hånd af kloakken. Henrik prøvede den, men den var låst. De fik Sam til at kigge på den, og han kunne lirke den op. Da Sam åbnede døren, ind mod 'borgen' opdagede de en ny del af kloakken.

De gik ind i en ny gang i kloakken. Denne gang var bredere og renere. Der var mindre lys, så Henrik fandt hans fakler frem, og fik Rune til at tænde den: "Dette er måske under borgen.?"

Rune sagde til Zest: "Hvad med at lave din vandrestav om til en lyskilde.? Der er jo plads til en ædelsten i toppen."

Zest nikkede: "Det runde hul skulle betyde at alle var velkommende."

Sirak stoppede de andre, og hviskede: "Kan I også hører det.?"

De stod stille og lyttede. Sam nikkede, og gættede: "Noget om vampyrer.?"

Sirak smilte: "Jeg kunne bare hører nogle råbe."

Zest nikkede mod Sam: "Det er en menneske kvinde stemme.. Lyder gammel, slidt. 'Vampyrerne kommer i nat.'?"

Hun kiggede på de andre: "Betyder det noget for jer.?"

Henrik gik i den retning, hvor de kunne hørte stemmen fra: "Måske bare en gal person.?"

De gik videre ned at gangen, og tættere på stemmen som råbte. Sirak gætter: "Det lyder ikke som om det kommer oppe fra?"

Sam havde taget hans magiske dolk i hans hånd: "Nej. Det er for klar til at det kan være fra overfladen."

De andre havde også trukket deres våben.

De kom frem til et kryds i gangen. Der stod en kvinde, og råbte: "Vampyrerne kommer."

Henrik gav faklen til Rune og holdt hans sværd hen mod kvinden: "Hvad sker der?"

Kvinden kiggede på ham. Hun var klædt i gammelt slidt tøj, som viste meget af hendes krop. Der var røde, korte mærker efter ar på hendes krop og ansigt. Hendes øjne var meget åbne og hun havde et vildt udtryk i ansigtet. Hendes stemme var hul og raspende: "De kommer i nat. De tog min mand, og nu kommer de igen."

Sam rykkede Rune i ærmet på hans røde kutte. Rune tog ansigtet tæt på Sam, som hviskede: "De mærker er fra byldepest. Du kan huske ham dæmonen, vi næsten satte fri?"

Sirak havde også hans sværd fremme: "Nogle af dem som overlever bliver sindssyg. Læste jeg."

Henrik hørte det og spurte hende: "Har du nogle beviser.? Liget af din mand eller sådan noget?"

Kvinden stod et øjeblik og kiggede ned af gangen. Og så skreg hun: "I kommer efter mig."

Hun gav et hyl og ramte ud efter Henrik, som undgik hendes beskidt hænder.

Hun løb ned af en gang, og var forsvundet i mørket. Henrik drejede rundt og rystede på hovedet: "Et tilfælde af sindssyge... Jeg tror, Sam har ret."

Zest tog to trin frem foran de andre: "Noget kommer... Meget mere stille."

Rune trådte frem ved siden af hende: "Skal vi bruge noget lys.?"

Der var kun lyset fra faklen, som Sam havde taget fra Rune. Og det nåede ikke særligt langt.

Zest nikkede: "Der er et eller andet som bevæger sig, måske hundred meter nede af den gang."

Rune nikkede og kastede hans lys-besværgelsen ned af gangen.

Der var noget som bevægede sig nede i den anden ende af tunnelen. En gylden masse at skæl og ben og bølgende bevægelser.

Zest fremstammede: "Det er tusindben..."

Sam havde de næst-bedste øjne, og spyttede ud: "Mange tusindben. Større end mig."

Henrik trådte frem foran de andre med hans sværd: "Skal vi kæmpe eller stikke af.?"

Sirak trådte frem med hans sabel: "Kæmpe.."

Rune manede til fornuft: "Der er mange store tusindben, som har overlevet længe hernede. Jeg kan prøve en besværgelse, men ..."

Zest nikkede på hovedet: "De er for mange."

Rune kastede hans 'magiske missiler'. Fire røde missiler røg ned igennem gangen. De ramte deres mål, men uden den store skade.

Den eneste effekt var at de stoppede for et øjeblik, og deres hoveder drejede mod gruppen.

Henrik råbte: "Vi trækker os tilbage."

De begyndte at bevæge sig baglæns, ned af gangen som de havde kommet af. Nogle af tusindbenene begyndte at bevæge sig hurtigere hen mod gruppen.

Sirak råbte: "Sam. Du guider os væk herfra."

Henrik nikkede og holdt sværdet foran sig: "Rune. Har du en flamme besværgelse?"

Rune stoppede og nikkede: "Ja. En spray.. Skal jeg prøve den.?"

Sirak skiftede plads, imens de flygtede ned igennem gangen. Rune kastede hans flamme besværgelse, og en lille flamme blev sprøjtet ud mod de forreste tusindben, som stadig var måske tyve meter væk fra dem.

De stoppede op i et øjeblik, men da Runes flammer holdt op, begyndte de at bevæge sig igen.

Vennerne begyndte at løbe ned af gangen, og de kunne se døren, som ledte ud af kloakkerne under borgen. Sam råbte: "Jeg kan låse døren, men jeg skal bruge et minut."

Henrik brølede: "Zest. Kast dit præste lys. Det burde stoppe dem."

Sirak havde løbet i forvejen, stoppede op ved døren og lod de andre komme igennem først. Han vendte på Zest og han blev stående alene: "Vi kan kæmpe her, hvis din besværgelse ikke virker."

Henrik havde løbet ud af døren, men kiggede tilbage ind i gangen:

"Vi kan bare holde døren lukkede, med rå styrke."

Zest trådte et skridt ned af gangen, og de kunne hører lyden af de mange tusindben, som klikkede med deres munde, imens de kom tættere og tættere på vennerne.

Zest lukkede øjnene og fokuseret. Hun kastede hendes lys-besværgelsen på gulvet foran hende. Den var ikke særlig stærk, men gav lidt ekstra lys i gangen.

Tusindbenene stoppede op, og Henrik råbte ophidset: "Du skal ud nu."

Sirak var gået igennem døren. Zest holdte en hånd oppe: "Jeg vil prøve en anden besværgelse."

Hun stod, fokuserede, og kastede en ny besværgelse. Den gik endnu dårligere, men fik nogle få af tusindbenene til at vende om.

Hun smilte over hendes defekte evner, og løb de få skridt ud igennem døren: "Det holder dem nok ikke længe."

Henrik trak døren i og Sirak tog også fat i den, for at holde den lukket, imens Sam låste den.

Rune spurte Zest: "Så hvad var det for en besværgelse.?"

Hun smilede lidt forlegent: "Vend udøde... hvis den havde virkede."

Sam fik låsen til at klikke på plads.

8: Den Anden Vej

Vennerne stod og ventede ved døren. Det tog måske et minut, før de kunne hører det puslede på den anden side af døren. Der var et par angreb, og lidt skubben mod døren, men til al held lukkede døren ind af, mod tusindbenene, så de havde svært ved at presse døren op.

Henrik stod tæt på døren, imens hans sværd pegede på den: "Vi giver det et minut, og så stikker vi af."

Han kiggede på Sirak: "Find en anden vej, ind i borg kælderens."

Sirak og Sam fandt et gitre, hvor der kom lidt lys ned igennem. De stod og kiggede på kortet, og snakkede frem og tilbage. Efter et minut, pegede Sirak på en gang: "Vi skal tilbage og et niveau op, for at komme om på den anden side."

Sam pakkede kortet sammen, og vente sig mod en gang: "Denne gang burde lede os tilbage til kloak arbejderens rum."

Henrik kiggede en sidste gang på døren, og lagde mærke til at støjen fra den var holdt op: "Okay. Sam leder os."

De begyndte at gå ned af den gang, med lidt bukkede hoveder. De kom til et samlings punkt hvor tre kloakker samlede sig. Zest pegede mod en tunnel: "Der er noget som skraber, nede af den gang."

Sam nikkede: "Lyder som en, som skraber fortov.?"

Han kiggede på de andre: "Som når du skal skrabe sne fra dit fortov."

De andre nikkede og Rune foreslog: "Jeg kaster lys derned. Bare for at være sikker."

De andre nikkede og Rune trådte lidt frem. Han lukkede øjnene og kastede hans lysbesværgelsen ned af gangen.

Den fløj ned igennem kloakken og ramte en væg, hvor kloakken drejede til siden. De så en skikkelse som stod nede i selve kloakken og han dækkede hans øjne med hånden. Personen råbte på dårligt dansk: "Hej. Hvem der.?"

Sam udbryd: "Hej. Det er en af kloakarbejderne."

Han trådte et skridt frem og sagde, halv-højt: "Hej. Det er os, som besøgt jeres omklædningsrum. Vi troede du var farlig."

De kunne nu se hvad arbejderen lavede. Han havde en stav med en plade på, som han skubbede foran sig. Det kunne ligne en sne-skovl, som Sam havde gættede på. Han skubbede skidt og hvad der ellers kom, ned i kloakken neden under.

De gik hen til ham, og han sagde: "Okay. Sig lige til når I kaster lys ... hvad det end var, hernede. Jeg bliver jo blind af det."

Sirak spurte: "Hvad laver du.?"

Arbejderen løftede hans skrabe pind: "Når det ikke regner, så skal vi skrabe skidt igennem kloakken, ellers sætter det sig fast."

Sam holdt sig for næsen: "Så hvordan kan vi komme et niveau op.?"

Arbejderen pegede mod en tvær gang: "Brug den der, hvis I er hurtige."

Henrik begyndte at gå ned af den, imens Sirak spurte: "Hvorfor skal vi være hurtige.?"

Arbejderen gik tilbage til at skubbe affald, men mumlede: "Den hvide dame bruger den ind i mellem."

Vennerne gik ned af gangen, som var lidt mere beskidt end resten af kloakkerne. Måske havde ingen lyst til at gøre rent, hvis de kunne møde et spøgelse. Der var lys fra gitteret bag dem.

Henrik havde hans sværd fremme, og Sirak spurte ham: "Tror du det virker på spøgelser.?"

Henrik rystede på hovedet: "Næh. Det ved jeg ikke, men"

Han stoppede og lagde en hånd på Sirak: "Temperaturen.?"

Sirak nikkede: "Den faldt lige pludseligt."

Begge deres ånde begyndte at være hvide, imens de andre kom hen til dem. Zest beskrev noget: "Jeg kan se verden blive koldere."

Sam pegede på en væg, som var i endnu mere mørke end resten af tunnelen. Der kom et hvidt lys ud ad væggen, og oplyste den mørke gang.

Efter et øjeblik, formede lyset sig til en skikkelse.

Et spøgelse, der svævede mod dem.

9: Den Hvide Dame

Væggene i den lille gang, lyste hvidt fra spøgelsesets energi. Temperaturen i gangen havde taget et dyk, og de kunne alle se deres ånde.

De kunne se spøgelsesets ansigt og det var et menneskeligt ansigt. Tøjet som hun bar var hvidt og gennemsigtig, lige som resten af hende, men det havde en følelse af høj kvalitet, selv efter disse mange år som spøgelse.

Zest kastede hendes 'Vend Udøde', men intet skete. Enten var hun for dårlig til det, eller også var spøgelseset for stærkt...

Den eneste effekt var at stoppe spøgelseset.

Henrik havde hans magiske sværd pegende mod damen, og fremstammede: "Vi vil dig intet ondt. Lad os passér i fred."

Damens mund bevægede sig. Hun talte langsomt, men det var svært at hører for andre end Sam. Sam holdt hans hænder over hans ører: "Damn, den høje stemme..."

Rune spurte: "Du kan høre hende.?"

Sam nikkede: "Som en høj, hvid støj, men jeg ved ikke hvad hun siger."

Sirak var den første, som kom på ideen: "Rune. Lån Sam din ring."

Rune tog hans hånd frem, og trak ringen af. Det var den kobber ring, som han havde fået nede under bjerget, på deres første rigtige mission.

Han gav den til Sam, som tog den på hans tommel finger.

"Den er for stor på de andre." Forklarede han, imens han tog den på.

Han trådte frem foran Henrik, og stod lige bag hans sværd: "Nogle ideer om hvad jeg skal gøre.?"

Sirak havde en tyk handske, som han gav til Sam: "Tag handsken på, så du ikke fryser så meget. Fra når jeg hjælper min mester."

Sam tog den tykke handske og opdagede at det var til den forkerte hånd, men den var flere numre for store, så det virkede.

Han holdt hånden frem mod spøgelse, og lukkede øjnene.

Damen stod et øjeblik, kiggede på gruppen, og så rørte hun ved den fremrakte hånd.

Sam kunne føle kulden, som trængte i gennem handsken. Kulden fra graven, dér hjalp intet tøj eller varme. Han sagde det magiske ord, som aktiverede ringen.

Damen nikkede og trak hendes hånd tilbage. Hun sagde med en hul, tom stemme: "Kan du hjælpe min datter.?"

Sam rystede på hovedet, imens han prøvede at varme hans hånd: "Nej. Vi vil bare forbi...."

Hun rystede på hovedet: "Jeg mangler min datter. Hun var kidnappede af nogle. De tog hende her ned."

Sam nikkede til hende: "Vi er ved at lede efter en anden pige, som er kommet herved."

Måske af de samme.?"

Han fortalte de andre: "Hun leder efter hendes datter."

Sirak sagde: "Måske den samme som bortførte den pige vi leder efter.?"

Sam skulle til at sige noget, da Henrik sagde: "Det er derfor hun går igen... Det er derfor spøgelser går igen..."

Han vendte sig mod Zest: "De mangler at få løst en opgave."

Sam nikkede: "Hvor var din datter sidst set.?"

Damens hule stemme svarede: "Hun ligger herinde. Kan I hjælpe hende.?"

Hun drejede sig og pegede mod den væg, som hun havde passeret igennem: "Jeg vogter hende, indtil hun vågner igen."

Sam nikkede til hende, og sagde til de andre: "Datteren er bag den der væg."

Han sagde til damen: "Hvis du viser os hende, så kan vi hjælpe hende."

Damen begyndte at bevæg sig mod den mørke væg, hvor de havde set hende første gang.

Sirak spurgte: "Så skal vi stikke af, eller.?"

Sam grinte: "Nej. Vi skal på spøgelse jagt, ført af et rigtigt spøgelse."

Han gik efter hende, men holdt god afstand, fordi spøgelsesets krop stadig strålede kulden fra graven. Hun gik ind i gennem en væg, som blev mørk efter hun var forsvundet.

Henrik kom hen til væggen, og rørte den med sværdet: "Dette er en væg. Ingen illusion, denne gang."

Sam satte den hånd, som havde handsken på, på væggen: "Den er kold efter at hun..."

Han skubbede lidt på væggen, og kiggede på de andre: "Den er også ustabil."

Sirak havde den anden handske, på hans hånd. Han lagde en hånd på væggen, og pressede lidt: "Ja. Den giver sig lidt."

Rune spurte: "Måske en falsk væg.?"

Sirak pressede lidt mere på væggen: "Ja. Det lyder rigtigt."

Han tog en lille dolk frem, og brugte den på væggen til at finde hvad der lå lige under mørtlen. Han fandt en mursten, og brugte lidt tid på at grave den ud: "Det er en dårlig væg. De satte murstenene på høj kanten."

Zest stod med Rune bag dem: "Nej. Det er en hurtig væg, som nogle har bygget."

Rune nikkede: "Du tænker et fængsel for nogle.?"

Henrik begyndte at sparke på væggen: "Som muret inde, fordi noget var galt.?"

Sam tog et skridt tilbage fra muren, imens Sirak og Henrik brød den ned: "Så nogle har muret damens datter inde.? Så kan man godt forstå at hun blev sindssyg."

Sirak tog nogle mursten og bar dem væk, så de kunne se hvad der var: "Måske lidt lys, Rune."

Rune nikkede og kastede lys-besværgelsen.

Den var svag, men gav nok lys til at de kunne se døren bag den hurtigt lavede mur. Sam grinte: "De har haft travlt. Nøglen sidder stadig i døren."

Han havde ret, og Henrik prøvede om nøglen virkede. Døren blev låst op, med lidt besværg og gik ind ad, så det var nemt at åbne den, uden af de skulle fjerne alle murstenene.

Da døren blev åbnet, var der lys i rummet. Lyset var fra spøgelse, som hang halvt oppe i luften. Hun hang og svævede over et skelet.

10: Liget

De trådte ind i rummet, med spøgelse og liget. Sam gik forrest, fordi han kunne tale med damen. Han kiggede på rummet.

Ud over liget, som lå i en råtten kjole, som stadig havde en lille smule rød farve, var der noget bagerst i lokalet. Det glimtede gulligt i det svage lys fra Runes lys, som stadig hang ude i gangen.

Sams øjne var gode og han skulle kun bruge et enkelt øjeblik til at genkende det han så.

"Guld." Fremstammede han: "Flere bunker af guld."

Damen drejede sig og kiggede i den retning han pegede. Hendes hule stemme sagde: "Dette var et skatte kammer."

Hun pegede mod en bog som lå på et bord: "Min datter lavede regnskab for kongen."

Zest trådte hen til bordet: "Det ligner bare en normal bog... Ja. Bare regnskab, som min mor ville lave det derhjemme."

Henrik kiggede på liget: "Der er ingen tegn på skader. Tøjet er for råtten til at se noget, og ... hun er død."

Sam drejede fra bunkerne med guld, som han havde taget en håndfuld af, og hen mod liget. Han kunne se noget i det svage lys: "Hvad er det ved hendes mave.?"

Sirak fandt en fakkelt frem, og tændte den.

I det stærkere lys kunne de se bedre.

Henrik rystede på hovedet: "Jeg ved hvorfor hun blev slået ihjel. Hun var gravid."

Ganske rigtigt.

De andre trådte rundt om spøgelse, og hen til liget. Der var en ekstra bunke små knogler på hendes mave. Den ene hånd fra den voksne, lå beskyttende hen over det, som kunne have været et barn.

Zest nikkede, med et sørgeligt udtryk på hendes ansigt: "Død, fordi hun var gravid."

De andre nikkede, og Sam vendte sig mod spøgelse: "Hvad skal vi gøre.? Begrave hende, så hun får fred.?"

Damen nikkede: "Min datter skal begravnes i hellig jord."

Sam oversatte det, imens Sirak stod op: "Der er en kirke, lige bag onkels slagter butik."

Sirak kiggede på Zest: "Vi plejede at lege der, når det var sommer."

Sam sagde til gruppen: "Vi må finde noget at bære hende med."

Zest pegede mod en guld pose, men rystede på hovedet: "Vi har vel ikke lig poser eller bære, i denne verden.?"

De andre rystede på hovedet. Henrik pegede på bordet: "Vi kan bruge bordpladen.?"

Sirak trådte hen til bordet, og løftede i pladen. Den kom væk fra benene meget nemt. Zest som stod tættest på, hjalp med at bære bordpladen hen til liget. Spøgelse havde flyttede sig hen til den anden ende af rummet.

De fik med lidt held det store og lille lig op på bordpladen, uden at ødelægge kjolen eller ligene.

Henrik tog fat i den ene ende, og Sirak i den anden. Henrik kiggede på Sam: "Nogle sidste ord.?"

Sam spurte Den hvide Dame: "Noget vi skal gøre, ud over at begrave hende i hellig jord.?"

Damen rystede på hovedet: "Nej. Konge Mahmud bør lærer om det. Det var ham, hun arbejdede for. Han elskede hende som hans egen datter."

Sam sagde det til mod Zest, imens Sirak og Henrik bar liget ud af rummet på bordpladen. Pladen var smal nok, til at komme igennem døren.

De gik forbi kloak arbejdernes rum, og spurte om hjælp. Sam forklarede hvad der var sket, og at hvis de fik begravet liget af kvinden, så ville spøgelse forsvinde, måske.

De fire mænd nikkede og indvilligede i at hjælpe. De kendte en lidt længere vej, ud af kloakkerne. Men som deres leder sagde: "Så kommer vi op til kirkegården med det samme, og trappen er bredere."

Det tog dem en time at komme der op, og det var blevet mørkt inden de nåede ud af trappen, og hen til det lille torv, ved siden af kirken og kirkegården. Det var mørkt og månen var bag en sky, så det eneste lys kom fra vinduerne ud mod torvet.

Det så mærkeligt ud. En gruppe som bar en bordplade med et råddent lig på.

Så mærkeligt, at byvagten kom løbende med fire mænd og stoppede dem, i det de skulle til at gå ind på kirkegården.

Lederen af byvagten sagde: "Hvad foregår der her.?"

Kloak arbejderne kiggede på Henrik, som rettede sig op: "Vi har fundet et lig i kloakken. Vi skal begrave det."

Lederen kiggede på liget: "Har I dræbt denne person.?"

Sam grinte: "Jeps. Og ventede hundrede halvtreds år på at begrave det."

Vagten kiggede på Sam: "Hvorfor hundrede halvtreds år...? Det lyder lidt præcist.?"

Sam nikkede i mørket: "Den hvide dame talte om at pigen her, hendes datter..."

Han pegede mod liget på bordpladen: "Hun arbejdede for Konge Mahmud.?"

Vagten nikkede: "Han var konge i den fjerde tidsalder..."

Sam nikkede: "Cirka hundred år inden den femte tidsalder startede."

Vagten fortsatte med at nikke, imens han tog lidt at det rådne klæde til side, så han kunne se skelettet: "Og vi er halvtreds år inden i det femte.."

Han kiggede på en af de andre vagter: "Lyder rigtigt. Hvad med den medaljon.?"

Ingen i gruppen havde set det, men liget bar en guld medaljon. Den lå i mellem ribbenene, oven på rygsøjlen. En guld medaljon, lavede med fine detaljer, og en lille grøn ædelsten.

Henrik foreslog: "Vi må hellere begrave liget, som vi fandt det."

Zest forsatte: "Vi ved ikke hvad det er som ville fjerne forbandelsen..."

Lederen af byvagten stod lidt og balancerede på hans fødder, imens han tænkte over det.

Månen kom frem fra bag skyerne, og kastede lys ned over det lille torv, og den mærkelige forestilling. Lederen kiggede på Henrik, bukkede undskyldende: "Undskyld, herre. Jeg genkendte dem ikke.?"

De andre kiggede på Henrik, som stadig ikke havde hans hjelm på. Han havde den hængende på hans rygsæk, fordi den blev ved med at ramme loftet i de lave gange i kloakkerne.

Henrik nikkede: "Det er i orden. Du passer bare dit arbejde."

De fire byvagter stod til siden, og lod gruppen bære liget ind på kirkegården.

De var heldig at der allerede var en grav, som stod åben. En af kloak arbejderne sagde: "Skal vi begrave pigen her.?"

De andre kiggede på Henrik som nikkede: "Begrav hende der, og så efterlad en besked."

Bordpladen blev lempede ned i graven, og liget blev hældt ned på jorden i bunden af graven.

Da de havde fået bordpladen og arbejderne op af graven, holdt Zest en lille ceremoni.

Hun havde været til en begravelse, så hun gjorde det hun havde set, imens arbejderne kastede lidt jord på liget.

Da de gik ud af kirkegården, stod byvagten der stadig. Lederen sagde: "Vi må hellere få den hele rapport, på vores kontor."

Henrik nikkede og indikerede mod kloak arbejderne: "Disse mænd er ikke en del af vores gruppe. Vi havde bare hyret dem til at hjælpe med at bære liget op."

Lederen kiggede på arbejderne og nikkede mod dem: "Så betal dem, og de kan gå."

Henrik drejede sig mod Sam: "Sam. Et guld stykke per næse, som aftalt."

Sam vrængede hans ansigt, men fandt fire guldstykker frem, og betalte arbejderne.

De fire gutter gik hjem, med mere guld end de tjente på et år.

Lederen af vagterne sagde: "Så må vi hellere anholde jer."

11: Anholdt

Vagterne ledte vennerne hen til deres kontor. Det var en simpel bygning med tre etager, lavet af hvide sten, og over hundred år gammel. Man kunne se de tre trin, som ledte op til hoveddøren, var blevet ny-udskiftet, fordi stenene havde en anden mørkere farve end væggen.

Døren var åben ind i det, som nok skulle kaldes en politistation i den virkelige verden.

Der var nogle borde i det første rum, men lederen guidede dem til et større rum bagerst i bygningen.

Der var et bord og nogle få stole. Lederen sendte hans folk ud for at finde nogle flere stole, som straks blev båret ind i rummet.

Efter de hver havde fået en stol, satte lederen sig for enden af bordet. Han trak vejret dybt, imens en af hans folk bragte et lys ind i lokalet.

Han kiggede rundt på vennerne: "Så giv mig den korte version."

Han kiggede på Henrik, og det så ud som om han genkendte ham et eller andet sted fra. Henrik nikkede: "Kongen havde udlovet en stor dusør på at finde en af hans adelsdamer.?"

Lederen nikkede: "Og alle eventyrer i landet, har søgt efter hende."

Henrik nikkede tilbage til ham, og gjorde tegn mod Sirak: "Siraks onkel bor her, og kendte en anden vej ned i kloakken."

Sam nærmest stod på hans stol, for at kunne se over bordet: "Vi ville ikke følge den samme vej som alle de andre."

Lederen nikkede mod Sam: "Lyder klogt."

Henrik fortsatte, og fortalte om deres tur igennem kloakkerne. Lederen bad om detaljerne, da Henrik kom til det med den skøre dame, og tusindbenene.

Han sad et øjeblik og nikkede: "Måske på grund af det overskyet vejr, har de udviklede sig...?"

Han bad Henrik foresætte hans historie, op til der hvor vennerne fandt den tilmuret dør: "Så I brød muren ned, sådan uden videre."

Sirak nikkede: "Ja. Sam kunne mærke væggen var svag, så jeg fjernede en mursten.."

Sam grinte: "Og så fandt vi skatte rummet...."

Zest kiggede på Sam, med nok styrke til at få ham til at holde mund. Sam tog en hånd foran hans mund, men lederen havde hørt hvad han sagde: "Et skatte rum.?"

Henrik nikkede: "Ja. Der hvor spøgelseset vogtede og hvor liget lå.. Vi tror, at det var et af kongens gamle skatte rum."

Lederen rynkede panden: "Jeg kan huske legenden om Kong Mahmud..."

Han vippede lidt tilbage på stolen, imens han sad i stilhed. Efter et minut, begyndt han at tale: "Kong Mahmud døde, efter at have tabt en masse penge... eller havde han ødslet dem væk.?"

Henrik nikkede: "Hvis han havde muret væggen til, indtil skatte rummet, så forklare det meget."

Lederen nikkede, og satte stolen tilbage på alle fire ben: "Kongen døde af et hjerteslag.. efter at hans skatte-mester fortalte ham om de manglende penge... tror jeg."

Zest prøvede med en anden forklaring: "Måske var det spøgelse som dræbte ham, og ingen kunne finde skatte rummet."

Sam nikkede: "Fordi spøgelse vogtede over liget af hendes datter.?"

Lederen nikkede og drejede sig mod Henrik: "Du genkendt ikke amuletten, som datteren bar.?"

Henrik rystede på hovedet: "Næh. Jeg så den ikke så godt. Er det noget kendt.?"

Lederen smilte: "Fiskehejrens våben-skjold..?"

Henrik rystede på hovedet, og med rynkede pande spurte han: "Nej. Og hvem var det du troede at jeg var.?"

Nu var det lederens tur til at grine: "Du ligner den gamle kongens lillebror, før han døde."

De andre kiggede på Henrik, som kiggede på Sam. Sam var den som havde hjulpet ham med at finde ud af om hans fortid. Lavmælt spurte Sam, imens han havde øjenkontakt med Henrik: "Vi hørte om et slægt navn... 'Ørneklø'.?"

Lederen slugte en klump i hans hals, imens han nikkede: "Ja. Jeg kender det navn."

Han kiggede på Henriks rygsæk med hjelm, som stod om mod væggen: "Du bør bære hjelmen, når det er lyst."

Henrik fremstammede: "Hvordan døde den gamle kongens lillebror.?"

Lederen kiggede på døren, som stod åbent ud til gangen: "Der var en opstand. Nogle prøvede at dræbe kongen, og i kampen døde hans lillebror."

Der blev bankede på den åbne dør. En af vagterne kiggede ind i rummet: "Kaptajn. De har fundet pigen. Hende adelsdamen."

Lederen nikkede mod vagten: "Tak. Vi er vidst også færdig; Sæt disse folk fri."

De rejste sig og gjorde klar til at forlade rummet. Kaptajnen holdt øjenkontakt med Henrik: "Brug aldrig Det navn, og bær din hjelm."

Han gik ud af lokalet, og var væk.

Vagten ledte dem ud af politistationen og efter et øjeblik stod de på gaden.

Sam grinte: "Så er det vores penge i skatte rummet.?"

Sirak rystede på hovedet, imens Henrik tog hans hjelm på: "Jeg tror, vi skal forsvinde ud af hovedstaden, inden solen står op."

Rune pegede mod syd: "Der er en portal på hoved torvet. Den kan jeg åbne."

De skyndte sig væk fra politistationen i ly af natten.

12: Søster

Rune trak VR-brillerne op over hovedet. Han havde logget ud hjemme i hans hus i Isca Dumnoniorum. Det var et godt sted at placere hans karakter, imens han skulle spise aftensmad og gøre de andre normale ting.

Han bukkede benene lidt, for at få hans dårlig ben i gang. Det var blevet bedre efter Zest havde healet ham i spillet. Måske var der noget om det der med at hjernen hjælper med at heale kroppen.?

Han åbnede kraven og tog den af, fra VR udstyret. Det var sejt som kraven gjorde det nemmere at styre inde i spil verdenen. Ingen kontrol flader eller tastatur genveje, du tænker det og det skete i spillet. Han satte sig på sengen.

Det var tid til aftensmaden, så han kaldte på hans søster. Hun havde været væk hele dagen i går, og han havde ikke fået svar på hans sms'er.

Rune rejste sig og gik med lidt besvær hen til hans skrivebord. Han slukkede for spillet, så computeren kunne slukkes helt ned, efter han havde lavet lektier. Han gik ud af hans værelse og hen til hans søsters værelse.

Døren stod åben, som ... Som han havde efterladt den i går, da han kiggede ind til hende. Havde hun ikke været hjemme i nat.? Havde hun sovet hos en veninde, uden at fortælle ham om det.?

Han fandt hans mobil, og der var nogle sms'er fra hans mor og hans venner ... men ingen fra hans søster.

Sms'er fra hans mor startede stille og roligt.

'Hej Søde. Har du set Sofie.? Hun svare ikke på telefonen.?'

'Rune. Hvor er Sofie.?'

'Ring til mig, ASAP.'

'Hvorfor svare du ikke på din mobil.?'

'Er dette noget Du og din søster leger.?'

Børnene havde en gang aftalt ikke at svare deres mor i en hel dag... Hun havde taget på weekend, med hendes nye kæreste, og ikke sagt det til hendes børn.

Rune ringede til hans mor.

Hun tog den efter næsten et minut, som var normalt.

"Hej Mor."

"Jeg var i VR verdenen."

"Nej. Jeg har ikke set Sofie siden i går lørdag."

"Om morgenen..."

"Hendes værelse er tomt."

"Jeg prøver at ringe til hendes veninder."

"Nej. Hun har ikke en kæreste.. Hun er lige fyldt 12 år."

"Ja, mor. Det skal jeg nok."

Rune gik ind på hans søsters værelse. Det så ryddeligt ud, og sengen var redt. Oven på sengen, lå hendes VR-briller og VR-kraven til spillet.

Der var noget galt med det billede. Han trådte hen til sengen, og kiggede på VR udstyret. Der var et eller andet galt med

Han tog VR-brillerne op, og han kunne se spillet var stadig i gang inde i brillerne. Det så ud som en hule eller måske en grotte. Han tog VR-kraven og holdt den et øjeblik før han fandt fejlen.

VR-kraven var stadig låst. Han vurderede størrelsen, som kraven var sat til, og den passede med hans søsters hals. Du tog den rundt om halsen og lukkede den til, så den passede med din hals. Bag på var der en plade som skulle passe med din nakke. Det var sådan data blev overført fra menneske til maskine.

Han slukkede for spillet.

Han havde hans mobil i hånden, og prøvede at ringe til hende. Han kunne hører en vibration fra hendes skrivebord. Dér på bordet lå hendes lyserøde mobil, og drejede lidt rundt.

Mobilen vibrerede lidt svagt, som var den ved at løbe tør for strøm. Han tog den op, og åbnede den. Der var kun en procent tilbage, så han fandt hendes oplader, og satte den til.

Han havde ikke koden til hendes mobil, men han kunne se på den låste skærm at hun havde missede telefon opkald, og sms'er som ventede.

Han ringede til hans mor igen. Denne gang svarede hun efter anden ring.

Rune forklarede hvad han havde fundet... og hans mor valgte at komme hjem.

Efter ti minutter kørte hendes bil op af deres indkørsel. Det var måske første gang, at han havde set hende, imens solen var på himlen.... i mange måneder.

Rune havde sendt sms'er til sofie's veninder, og dem fra hendes håndbold hold... Ingen havde hørt eller set hende, siden lørdag morgen.

Hans mor gav ham et hurtigt knus, men det var stadig det meste han havde fået siden hans fødselsdag for tre måneder siden.

De kiggede på Sofies rum, og kunne ikke se nogle tegn på problemer. Hendes mor havde en forældre kode til telefonen.

Rune satte sig til at læse de sms'er hans søster havde fået. Der var ingen ... der var mange skøre ting fra hendes veninder og skole venner, men ingen trusler eller skræmmende mænd, som forfulgt hende. Han havde set nok krimi film, til at genkende de ting.

Efter en halv time, ringede hans mor efter politiet. At være rig, og have en advokat som mor, gør det nemt at få politiet til at komme.

At hans mor også sagde ord som kidnapning, det hjalp også meget.

Politiet kom og søgt igennem hans søsters telefon, værelse, og huset generelt.

Men de fandt intet.

Næste dag i skolen fortalte Rune de andre om hans søsters forsvinden. De andre havde ingen ideer, ingen brugbare ideer...

De måtte bare vende på at politiet fandt spor, og så håbe på at der var en god forklaring.

13: Invitationen

Da Rune kom hjem, havde Politiet forladt huset, og alle de tekniske undersøgelser var over...

Og stadig ingen tegn på hvor Runes lillesøster var forsvundet hen.

Han lagde sig på sengen, og gjorde klart til at tage ind i spillet igen. Der var intet han kunne gøre, hvis politiet ikke kunne finde nogle spor.

Da han vågnede op i spillet lå, der en besked på bordet. Hans mor sagde: "Kongens sendebud kom med den besked, imens du var væk."

Rune åbnede brevet, og læste det.

Troldmanden Rune og hans følge er her med inviterede til middag og fest på kongeborgen.

Før festen vil der være en formel audiens hos kongen, i rådssalen.

Konge Thraz Momin, den anden.

Rune tog brevet og læste det igen. Datoen var i dag, så de skulle skynde sig, hvis de ville når til mødet før festen.

Han sagde farvel til hans mor, som gav ham et rigtigt knus, og til Esther, som gav ham en bolle med smør.

Rune spiste den, imens han gik ned af gaden i byen. Efter belejringen var byen vendt tilbage til sin vante stil. Folk gik fra hjem og til marked eller over for at arbejde i håndværkergaden.

Gaden var også Runes mål, fordi der boede hans venner.

Der var travlt på gaden, da han gik ud på den. Han havde taget en smutvej, og undgik det store torv. Han drejede rundt om et hjørne, og kunne hører lyden af en hammer, som ramte jern.

Butikken lignede sig selv. Der var nogle træ skjolde udenfor butikken, de stod op af væggen under butiks vinduet. De havde forskellige motiver malet på dem, og stod måske udenfor for at tørre. Inden i butikken hang der våben og andre skjolde. De skjold havde ingen motiver, endnu.

Rune gik ind i butikken. Han genkendte Sam, som halvt stod oppe på en stol, bøjet hen over et bord. Sam havde en pensel i hånden, og var ved at lave motiver på et skjold.

Der duftede at brændt kul, og varmt metal.

Henrik stod halvt i butikken og halvt i smedjen, som var bag ved butikken. Han vinkede til Rune og sagde til nogen i smedjen: "Lad os hører Rune.? Måske har han en bedre ide."

Henrik trådte ud af smedjen, og helt ind i butikken. Sam kiggede op, og fik øje på Rune: "Hej. Kom og se denne drage, jeg har lavet."

Rune og Henrik kiggede begge på Sams maleri. Det lignede en hvis rød drage som de alle kendte, og Rune sagde:

"Skal jeg stå stille næste gang, så du kan få flere ideer.?"

Henrik nikkede og pegede: "Hans kløer er ikke så lange..."

Sam nikkede og så på brevet i Runes hånd: "Ja. Lidt kunstnerisk frihed må jeg vel tage mig."

Rune gav brevet til Henrik, og forklarede: "Det lå på mit bord. Kongens sendebud har fundet os."

Sirak kiggede ud i butikken. Hans normale grønne ork hud, var dækkede af sod i ansigtet, og han havde kløet sig på øret, kunne man se: "Så hvor blev du af, Henrik.?"

Henrik læste brevet, med rynkede pande: "Hvordan ved de hvem jeg er.?"

Sam grinte: "Du mener; Det er dig, de har sporet.?"

Henrik nikkede, imens Sirak trådte helt ind i butikken. Sirak gættede: "Jeg tror, det er Rune som de har genkendt."

Sam nikkede mod Sirak: "Ung rød-klædt magiker, som rejser gennem portaler, som andre åbner døre.? Dem kan der ikke være mange af."

Henrik kiggede på Sam, og hans rynke blev lidt mindre: "Men hvad er det med et møde før festen.?"

Sirak grinte: "De mangler sikkert at vide, det sted guld rummet er."

Siraks mester råbte efter ham, og han gik ud i smedjen igen. Henrik gav brevet tilbage til Rune: "Vi må hellere komme. Jeg går over til Zest."

Sam bøjede sig hen over skjoldet og begyndte at male. Rune fulgte Henrik ud af butikken: "Noget nyt om din søster.?"

Rune rystede på hovedet: "Nej. Politiet leder stadig... Måske skal vi søge i byen efter hende.? Hun var vidst glad for at ride hest, tæt på kongeborgen."

Henrik rynkede på panden: "Men hvad kan det have med hendes forsvinding at gøre.?"

Rune stoppede tæt på den lille side gade, som ledte ned mod Zest og hendes mors butik: "Måske mødte hun, hendes overfalds-mand herinde.?"

Han rystede på hovedet: "Måske er jeg bare skør, eller griber efter random ting."

De sagde farvel, og Rune gik tilbage for at gøre klar til den lille rejse gennem portalen tilbage til hovedstaden.

14: Audiens

De stod uden for kongens rådssal. Det var midt på dagen.

Henrik havde været nervøs, og bar hans stål hjelm. Den passede med hans brynje plade, så det virkede måske ikke så skørt.

De andre havde også fået en gang rengøring, inden de skulle møde kongen.

Zest havde fået hendes lange grønne hår flettet. Hendes mor og nogle af de andre elver kvinder havde gjort det. Det gik hurtigt, fordi de kvinder var vævere og havde ekspert evner med at væve ting, om det var strømper, undertøj, kjoler eller håret på en nervøs elver prinsesse.

Sirak havde taget et bad, og fået en ren kæde brynje på, hen over hans ellers normale næsten bare over-krop. Lændeklædet med bæltet over hans skulder, var også blevet vasket.

Sam havde fundet noget nyt tøj, og rengjort hans tasker og den blå hat, resten var som det plejede hos ham. Han havde mødt både royale, højbårne og konger før...

Rune havde fået rensset hans røde kutte af Esther, og hans mor havde klippede hans hår.

Det holdt cirka, til han kom ud af portalen, fordi rejsen gjorde hans hår elektrisk, så det stod til alle sider.

Der var en længere række af andre folk, som ventede på foretræde for kongen. Kaptajnen fra byvagten spottede Henrik og de andre. Rune med hans røde kutte var nem at se, på lang afstand... selv når han havde hættten slået ned.

Kaptajnen lod dem komme forrest, og han hviskede til Henrik, højt nok til at de andre også kunne hører det: "Hold dit slægtsnavn skjult."

Henrik nikkede grumt til ham, imens de blev sat forreste i rækken til at komme ind til audiens.

De kunne se ind i den store rådssal. Der var højt til loftet, og store vinduer med farvet glas i siderne. Der lå et rødt tæppe, som forbandt indgangen med kongens podie. For enden af salen sad kongen, hævet over gulvet, med hans følge.

Der stod en række soldater i uniformer langs det røde tæppe. Der stod også en mængde mennesker på hver side af den røde løber. Men det hele føltes sterilt og koldt...

Der gik endnu et minut, men så blev de kaldt frem. Det var Runes navn, som blev kaldt frem, og de andre fulgte efter ham. Han kiggede rundt i den store sal, og fandt ting som virkede forkert. Måske var det bare alting, som virkede forkert....

Men der stod seks bueskytter på hver side af kongen, med pile på buerne og klar til at skyde.

Rune stoppede, der hvor han blev bedt om det. Han bukkede og det gjorde de andre også.

Kongen sad på hans stol, en tjener hviskede noget i hans øre.

Han nikkede, imens han kiggede på gruppen.

Der sad også to smukke piger, en på hver side af kongen. Måske kongens døtre eller måske hans nye koner.?

Kongen tordnede: "Så hvem er det som står, foran os.? Endnu en dreng, som leger at han er magiker.?"

Rune trådte et halvt skridt frem, og så at bueskytterne spændte deres buer: "Jeg er Rune. Jeg er troldmand i byen Isca Dumnoniorum."

De to piger grinte af Rune, og Rune mistede stemmen. Han fremstammede: "Kong Momin, det var også ... begravede...Øh."

Henrik trådte frem og sagde med en stærk klar stemme: "Det var os, som fandt guld rummet nede i kloakken, og fjernede spøgelse."

Kongen kiggede vredt på Henrik og hvædede: "Fjern din hjelm, når du er i din konges nærvær."

Henrik bukkede sig lidt og fjernede hjelmen.

Der blev stille i salen, da de så hans ansigt. Den tjener som havde hviskede noget i kongens ører, hviskede noget mere, og kongen nikkede.

Kongen snerrede: "Deres ansigt er os meget bekendt. Er de i familie med os.?"

Henrik kiggede på Rune, og rystede hovedet: "Nej, herre. Jeg er vokset op i Kna Nalore. Min far var fisker og døde på havet, da jeg var barn."

Sam skulle til at sige noget, men Zest lagde en hånd over hans mund, og holdt ham tæt.

Kongen nikkede og mumlede: "Hvad er dit slægtsnavn.?"

Henrik sagde: "Min familie hed Jensen. Om det er et slægtsnavn, det ved jeg ikke."

Kongen nikkede: "Og dine rejsefæller. Vil du præsentere os for dem.?"

Henrik bukkede og pegede mod Zest: "Dette er Zest, Elver fra de gamle skove mod syd. Hendes mor er ved at lave et tæppe, til jeres borg."

Henrik pegede mod Sirak: "Dette er Orken Sirak, som brød belejringen omkring Isca Dumnoniorum."

Han indikerede Sam: "Sam er kender, og vores ekspert, når det kommer til sprog og fremmede kulturer."

Henrik lagde en hånd på Runes skulder: "Dette er Rune, Isca Dumnoniorums Troldmand. Desværre døde hans mester for tidligt, til at afslutte Runes træning, så han må lærer det selv."

Kongen nikkede, som var han tilfreds med præsentationen: "Men hvad med dig selv.? De andre kom fra Isca Dumnoniorum, og du er fra Kna Nalore."

Henrik nikkede og tænkte lidt over det: "Jeg ... da .. Da min mor døde begyndte jeg at rejse, og på et tidspunkt mødte jeg denne gruppe. De manglede en leder, og en sværd-kæmper, så jeg slog følge med dem."

Kongen rejste sig og sagde, med en stærk stemme: "Er det derfor du taler for gruppen.?"

Sam grinte højtlydt, og de kiggede alle på ham.

Henrik drejede tilbage til kongen: "Nej. Det er på grund af de unge piger. Rune er genert, især med smukke piger, han ikke kender."

Kongen kiggede fra side til side på de to piger. Han nikkede mod Rune: "Min døtre er smukke, så du er undskyldt."

De to piger grinte, imens de kiggede på hinanden. Kongen satte sig tungt ned igen, og afsluttede audiensen med et vift fra hans hånd.

Vennerne bukkede og gik ud til side, imens den næste gruppe kom gående frem af det røde tæppe. De blev ledt ud af side døren, hvor kaptajnen stod og ventede.

Han ledte dem væk fra borgen. Da de var langt nok væk fra de andre mennesker, hviskede han: "Vi har måske købt lidt tid..."

Han førte dem hen til det lille torv, tæt på kirken og kirkegården. Der stod en lille gruppe af byvagter, og han forklarede: "Vi kan købe mere, hvis I leder mig og mine folk til guld kammeret."

Sam grinte til Sirak: "De var efter guldet, som jeg gættede på."

Byvagterne havde fakler og det gik nemt at finde vejen ned i den øverste kloak, og hen til det rum spøgset havde hjemsøgt.

Sam drejede nøglen og åbnede ind til rummet. Der lå stadig meget guld derinde, også selv om Sam og Sirak havde taget en håndfuld eller to, hver.

Der var ingen spor efter spøgset.

Kaptajnen nikkede, og førte dem ud af rummet. Han låste døren med nøglen, og tog nøglen i lommen. Han satte to vagter ved døren, og spurte så: "Kan I også vise mig det sted med tusindbenene.?"

Henrik nikkede og ledte gruppen ned af gangen. De fandt den kloak, hvor de havde mødt en arbejder. Et minut senere fandt de den tykke træ dør, som ledte ind i borgen.

Sam forklarede: "Jeg åbnede døren. Og låste den igen, da vi stak af..."

Kaptajnen smilte og nikkede: "Det var modig at låse døren igen."

Sirak sagde: "Ellers havde de jo angrebet os."

De blev ledt ud af kloakken og hen til et hotel. Kaptajnen sagde: "Der er officiel middag klokken otte. Så I skal være klar en halv time før."

De nikkede og gik op til deres rum.

I rådssalen, bag kongen, stod en af de gamle tjenere, eller måske mere præcist var rådgiver. En af dem fra den gamle garde. Han havde drømt om dette øjeblik, og blev nærmest lamslået, da han så den unge ridder.

Som den unge mand stod dér og tog kontrol over situationen, med det ansigt som lignede den yngre kroneprins, før han blev dræbt.

Rådgiveren havde planlagt dette. Det var ham som havde indført denne audiens, så de unge eventyre kunne møde kongen.... og rådgiveren kunne søg efter kongerigets rigtige arving.

15: Festen

Det var blevet aften, og vennerne havde gjort sig klar til festen hos kongen. Zest havde været til flere konge fester hos hendes morbror, som jo var elver konge. De andre havde prøvede det en enkelt gang hos dværgene.

De havde efterladt deres våben og beskyttelse hjemme på kroen. De skulle til fest, og havde ikke brug for våben.

De stod uden for kongens rådssal, som var blevet lavet om til en fest sal for aftens fest. Der var en række andre mennesker, og nogle få andre racer. De fleste piger havde fine kjoler på, mændene havde fine bomulds skjorter, og kunstfærdige snabel sko på.

Vennerne havde bare deres normale tøj på. De var hellere ikke æresgæster, og var måske bare inviterede med som fyld, som Sam sagde: "Der er de fine adelige, så er der dem som skal sidde tæt på kongen... Og så er der os som er fyld."

De kom langsomt tættere og tættere på salen, og de kunne hører klassisk musik, som kom ud gennem dørene. Der var duftene fra åbent ild og kød som blev stegt på bagsiden af salen. Sirak nikkede mod maden, som blev lavede over åbne ildsteder: "Maden er god. Det er min onkel og de andre slagter i byen, som skal lave den."

De så Siraks onkel som kiggede rundt om hjørnet og vinkede til Sirak. Zest spurte:

"Men ingen okse hoveder.?"

Sam grinte: "Der er sikkert ikke andre end os orker, som kan lide det... Men jeg syntes det var sjovt."

Henrik nikkede, imens han kiggede på dørene ind til salen. Han var ikke glad for at gå rundt uden hans hjelm på, men han sagde: "Det smagte godt, men at sætte hovedet til bords..."

Rune var den eneste som var næsten klædt som han altid var... Rød kutte, og hans vandrestav. Han gik bagerst og fremstammede: "Mon de piger er der.? Jeg har svært ved at spise eller tale, når der er piger."

Sam grinte igen: "Du skal jo ikke holde tale."

Zest nikkede mod salen: "Og de sidder sikkert i den anden ende af salen."

Rune trak vejret dybere og slappede lidt mere af. De var næsten henne ved dørene, og Rune kiggede en sidste gang rundt, og fik øje på staldene: "Vi skal besøge staldene i morgen."

De andre nikkede, undtagen Sam, som spurgte: "Hvorfor det.? Har du fået en ny hobby.?"

Sirak forklarede: "Nej. Runes lillesøster er forsvundet. Og hun var sidst set ved staldene."

Sam kiggede nervøst på Rune: "Forsvundet hvordan.?"

De var kommet til dørene, og de blev visiteret før de kom ind. Vagterne kiggede et øjeblik på Runes vandrestav, men lod ham beholde den. De kiggede også på Zests stav, men den lignet et religiøst ting, så de sagde intet.

Hun havde tænkt over Runes ide med at sætte en sten i det åbne hul, øverst på staven. Hun tænkte at det kunne sådan lidt betyde, at hun bragte lys over verden. Hun havde stadig ikke fundet en sten... måske en form for ædelsten, som var magisk.

De kom ind i salen, og der stod en ældre tjener, i pænt tøj, (Pænere end deres påklædning.) som spurte om deres navn, og invitation. De havde allerede vist den, ved porten ind til borgens område. Rune tog den frem, viste den igen, og en yngre tjener kom og guidede dem hen til et bord.

Der stod fire rækker med langborde, ned igennem salen og de blev placeret midt på det, som stod mod muren ud til gården, hvor der blev lavet mad. Kongens bord stod på et hævet podie for enden af salen. Kongen sad der ikke endnu, men der var flere forskellige folk, som allerede sad ved bordet.

De satte sig på begge sider af langbordet. Henrik satte sig med ryggen mod salen, og ansigtet mod væggen. Han ønskede at skjule sig, så så få genkendte hans lighed med kongen.

Efter et øjeblik, så skiftede han mening, og byttede plads med Sirak. Der var et eller andet galt med denne fest, og han blev nødt til at se på salen for at finde fejlen. Sirak var okay med at skifte plads, så han kunne se ud til hans onkel, som var ved at gøre klar til at bærer kødet ind.

Da resten af folkene var kommet ind, lød der fire korte trompet stød oppe fra kongens bord.

Alle rejste sig og vendte sig mod kongens bord. Kongen kom ind af en side dør, med fire vagter og gik op på podiet. Han stillede sig ved hans stol i midten af bordet.

Der blev bragt krus med mjød eller vin ind og alle fik noget at drikke. Kongen udbragte en skål for landets kriger og en tak for den gruppe, som havde fundet og reddet hans adelsdame. Han satte sig og resten af salen satte sig, imens maden blev bragt ind i salen.

Det var først, da alle andre havde sat sig at Henrik fik øje på noget af det, som hans underbevidsthed havde fanget.

Foran kongens bord, stod der fire soldater. Det var ikke så unikt. Men at de alle havde trukket deres kort sværd, det var ikke normalt...

Der var lidt stille musik fra et orkester i det ene hjørne af salen. Det var svært at hører over samtalerne i lokalet.

Sirak grinte og vinkede til hans kusine, som bar et fad med stegte grøntsager forbi ham. Hun satte det, lidt nede af bordet, og vinkede tilbage til ham, da hun gik den anden vej.

Sam havde stået oppe på bænken, så han kunne se kongen, og havde kiggede efter andre kender i salen. Han spurte Zest: "Har du set andre kender.? Det er jo så sjældent at vi mødes.?"

Zest rejste sig halvt op, og skannede de fire langborde. Hun klemte øjnene sammen, og gjorde det en gang til, og så satte hun sig ned:

"Nej. Ingen kender... og kun mennesker, på de forreste borde."

Sirak kiggede hurtigt rundt i salen, og vinkede til en anden ork, han genkendte. Han nikkede mod Zest: "Jeps. Orkerne er i bag enden. Hvorfor er det vigtigt.?"

Henrik nikkede mod kongen: "Og vagterne ved kongen, har trukket sværd."

Rune sad ved siden af Sirak, og kiggede op mod kongens bord: "Jeps. Er der nogle, som vil dræbe ham.?"

Der sad en mandelig barbar, i bar overkrop og læder og fjer, ved siden af Rune, og han sagde: "Kongen er paranoid. Han tror at den rigtige konge arving vil komme og gøre krav på tronen."

Zest kiggede over på Henrik: "Og skulle det ske i dag.?"

Der sad en kvindelig barbar, klædt i huder, som dækkede hendes krop, overfor den mandelig barbar: "Næh. Han har vidst været bange for det, de sidste fem - seks år."

Manden sagde: "Det er derfor de holder disse fester. For at se de potentielle udfordre an."

Kvinden havde et stort ben fra en fugl og brugte det til at pege mod de forreste borde: "Dem som de tror eller frygter er kongens ægte sønner sidder dér oppe."

Hun smilte til Zest: "Vi har været her tre gange før. Maden er god, men ..."

De snakkede videre om lidt løst og fast. De var barbarer fra is-tundraen mod nord.

De arbejdede med at sælge skind fra deres jagter. De havde normalt tøj, men folk købte mere, når de troede de købt fra ægte barbarer.

Zest spurte lidt indtil om det tøj damen havde på. Mest om hvordan man kunne sy, huderne sammen, så det så så pænt ud.

Henrik havde vendt sig væk fra kongen og hans bord. Han burde have holdt pladsen med ryggen mod midten. Efter lidt tid, så rystede han på hovedet. Hvis det skete så skete det, nu måtte han bare leve livet, indtil noget ændrede sig.

16: Dansen

Efter middagen var der dans.

Få ting frygtede Rune mere end at danse... Hans ene ben var jo dårligt i den virkelige verden, og han var genert over for piger, så tilsammen gjorde det, det at danse til en meget skræmmende oplevelse.

Da de var færdige med at spise blev de to inderste rækker af borde fjernet, og midten blev lavet om til et dansegulv.

Der havde været et orkester i det ene hjørne, tæt på kongens bord, og spillet stille musik i løbet af middagen. Nu blev de flyttede hen til midten, foran kongens bord. (Og foran vagterne.)

Henrik havde holdt øje med kongens bord, og deres mad kom ikke fra de ydre ildsteder. Måske var kongen også bange for at blive forgiftet.

Der blev spillet op til kædedans, og Henrik bød Zest op. De to barbarer, som de havde spist sammen med, deltog også. Der var en lang kæde af de folk som dansede, og den bukkede sig vej igennem salen. Der var små grupper af folk som sad på stole rundt om i salen, og som kæden gik rundt om.

Rune så at det var nemmere at danse kædedans, fordi der var kun fire trin, som blev gentaget, og man skulle ikke tale med pigerne, fordi man sang, sangen.

Der blev sunget en simpel vise om en ædel ridder som drog på eventyr, og dem som dansede, skulle bare gentag den sidste linje, når det passede i sangen.

Sam smilte til Rune, som prøvede at holde rytmen med foden: "Så du kan måske godt danse denne type dans.?"

Rune rystede på hovedet, smilte lidt forlegent: "Næ. Men jeg er villig til at prøve."

Dansen stoppede og Rune rejste sig for at danse med Zest... men da han så hvordan de folk andre stillede op, ombestemte han sig. Dette var en anden slags dans. Fire par stod overfor hinanden... Sirak greb chancen og tog Zests hånd. De gik ud på gulvet og fandt en gruppe som manglede et par. De dansede og selv om de begge lavede et par fejl, havde de det sjovt.

Henrik sad ved siden af Rune og Sam, og kiggede på gulvet med de mange par: "Så du har tænkt dig at danse med Zest i aften.?"

Rune nikkede: "Jeg tror, jeg prøver en kæde dans. Den sidste så enkelt nok ud."

Henrik drejede sig mod Rune: "Så har du fundet ud af, hvor din søster sidst var henne.?"

Rune rystede på hovedet. Han havde næsten glemt, at hans søster var forsvundet, men det var jo også lidt meningen med en fest.. At glemme ens problemer for en stund.

Han sukede imens han rystede på hovedet: "Nej. Politiet har ingen spor, og det er jo bare en skør ide."

Sam havde glemt det, men rykkede tættere på Rune: "Jeg vidste ikke din søster var forsvundet.? Hvornår er det sket.?"

Rune huskede, at Sam jo ikke gik i skole med de andre, så han havde ikke hørt om det. Rune tog hovedet tættere på Sam: "Min søster forsvandt lørdag morgen... eller dér omkring."

Sam kiggede ud i intetheden: "Spillede hun spillet.?"

Rune nikkede: "Ja. Jeg tror hun spillede det, lige inden hun blev kidnappet."

Sam slappede lidt mere af. Kidnappet, så det havde intet med spillet at gøre, men han spurte stadig væk: "Ved politiet noget om kidnapperen.?"

Rune rystede på hovedet: "Nej. Hendes VR-briller lå på sengen, og hendes krave...."

Musikken stoppede, folk bevægede sig frem og tilbage og Zest og Sirak kom grinende hen til vennerne. Sirak råbte: "Så er det Runes tur."

Zest trak Rune op fra bænken: "Den næste er en kæde dans, så du burde kunne følge med."

Sam råbte: "Hvad med hendes krave.?"

Rune råbte tilbage i larmen fra folk, som gik frem og tilbage fra gulvet: "Den var stadig låst, som havde hun haft den på..."

Zest og Rune gik ud på dansegulvet, og Sam sad tilbage med et skræmt udtryk. Måske var det Runes lillesøster, som var blevet dræbt sidst.

Han vendte sig mod Henrik, og med bævende stemme spurte han: "Runes søster.. er hun hard core gamer.?"

Henrik nikkede og Sirak, som havde et krus i hånden grinte: "Hun er bedre til sværd kamps spil end mig eller.." 'Bøvs' "Henrik. Jeg tror kun Rune kan slå hende i Dark Souls."

Henrik tilføjede: "Vi ville have hende med i gruppen, men hun ville være adelsdame, for en gang skyld og ride på heste."

Han kiggede på Sirak: "Kvinder.. selv i små udgaver er de mærkelige..."

Sam nikkede og spurte så: "Hedder de ikke begge Pedersen til efternavn.?"

Henrik og Sirak kiggede på hinanden, og Sirak rystede på hovedet: "Nej. De havde vidst byttede om på efternavne."

På gulvet stod Rune over for Zest. Hun viste ham de trin som man skulle danse, og han gjorde det bedste han kunne. Dansen var simpel nok, til at han kunne følge med. Det var ikke problemet..

Problemet var, at du dansede et omkvæd med en pige, og så skiftede du til en ny partner. Den næste var den kvindelig barbar, som han havde siddet ved siden af og spist mad med, så det var svært, men han kunne godt klarer det....

Som at danse med hans egen mor.

Den næste pige var problemet. Hun var smuk, og han genkendt hende. Det var en af kongens døtre, som han havde set til audiensen. Hvordan hun havde fået det timet, så de endte op med at danse sammen. Det måtte være magi, eller kvinders medfødte evner, til at forvirre mænd.

Måske var det bare tilfældighed, men det gjorde det som skete under dansen, bare endnu mere uheldigt.

Hans lange røde kutte var god til at holde kulden ude. Men til at danse... ikke så god. Rune fik trådt på hans egen kutte, på det forkerte tidspunkt, så han faldt... hen over pigen.

Han nåede at stamme: "Øv øh undskyld."

...Før det par som dansede bag ham, væltede ned over Rune og pigen.

Musikken stoppede efter et øjeblik, og kongens vagter sprang ind i gruppen af danser, og skilte dem fra hinanden. Disse vagter havde kun køller, men de brugte dem dog ikke.

Rune blev hevet op, og kastede til siden, imens kongens datter, blev hjulpet væk.

Efter et øjeblik, startede musikken op igen...

Rune gik hen til hans venner. Sam var ikke længere i gruppen. Henrik sagde: "Sam havde noget han skulle, så han gik."

Zest kom hen til Rune, slog ham på skuldren: "Sådan kan man også ligge damerne ned."

Sirak grinte: "Jeps. Og så kongens datter.. Way to Go, player."

Henrik nikkede mod kongens bord: "Det er måske bedst at vi fordufter, før kongen husker hvem jeg 'måske er'."

De andre kiggede op mod kongens bord, og de nikkede. Zest smilte til Rune, som så fortumlet ud: "Ja. Jeg har fået danset, og Rune har også danset lidt.."

17: Offline

Den næste dag, da Rune kom hjem fra skolen, holdt der en stor, blå lastbil fra politiet foran huset. De havde afspærret hans hus, og en politimand stod udenfor og stoppede folk fra at kigge for meget.

Rune viste ham sit ID, og fik lov til at gå ind. Der stod nogle politifolk og talte med hans mor i køkkenet. Hans mor forklaret: "Jeg havde et tidligt møde, og derfor kiggede jeg ikke ind til hende om morgenen."

Hun kiggede op, og Rune kunne se, at hun havde grædt. Hun hulkede lidt: "Jeg har haft travlt med arbejdet."

Hun pegede mod Rune: "Min søn var nok den sidste, som så hende i huset."

En ældre politimand tog ham til side og spurte ham ud om hans søster. Rune havde ikke set hende siden fredag aften. De havde set en børnefilm sammen, imens de spiste noget fredags slik. Hans mor havde brugt det meste af tiden, på hendes telefon, men det var nærmest normalt.

Efter at han havde talt med dem i ti minutter fik han en SMS. Den sagde: 'Det er Sam. Jeg er udenfor dit hus. Vi skal tale sammen, NU.'

Rune undskyldte og gik ud af huset. Der stod en let overvægtig mand ude på gaden. Han havde en beskidt jakke på, og så ud som om han ikke havde været barberet i denne uge.

Han vinkede lidt til Rune, og Rune gik over til ham. Samuel smilte pinligt til Rune: "Hej Rune. Du ligner dig selv fra spillet."

Rune kiggede op og ned af Samuel: "Det gør du ikke."

Samuel kiggede på huset: "Nej. Du kender udtrykket End-Game Tester.?"

Rune rystede på hovedet, og vente sig mod hans hus: "Nej. Men jeg kan gætte hvad det er."

Samuel nikkede: "Vi tester nye funktioner, karakter og forskellige aspekter af spillet."

Han pegede på sig selv: "Jeg var ved at teste Kender, da I redde mig fra de røvere.. Og jeg valgte at blive ved med at spille den karakter. Og så blev kenderne en del af verdenen."

Politimanden som stod ved huset gik hen mod dem, og Samuel sagde: "Kan vi gå.? Jeg føler mig som en pædofil.."

Rune nikkede, og de begyndte at gå ned af gaden. Samuel fortsatte: "Jeg undersøger forskellige ting, og foreslår rettelser til programmørerne."

De kom til et lille indkøbs center, og Samuel valgte at gå ind, og Rune fulgte efter. Samuel prøvede at forklarer noget og lavede to-tre forsøg på at sige noget. Tilsidst sagde han: "Jeg tror spillet kan fange folk, og transporter dem til spillet."

Rune stoppede ham, og udbrød: "Er min søster død... Inde i spillet.?"

Samuel kiggede skræmt rundt om sig, og hviskede så: "Nej.. måske ikke."

De gik hen til nogle bænke og satte sig. Rune havde svært ved at gå langt, og Samuel var hellere ikke i særlig god form. Samuel forklarede: "Vi kan stadig spore din søster i spillet."

Rune rynkede på panden og spurte: "Så hun er i live i spillet.. Hvordan er det sket.?"

Samuel rystede på hovedet: "Dem som lavede spillet brugte en AI til at generere missioner. De skulle være specifik til dine ønsker."

Han flyttede sig på bænken: "Du spiller mange bygge spil, så får du bygge missioner, eller Du elsker at dræbe monster, så får du de missioner."

Rune nikkede: "Jeg mangler en kærlig, nærværende mor i mit normal liv, og så får jeg en mor som er det, i spillet.?"

Samuel stoppede op og kiggede på Rune: "Næh, Nej... men måske.?"

Han rykkede lidt rundt på bænken: "Den skaber missioner som er bygget til personen, eller deres profil.. Men nogle dør rigtigt. De bliver suget ind i spillet, og dræbt.... Tror vi."

Rune kiggede med et miks af frygt og forundring på Samuel: "Og hvordan er min søsters profil.?"

Samuel kiggede rundt på de andre mennesker i det lille center: "Din og din søsters profil ligner hinanden. I er begge Hard-core killers.... i andre spil."

Dark Souls, Shadows Dies twice. Du og din søster har begge klaret dem.?"

Rune nikkede: "Ja. Jeg gjorde det..."

Han pegede på hans ben: "Jeg er krøbling i denne verden, men i spil... så jeg prøver de hårdeste spil. "

Han rystede på hovedet: "Sofie og jeg... Vi brugte tid sammen foran computeren, når vores mor ikke var hjemme. Så hun lærte det vel fra mig.?"

Samuel nikkede: "Min søsters, den yngste.? Jeg spiller kun børnespil, når hun er på besøg. Jeg lærte det med den ældste..."

Han grinte lidt: "Jeg hjalp ham med den første boss i Dark Souls. Og hans venner syntes han var sej."

Samuel stoppede dem fra at tale om andre spil: "Så din søster var online i Drage Magi, da du fandt hendes VR udstyr.?"

Rune nikkede: "Hun var i en grotte eller hule."

Rune lukkede øjnene og prøvede at huske hvad det var han havde set, i det sekund inden han slukkede for spillet: "Det var en grotte, men nogle mænd med lilla slange skæg.? Hoveder.?"

Samuel fandt hans mobil og de kiggede lidt billeder fra spillet. De fandt det billede som lignede bedst.

Mind-flayers.

Han begyndte at fortælle: "Du kan huske ældre-hjernen.? Den som startede krigen.?"

Rune nikkede: "Den som virkede som en leder af... Er den leder af dem der.?"

Samuel nikkede, og rejste sig op: "Vi må ind igen. Der er en chance for at redde din søster, tror jeg."

Rune kom også op og stå. Samuel kiggede på ham: "Jeg troede faktisk at du havde svære ved at gå.?"

Rune nikkede: "Jeg tror, at det at Zest healede mig i spillet, virkede på mit ben i denne verden."

Han grinte lidt, oven på det uhyggelige de lige havde talt om: "Måske noget Mind-Body forbindelse. Tror kroppen den er healet, så er den det. En healer forklarede mig det.."

Samuel nikkede, men med et grumt udtryk på hans ansigt: "Vi skal online, så hurtigt som muligt, og ned i grotten, hvor denne Ældre-Hjerne findes. Måske kan vi når at redde din søster."

De sagde farvel, og Rune gik hjem. Benet var ikke perfekt, men det gik meget bedre... Måske var det spil verden, som indvirkede på denne verden.

18: Online

De sad rundt om bordet i Runes hus i spillet. Rune kiggede på Sam, og bad ham forklar deres mission.

Sam nikkede mod Rune. Han havde forklaret om hans job, hvad han vidste om angrebene og om Runes lillesøster.

Zest var sur og sagde: "Så du prøvede at få os til at gå ned i undergrunden, selv om du vidste at noget slog folk ihjel?"

Sam nikkede. Kenderen så endnu mindre ud end han normalt gjorde: "Jeg troede at vi kunne finde pigen, og så var det ikke i nærheden af Ældre-Hjernen."

Henrik nikkede mod Rune: "Og du vidste ikke at Sofie var Runes lillesøster.?"

Sam rystede på hovedet: "Nej. Jeg ville bare redde spilleren."

Han kiggede rundt på gruppen: "Og hvis nogle kunne klare det, så var det jer."

Han rystede på hovedet: "De to andre karakterer er ubrugelig. Den ene er jeg kvinde og lav-adelig, som har evner til at spille en form for tennis, ride hest, og synge... Den anden er en fisker, som bruger dagen på at reparerer garn eller fiske med en fiskestang."

Sirak grinte: "Så har vi en mission, eller vælter vi bare rundt nede under jorden.?"

Rune rystede på hovedet: "Vi har vel stadig den mission, som hedder at redde adelsdamen.?"

Sirak gik ind i menuen. Det var ham, som havde taget missionen, så han kunne se den...

Han nikkede mod menuen: "Jeps. Missionen er der stadig, men den peger mod hovedstaden."

Henrik nikkede mod Sirak: "Så vi tager den lange vej rundt. Ned igennem dværg-byen, måske.?"

Zest nikkede mod Rune, og smilte lidt skævt: "Rune kan måske overtale dværg kongens døtre til at låne os en guide."

Rune grinte lidt fake: "Fordi jeg er så god til at flirte med piger.?"

Sirak smilte med lidt mere tænder end normalt: "Du skal gøre det, for din søsters skyld."

Sam kiggede på gruppen: "Så I vil gøre det.?"

Zest nikkede mod Sam: "Ja. Vi skal redde Runes søster."

Hun kiggede på Rune: "Så hun kan vinde over mig i skak, igen."

Sirak nikkede: "Og danse med mig til sommer festen."

Han kiggede på Zest: "Sorry. Hun er sjovere at danse med. Alle kigger på os, når jeg danser med dig."

Henrik nikkede: "Og jeg er bag ud fem - tre i kampe i Fifa mod hende. Det kan jeg ikke lade ske."

Rune nikkede mod Zest: "Jeg tænker at vi kan spørge mørke-elferne om hjælp også.?"

Henrik nikkede: "Først dværgene, som leder os til mørke-elverne."

Zest nikkede: "Og så til min bedsteveninde, Mørke-elveren, som jeg aldrig har mødt."

Sirak grinte: "Og så lige igennem en hær af Mind-flayers.?"

Sam nikkede: "Jeg troede, ikke I var klar.?"

Rune vippede hovedet lidt: "Min søster er dernede. Jeg ville gøre det alene, som dragen..."

Sirak smilte og lagde en hånd på Runes skulder: "Men Rune ville dumme sig, så han har brug for os andre til at hjælpe ham."

De valgte at tage til Kagdarahl, som lå tættest på dværgenes by. De brugte et par minutter på at pakke deres udstyr, og så forlod de huset.

De gik hen til portalen og mødte en af de drenge som passede den. Drengen smilte og viste Rune en sølv mønt: "Nogle gav mig denne mønt, for at lade dem rejse til elverkongens by."

Rune spurte: "Og hvem var det.?"

Drengen grinte: "Bare en rejsende... Mønten var også for at holde mund."

Han kiggede på Zest, og så tilbage på Rune: "Så hvor skal I hen.? Nye eventyr.?"

Rune nikkede: "Vi skal til Kagdarahl. Og videre til dværgenes by under bjerget."

Drengen smilte: "Det er magikernes by. Hvornår kan man søge optagelse der.?"

Rune satte en hånd på portalen:

"Du kan søge når du vil, men du skal have en mester, som kan sponsorere dig."

Drengen kiggede skævt op på Rune: "Og hvordan får man sådan en.?"

Rune lukkede øjnene og huskede tegnet til Kagdarahl. Han åbnede portalen og lod de andre gå ind i den. Han rystede på hovedet: "Spørg Micheal. Han er magiker, men husk.. Det er et kedeligt liv, i forhold til dette liv."

Rune indikerede byen og alt det som skete. Det var svært at gå fra at leve et normalt frit liv, til at gå i skole hele dagen.

Rune gav hånden til drengen og gik igennem portalen. Han havde taget en guld-mønt i håndfladen, som drengen var klog nok til at modtage, uden at andre så det.

19: Uret Tikker

Sam nikkede mod Rune, da han kom ud af portalen: "Så jeg har fået lavet en tracker, som kan spore din søster."

Rune nikkede og kiggede på de andre. Vennerne stod i gården foran magikernes tårn. Der stod en gruppe vagter omkring dem, men Henrik talte med dem.

Sirak smilte til Sam: "Vi kunne bruge den alternative indgang.?"

Han pegede mod det ene hjørne af gården, hvor mørke-elverne havde brudt ud igennem, og som de selv havde brugt til at komme ned i UnderMørket.

UnderMørket var den skjulte verden som lå under overfladen, og var meget større end den normale verden, fordi den gik langt ned, og dækker næsten hele verdenen.

Nogle havde fundet gange, som gik hele vejen under de store verdens have... Nogle få havde endda overlevet turen og fortalt om det. Men de historier blev fejret til side, som påfund.

Sam nikkede mod Rune: "Det ville spare os tid.?"

Zest havde hendes vandrestav i hånden og pegede på væggen. Hun spurgte vagterne: "Har I lukket tunnelerne.?"

Den ældste af vagterne nikkede og forklarede til Henrik: "De er blevet muret til, men ellers..."

Henrik nikkede til vennerne og de gik hen mod stedet: "Vi har vores egen murbrækker med."

Sirak grinte, imens han gik ved siden af Rune: "Så skal helten Sirak og hans drage på eventyr igen.?"

Rune slog efter Sirak: "Troldmanden Rune og hans ork tjener.?"

De gik og lavede lidt sjov, indtil de nåede til den tilmuret tunnel indgang. Sam mærkede på væggen: "Den er mere solid end den i kælderen."

Vennerne kiggede på Rune, som nikkede til Sam: "Så må jeg vel åbne den igen.?"

Rune lukkede øjnene og lyttede til dragens åndedræt. Som en varm blæsende vind, var den der altid i hans dyb. Han af-passede hans menneskelige åndedræt med dragens, og så skiftede hans krop. Ansigtet blev længere, Armene mere muskuløse, benene stærkere og større. Vinger sprang ud fra hans ryg, og en hale voksede bag ud.

Efter et minut, stod der en stor rød drage på jorden mellem vennerne. Vagterne havde trukket deres våben, og en gruppe magiker havde bevæget sig tættere på.

Rune kiggede på de to grupper, for at være sikker på at ingen skulle til at angribe ham. Han tog et skridt frem, og kom til muren, som Sam stod tæt på. Hans stærke drage stemme sagde: "Gå lidt tilbage, så du ikke bliver ramt."

Sam gik væk, imens Rune lagde en massiv drage pote på muren, og skubbede til den.

Den gav lidt modstand, men efter ti sekunder faldt den ind.

Henrik kiggede på hullet, imens Rune lavede hullet større. Han sagde til Zest: "De burde lave en dør, så ofte som vi bruger den."

Zest nikkede, men nævnte så: "Men vi vil sikkert have gemt eller loadet det forkerte spil."

Rune havde åbnet hullet, så han kunne komme igennem, og gik forrest ind i det.

Sam foreslog: "Rune går forrest. De fælder som de kunne have, bider ikke på en drage."

Sirak gik efter Rune, med Sam lige bag sig: "Ikke fordi de ved at vi har en drage, som åbner denne tunnel, når vi skal bruge en hurtig vej ned."

Efter hundred meter snævrede tunnelen ind, og Rune skiftede tilbage. Sam havde en menu åbent, og forklarede: "Den ved ikke præcist hvor din søster er, men sidst spottede..."

Han vinklede lidt med hovedet: "To kilometer i den retning, og fem hundred meter nede.? Måske."

Rune lagde en hånd på Sams skulder: "Det er min søster du taler om... Så du bør være meget sikker."

Sam nikkede, imens han så op på Rune: "Den spore hende efter den sidste NPC, som har talt med hende, så hun er i live."

De begyndte at gå ned af tunnelen. Sirak spurte ud i luften:

"Mon ham 'Steven' nogensinde kom ud.?"

De andre kunne godt huske Steven, endnu en NPC som de havde hjulpet mod overfladen.

Henrik gættede: "Var det ikke det spil, vi gemte og så gen-startede.?"

Zest nikkede: "Hvor Rune blev Mini drage, og blev dræbt af faldene sten.?"

Rune rystede på hovedet, imens Henrik ledte den ned af en ny tunnel: "Nej. Jeg skiftede tilbage til menneske, i det øjeblik og så blev jeg dræbt... med en pil igennem øjet."

Han kiggede på Sam: "Jeg havde problemer med øjet de næste dage.?"

Sam nikkede: "Vi tror spillet og den virkelige verden... smelter sammen på en måde.?"

Henrik stoppede gruppen, og vendte sig langsomt: "Så den computer som leder os, er også den AI, som prøver at dræbe Sofie.?"

Sam rystede på hovedet: "Nej, og Ja. Tænk på det som, at en computer kan have to ting kørende på samme tid."

Sirak nikkede, imens de startede med at gå igen: "Som YouTube og kort spil samtidigt.?"

Sam nikkede: "De taler ikke sammen, selv om de bruger den samme computer hjerne."

Rune spurte Sam: "Så hvor lang tid har vi til at min søster er død.?"

Sam stoppede igen: "Jeg ved det ikke. Jeg tror at ældre-hjernen slår personer ihjel, for at tag deres sjæle."

Sirak nikkede: "Som når vi finder sjæle-ædelsten.?"

Sam nikkede: "Men når det er en bruger, så dør de 'kun' i den rigtige verden. Og det er sådan ældre-hjernen ved at det er en bruger."

Zest spurgte: "Så hun er død i den rigtige verden, men i live herinde.?"

Sam nikkede igen: "Det tager tre til fire dage, før de bliver dræbt igen. Måske fordi de skal bruge en finere ædelsten, til at fange sjælen fra et rigtig menneske."

Han kiggede på Rune: "Og det er ved at være tre dage siden, at hun blev dræbt i den virkelige verden."

20: Mørke-elver

De fandt den samme mørke-dværg borg som sidst de havde været hernede. De stod på afsatsen og kiggede ud over borgen. Den var stor og imponerende, som den stod midt i den gigantiske grotte. Den ene port var åben, men der var et eller andet galt. Der var nogle som sloges, og råbte ting af hinanden.

Henrik stod et langt øjeblik og kiggede på det: "Det minder mig om den sidste tid inden belejringen af vores by. Folk er oppe at kører, og kan ikke beslutte hvad de skal have med ind eller stikke af."

De andre nikkede, og Sam sagde: "De er måske ved at gøre klar til at ældre-hjernen og dens hær angriber dem.?"

Sirak nikkede: "Og vi skal igennem den fremrykkende hær.?"

Rune tilføjede: "Og vi har travlt."

Zest havde kiggede lidt på den tunnel, de havde forladt: "Der var spor af små vogne, som er blevet trukket igennem tunnelerne."

Henrik begyndte at gå ned mod de næste sæt tunneler: "Alle som kan komme væk, har vel gjort det.?"

De andre fulgte efter ham.

De kunne også huske den næste del af turen ned, fordi tunnelerne var ikke blevet ændret. Som Sam havde forklaret:

"De bliver nødt til at være de samme, ellers fare folk vild."

De stod og kiggede på den sidste tunnel inden svampe farmen. Henrik kiggede på Rune: "Så er vi sikker på denne ide.?"

Rune nikkede og Zest sagde: "Måske er det en fælde, men det er værd at prøve."

Sirak lagde en hånd på Runes rød-klædte kutte: "Og hvornår gemte du sidst.?"

Rune smilte til Sirak: "Jeg gemte lige inden jeg gik ind i portalen. Skal jeg gemme her.?"

Zest stod bag dem og sagde: "Ja. Så vi kan teste om min 'Veninde' er virkelig."

Sam smilte: "Vi mangler nogle snyde koder."

Rune gemte spillet, imens Sirak og Sam begyndte at sammenligne snyde koder til gamle spil. Henrik stoppede dem: "De virker kun på offline spil, ellers bliver man bare sparkede ud fra serveren."

Han grinte lidt til Zest: "...Har jeg hørt."

De gik ned gennem tunnelen og kom ud i grotten, som havde en svampe farm. Næsten lige rækker af svampe, med små stier imellem, som forbandt dem med en hoved sti hen til en af tunnelernes udgange.

Sam sagde: "Vi skal have lys, og jeg går forrest. Der er fælder og vi gider ikke dø allerede."

Han fandt en pind og gik ned af en af stierne. Zest gik bag ham med en tændt fakkell.

Han fandt flere forskellige fælder, og Zest spottede også en enkelt, som han havde misset.

De stod på den brede sti i midten af grotten, da en gruppe mørke-elver kiggede ud af en tunnel. Zest sagde halv-højt: "Vi venter her på min veninde."

De andre nikkede og de gav sig til at vente. Efter et minut, trådte en mørke-elver kriger frem fra en tunnel bag dem.

Henrik holdt hans hånd på hans sværd, men gjorde intet andet: "Jeg kan se en kriger."

De andre kiggede i den retning, han kiggede. og Zest råbte mod ham, på Elvisk: "Vi skal tale med Ocomvu Tarsis."

Hun kiggede på Sam, og tilføjede halvt hviskende: "Så håber vi de forstår elvisk."

Sirak tilføjede: "Eller måske er navnet nok."

Rune nikkede mod mørke-elver krigeren: "Han reagerede, om det var på navnet, eller..."

Der gik endnu et stykke tid, imens de kunne se forskellige kriger som var mere eller mindre skjult i de forskellige gange. Som om de ville vise at de var der, men ikke gøre noget aggressivt.

Så skete der noget.

En kvindelig mørke-elver i en afslappede kjole, kom gående ned af hoved stien i grotten. Sam spottede hende først, fordi hun bevægede sig næsten lydløst. Han hviskede: "Er det hende?"

De andre drejede sig, for at se hvor han kiggede, og Zest rystede på hovedet: "Nej. Måske hendes søster eller ...?"

Mørke-elveren stoppede omkring ti meter fra dem, og sagde på elvisk: "I kender min søsters navn.? Hvem er I, og hvorfor kommer I her.?"

Zest trådte frem foran gruppen: "Vi er på en rednings mission, på vej ned til ældre-hjernen, efter min vens søster. Vi har mødt din søster ved alteret på toppen af bjerget."

Pigen nikkede: "Min søster var på toppen af bjerget ved alteret, men fortalte mig aldrig om at hun mødte andre."

Zest smilte: "Jeg talte med hende, men jeg tror ikke hun vil fortælle om det til andre. Vi dræbte hendes vagt, og fangede hende."

Sam nikkede, og talte også på Elvisk: "Det er ikke sådan ting, I mørke-elver elsker at tale om."

Pigen nikkede: "Og hvad kan vi så hjælpe dig med.?"

Sam havde kiggede mod en gruppe kriger, som var kommet ud af en tunnel: "Vi skal bruge en guide, som kan få os tæt på ældre-hjernen."

Zest nikkede: "Hvor holder de deres vigtigste fanger.?"

Faklen var ved at dø, så Rune kastede en lys-besværgelsen mod loftet. Den var hverken stærk eller svag, men den fik stadigvæk mørke-elverne til at dække for deres ansigter.

Pigen nikkede mod Rune, imens hun holdt en hånd foran hendes øjne: "Vi vil invitere jer til at besøge vores hjem."

Hun skiftede til gebrokket dansk, og sagde til resten af gruppen: "Hold jeres våben på deres pladser. Vi er under krigsordre. Fjenden kan angribe, hvornår det skal være."

Hun vendte sig væk fra dem, og begyndte at guide dem igennem tunnelerne til hendes by.

21: Mørke-elvernes By

Vennerne kom ud af endnu en tunnel. Henrik hviskede: "Jeg tror vi har skiftet retning tre gange.?"

Sam nikkede, da de kom til den fjerde vagt post på deres tur. Pigen talte med vagterne, og fremviste et sejl, som hun bar i hendes taske. Sirak grinte lidt, fordi han var nervøs: "Piger og deres tasker..."

Da de havde fået tilladelse til at gå igennem, sagde hun på gebrokket dansk: "Vi kan ikke komme hele vejen ind til min mor. Vi besøger en kro her, som måske har en guide som kan hjælpe."

De gik op af en trappe, som gik rundt om et tårn eller et større hus. Zest smilede og sagde til Rune: "Det er som at gå rundt derhjemme i skoven... men med sten i stedet for træ."

De nåede op til et nyt plateau, og kunne se ud over byen.

Det af byen de kunne se, var inde i en stor grotte, og de kunne se meget af byen fra dette punkt, hvor de stod. Den var mørk, grøn og varm, og oplyst visse steder. Der var nogle enkelt fakler og flere gule kugler som lyste. De var placeret ved torve og store pladser, så folk kunne finde vej.

Pigen stoppede og lod dem kigge ud over byen. Efter lidt sagde hun: "Der er meget lys i byen. Så vi nemmere kan se fjenden."

Hun vente sig mod en bygning. Den havde en stor, sort dør, som stod lidt åbent. Hun gik ind i bygningen, og vennerne fulgte efter hende. Henrik forklarede til de andre, imens de gik hen til bygningen: "De har opdelt byen i flere områder. Så de kan forsvare den nemmere."

De kom ind i en kro stue, som lignede andre kroer. Der var en grå, sten bardisk og en bar-pige bag den. Der stod nogle borde med stole, og der sad to grupper af mørke-elvere ved bordene.

Der var en mørk, sten trappe op til et ekstra niveau, hvor man kunne sidde på en form for terrasse, som kiggede ud over kro stuen.

Pigen talte med barpigen, og blev vist op mod terrassen. Hun nikkede mod gruppen og gik op at trappen.

Vennerne fulgte efter hende, og fandt at hun stod og talte til en person, som sad i skygge. Hun nikkede hen mod vennerne, og Zest gik tættere på. De andre blev stående ved toppen af trappen.

Personen i skygge, sad på en sten stol, og havde et tomt krus stående på bordet foran sig. Stemmen var en stærk, mørk stemme, som talte godt Elvisk: "Så I mangler en guide til Mind-Flayer byen, og deres fangekældre.?"

Zest nikkede og forklarede: "Vi har en veninde som er fanget der. Jo tættere på du kan skaffe os, jo bedre."

Han lænede sig frem i lyset, og Zest kunne se hans ansigt. Han var mørke-elver, med kort mørke-grønt hår og der var også et langt ar som løb fra hagen til øret. Han smilte: "Det kan vi godt gøre. Prisen er..."

Zest stoppede ham: "Vi har hundred guld stykker. Hvad du skal bruge til at bestikke forskellige personer på vejen ned, går fra dem."

Han smilte, et smil som passede bedre på en ulv end en elver: "Du har hyret dig en guide."

Zest vinkede de andre hen.

Pigen var ved at gå, men hun hviskede til Zest: "Fortæl ikke andre om dette. Min søster døde, og han var sammen med hende."

Zest tog hendes søsters brev frem: "Vi fik dette brev. Hvis det er det sidste hun skrev?"

Pigen tog brevet, imens de andre satte sig ved bordet. Hun læste det igennem, og havde svært ved at stave nogle af de elviske ord. Hun hviskede: "Det er min søsters skrift, og underskriften er hendes..."

Hun gik væk, imens Zest satte sig med de andre ved bordet.

Manden spurte på dansk: "Så I kendte Oco.?"

Zest nikkede: "Vi mødte hende på toppen af bjerget, ved alteret."

Han nikkede: "Og var I der, da hun døde.?"

Henrik rystede på hovedet: "Hun hjalp os med at komme væk, men sidst vi så hende stod hun med en kriger og en lille hær. Hvad skete der efter vi gik.?"

Manden kiggede et langt øjeblik på gruppen, og så fortalte han: "Vi blev angrebet. Hun blev dræbt, af den gruppe som ødelagde alteret."

Henrik kiggede på Zest, 'hvornår havde hun så skrevet brevet.?'

Manden rystede på hovedet: "Men da jeg vågnede efter kampen, var hun stadig i live...."

Han fik dem til at ligge halvdelen af guldet hos bar-pigen... 'For hvis han ikke kom tilbage.'

22: Bagvejen

Manden hed Dhocala Yindude. Han sagde navnet, som skulle det betyde noget for dem, men så tilføjede han at de kunne kalde ham, Yin.

Han talte okay dansk, og godt elvisk, som han forklarede, imens de gik ned af en mindre tunnel, hvor der løb lidt vand ned af: "Min familie er handels folk, så man skal kunne tale mange sprog."

Han fandt en lille svampe gård, som han guidede dem igennem. Grotten var stor nok til der kunne have været en fodbold bane, men der var bare en svampe farm, og tre små hytter, som stod op af en væg.

Der var en gammel dame som stod og kiggede på dem, imens de gik hen over marken. Han forklarede: "Der er flere bueskytter, som har os på kornet, selv om I ikke kan se dem."

De nikkede og fulgte efter ham, til en mindre tunnel. Den var så lav, at Henrik måtte bukke sig sammen, for at komme igennem den.

Yin smilte mod Henrik, da hans metal hjelm ramte endnu en ting, som nåede ned fra loftet: "Det er derfor vi bruger læderhjelme. De larmer ikke så meget."

Henrik nikkede mod ham: "Men læder kan ikke stoppe et sværd hug."

Yin nikkede og guidede gruppen ud i en mindre grotte, som var næsten helt i mørke.

De fandt plads i den lille grotte og Yin satte sig ned: "Vi holder en pause her. Den næste del er ... spændende."

Zest nikkede: "Så er dette front linjen i krigen.?"

Yin nikkede: "Ja og nej. Vi er cirka halv vejs til deres by, men krigen bliver ikke kæmpede sådan. Det er mere små grupper som angriber frem og tilbage."

Sirak stod ved en tunnel og kiggede ind i den: "Og den anden side har bedre våben.? Vi har kun hørt små bider om krigen."

Yin kiggede rundt på gruppen: "For omkring et år siden begyndte der at dukke nye, magiske våben op. Buer kunne skyde igennem brynjer."

Han pegede på Henriks pladebrynje: "Det der virker ikke..."

Han havde hans buet sværd, som han holdt frem: "Sværd som kunne ødelægge andres sværd. Eller give modstanderen stød, så man ikke kan holde på ens eget våben."

Hans sværd havde et seriøst hak i bladet: "Jeg tror dette sværd blev ramt, da det andet våben var ved at løbe tør."

Han rystede på hovedet, imens han tænkte tilbage på oplevelsen: "Fjenden havde dræbt fire af mine venner, og jeg var sidst i rækken."

Han rejste sig og gik lidt rundt: "Ene fjende... og vi var fire. Okay, vi var rejsende og han var en kriger, men stadig væk. Vi er .. Var Mørke-elfer."

Han stoppede og kiggede ned af den tunnel, hvor Sirak stod: "Jeg dræbte ham, men blev fanget, og sat til at arbejde med at grave efter Jern-malm."

Han fik de andre til at rejse sig: "Det tog mig en uge og held, at komme væk."

Han smilte til Sam: "Jeg har en kunstig fod."

Sam kiggede på hans ben, og Yin løftede hans ben klæder. Der var en kunstig metal fod, som lignede en rigtig fod. Yin bøjede den lidt, og det virkede næsten naturligt.

De begyndte at gå ned af den tunnel, hvor Sirak havde stået, imens Yin afsluttede hans historie: "En dag satte de kæden på min falske fod, men den kunne jeg tage af...."

Zest nikkede: "Og det er derfor du rejser. Mørke-elver acceptere ikke svagheder.?"

Yin stoppede og kiggede på hende, efter et øjeblik nikkede han igen og gik ned i tunnelen.

Henrik gik bag ham, og måtte stoppe op for at fjernet hans hjelm... og det redde ham.

Der var en høj rumlen og tunnelen begyndte at falde sammen. Henrik så Yin, som stod måske ti meter fra ham, da tunnelens loft brød sammen.

Der var flere tons sten, som ramte ned over Yin. Støvet gjorde det umuligt at se noget, men fordi Henrik og de andre havde kæmpede mod mørke-elver, havde de træning i at overleve, når de var blændet.

Mørke-elver brugte besværgelsen 'Mørke' som deres forsvars magi.

De kom ud af den samfaldne tunnel, til den lille grotte. Zest råbte: "Følg min stemme."

De samlede sig og stod i støvet fra sammenstyrtningen og ventede. Der var intet andet at gøre.

Det tog lang tid før støvet havde lagt sig...

Men inden der var gået ti minutter, hørte de lave stemmer som kaldte. Stemmerne lød mørke, og dæmpede, som en krigs patrulje som leder efter ting... men ikke vil høres for langt væk.

Zest hviskede til de andre: "Det er mørke-
elver. Det lyder det som...."

Der dukkede en mørk skikkelse frem, med et kort sværd. Stemmen talte dæmpede på dansk: "Hold jeres hænder, hvor vi kan se dem."

En anden skikkelse trådte frem, og hviskede noget. Den første sagde: "I bærer magiske våben.?"

Zest talte lavt: "Ja. Vi er en gruppe fra overfladen, som leder efter vores vens søster."

Stemmen i mørket sagde: "Du er elver.. men ikke mørke elver.?"

Zest skiftede til elvisk: "Jeg er overflade elver. Min mor og jeg bor i en menneske by mod syd-vest."

Han trådte et skridt nærmere, og sagde på Elvisk: "Hvorfor gik I denne vej.? Der er en krig her nede."

Zest skiftede tilbage til dansk, imens hun pegede på Rune: "Ja. Men Runes søster er fanget af de andre."

Manden sagde på dansk: "Vi kan tage jer til vores lejr. Så kan vores leder beslutte hvad der skal sket."

Sirak nikkede: "Vi har vel intet valg."

23: Shadar-Kai

De stod i en lille side grotte, og kunne se en gruppe mørke-elver, som stod eller sad og passede deres udstyr i hovedgrotten. Der stod tre personer med våben fremme og holdt vagt. De stod alle og ventede på lederen af Shadar-Kai.

Når man siger leder, så forventer man en ældre, måske arret person, som har visdom og erfaring... I krig var spille reglerne lidt anderledes.

Mørke-Elveren var ældre end vennerne, men ikke meget. Han smilte til dem, imens den første, de havde mødt gav hans forklaring. De snakkede lidt frem og tilbage, og nikkede mod vennerne.

Han lagde en hånd på skuldren af den første person, de havde mødt, og så gik han de få skridt hen til vennerne. Han smilte, men smilet nåede ikke helt op til øjnene. Han talte okay dansk: "Så hvem er I, og hvorfor kommer I her.?"

Hans stemme var lidt rug, og dyb. Han havde en mørk læder brynje, med en metal kæde-brynje under den. Selv når han gik, lavede kæderne ingen lyde.

Zest trådte frem, og forklarede: "Vi var på vej ned til ældre-hjernen. Den har fanget min vens lillesøster, så vi vil redde hende. Vores guide blev fanget i en sammen-styrtning..."

Manden nikkede til hendes historie: "Vi kan ikke tjekke om jeres historie passer. Tunnellen er umulig at grave ud, imens denne krig foregår."

Henrik trådte nærmere: "Vi mangler en guide, som kan føre os til ældre-hjernens fangekældre..."

De vagter som stod udenfor side grotten, kiggede på hinanden. Deres leder rystede på hovedet: "Det vil være dumt. Det er ældre-hjernens plan at tiltrække ofre. Hvordan ved I at hun stadig er i live.?"

Sam havde siddet ned, men rejste sig op, så han næsten nåede lederens mave: "Vi kan spore hende. Hun var i live for ti minutter siden."

Henrik kiggede på lederen: "Ja. Det er måske en fælde... men det er Runes søster..."

Han nikkede mod Rune: "Så vi skal derned."

Lederen rystede på hovedet: "Jeg kan ikke lad jer gå. Så har de flere våben i deres hænder, inden dagen er over."

Der lød en fløjten, fra en af tunnelerne. Lederen holdt en hånd op, for at stoppe dem fra at tale. Han nikkede, da fløjte lyden stoppede: "De angriber mod nord."

Sirak trådte frem mod lederen: "Hvis I mangler folk, så kan vi hjælpe.? Så kan vi tjene vores ret, til at rejse videre."

Lederen nikkede mod vagterne: "En ork, som vil kæmpe.. Det kommer ikke bag på os. Men er I på vores side.? Det kan jo være..."

Zest nikkede: "At vi er i ledtog med fjenden."

Hun smilte: "Jeg er elver, og forventer snyd, især i krig."

Folkene i hoved grotten havde trukket deres våben, og ventede på lederens kommando. Han kiggede på vagterne: "Vi skal hjælpe vores venner."

Han sendte vagterne og de andre i hulen væk: "Der er en anden vej ned til ældre-hjernen."

Han nikkede lidt afventende mod en tunnel, og Henrik forstod det: "Men der er en chance for at dette angreb er en fake, og de kommer op igennem dén tunnel."

Lederen smilte, imens han rettede på hans tøj: "Men vi tager chancen, og kæmper mod dem.. herover."

Han smilte til Zest: "Så håber vi bare at I er venlige, og ikke falder os i ryggen, om lidt."

Han løb mod en af tunnelerne i den anden ende af hoved grotten.

Vennerne trådte ud af side grotten og stod i hoved grotten. Der var en enkelt fakkell, som oplyste hulen. Væggene var grå, og loftet havde lidt mørke-grønt mos. Der var lunt, som om de var tættere på jordens kerne her nede.

Zest gik hen mod den tunnel mørke-elverne havde brugt. Tunnellen var lidt lavere end hende, og hun bukkede sig og placeret en hånd på den afrundede kant: "Der er nogle som kæmper. Skal vi hjælpe dem eller stikke af?"

Der lød en kommando fra en af de andre tunneler, og vennerne var dækket af mørke.

Både Zest og Rune kastede deres lys-besværgelsen. Runes lys virkede godt, men Zests magi blev super stærk, og hun havde satte den oppe på loftet.

Lysset var stærkere end på en sky fri sommer dag, og selv vennerne havde brug for at skygge for deres øjne.

Dem der var ved at angrebet dem, ved at bruge mørke-besværgelsen, blev lammet.

I grotten stod der ti fjender. Nogle mørke-elver, som nok var dem som havde kastede deres mørke-besværgelse. En gruppe orker, og nogle troglodytter. Alle var de lammet af det stærke lys.

Vennerne trak deres våben, og stillede sig ryg mod ryg. Sirak råbte: "Skal vi bare dræbe dem, eller hvad.?"

Fjenderne havde båret våben, men de fleste af dem, var blevet tabt da lyset kom. De stod og rystede på deres hoveder, og så ud som om de lige var vågnet af en drøm, eller måske et mareridt.

Henrik råbte: "Vi venter på om de vil angribe. Det kan være en ny gruppe venligsindet."

Sam piftede og pegede med hans dolk, mod den tunnel, som mørke-elver lederen havde guidede dem mod: "Hvad fanden er det der.?"

Sirak grinte: "Det ligner en af dem mind-flayers.?"

Hvad end det var, så rystede den også på hovedet, så dens lilla tentakler svingede rundt om halsen. Efter et øjeblik, stoppede den, og kiggede på folkene i grotten.

Den holdt hænderne på dens hovedet, og prøvede et eller andet. Sam havde en kaste-kniv klar, og kastede den.

Kniven ramte dens skulder, og mind-flayeren, trak sig tilbage.

En af de fjendtlige mørke-elver stoppede med at blinke hans øjne, trådte frem og sagde: "Hvem er I og hvad laver I i mit hjem.?"

Han kiggede rundt på grotten, som de befandt sig i, og genkendte intet. Han samlede hans våben op i hånden, og trådte frem mod Zest.

En stemme råbte fra en tunnel. Sproget genkendt vennerne ikke, men det stoppede den fjendtlige mørke-elver fra at angribe.

24: Fætter

De vendte sig efter stemmen, og så lederen af Shadar-Kai. Han stod på kanten af tunnelen og kiggede ned mod dem.

Den fjendtlige mørke-elver råbte noget til ham, og de talte lidt frem og tilbage.

Lederen kom ud af tunnelen, og stod mellem vennerne og de andre personer. Han holdt en hånd for hans øjne: "Hvem har lavet det lys.? Det brænder mine øjne og min hud."

Henrik trådte frem og sagde: "Zest kastede det, da dine venner kastede mørke på os."

Sirak tilføjede: "Vi har kæmpede mod mørke-elvere før, så vi kender jeres glæde for mørke-besværgelsen."

En af orkerne spurte Sirak om noget på orkisk, og Sirak svarede hårdt igen. De syntes at være tilfredse med svaret.

Lederen kiggede på Zest: "Kan du slukke det igen.? Vi har svært ved at tænke i det stærke lys."

Zest nikkede og afsluttede besværgelsen. Lys niveauet i rummet faldt lidt, og nu var der faklen og Runes magiske lys. Hans lys sad på gulvet under ham. Han havde kastet det ned af, for at fjerne mørket omkring ham.

Lederen kiggede på den fjendtlige mørke-elver, og sagde på dansk: "Kender vi ikke hinanden.? Du er fra Ferda klanen, i det lavere distrikt.?"

Manden nikkede: "Ja. Jeg var hjemme, og det bankede på døren... og så var jeg her.?"

Lederen nikkede og kiggede på Henrik: "Mind-flayers har en måde at overtage folks tanker."

Han vendte sig mod den anden mørke-elver: "Kan du huske noget fra den sidste tid.?"

Elveren rystede på hovedet: "Nej. Måske lidt. Bider af ting. Fik noget mad, og vaskede mig.?"

Orkerne spurte Sirak om noget, og Sirak svarede på Dansk: "Vi er fra overfladen. Jeg er Sirak fra Isca Dumnoniorum. Min far er slagter."

En af de andre orker spurte ham: "Sirak... Sirak el-Lone.?"

Sirak nikkede: "Det er min families navn."

Orken hviskede noget til de andre og spurte så igen: "Sirak.? Helten fra belejringen af Isca Dumnoniorum... Den Sirak.?"

Sirak nikkede eller nærmere bukkede lidt: "Helt og helt... Jeg fik en ide, og ledte et ork angreb. Vi var heldig, at byen sendte deres kriger ud, og det blev en nem sejr."

Mørke-elveren fra Ferda klanen, kiggede en ekstra gang på gruppen: "I er dem, som vi skulle fange."

Hans øjne fandt Rune: "Trolldmanden i rødt. Ham som kunne stoppe krigen."

Henrik tog hans sværd hen foran Rune, som en form for beskyttelse. Lederen spurte: "Hvordan kan det være.? Er I her for at give jeres ven i betaling for hans søster.?"

Rune nikkede: "Hvis det er dét, som det koster, så betaler jeg det gerne."

Zest roterede hendes stav: "Men vi prøver først at finde og befri hende, før vi prøver noget andet."

En af Shadar-Kai krigerne kravlede ud af tunnelen, og hviskede lederen noget. De talte sammen i et par sætninger, og så gik han igen. Lederen kiggede på Zest og så på det sted på loftet hvor hendes præste lys havde været: "Du er præst.? Sådan en rigtig præst.?"

Zest nikkede, og forklarede: "Vi fandt nogle bøger, som gav mig evnen til at blive præst. Jeg kan nogle simple bønner, som lys og fjern gift."

Lederen kiggede på hans fætter fra Ferda klanen: "Måske er det dét, som du gjorde."

Han rystede på hovedet og forklarede: "Vi har kæmpede mod ældre-hjernen i lang tid. Dem og deres slaver eller zombier, om I vil."

Han trådte tættere på hans fætter: "Vi har kæmpede mod dem. Hver gang deres slaver angreb, måtte vi dræbe dem... Der var ikke andre løsninger."

Han kiggede dybt i øjnene på hans fætter som blev lidt nervøs. Fætteren sagde: "Men jeg er vækket nu.?"

Lederen nikkede: "Måske er det præste magi som vi mangler.?"

De blev ledt tilbage til en anden grotte. De fire orker, blev ledt mod overfladen. Troglodytterne var forsvundet, inden de havde nået grotten. De sidste af de slavebundne, var mørke-elverne.

Den nye grotte var stor, og havde et lille fort placeret i midten af grotten. Fortet var tre meter højt, og lavet af sorte sten. Der var nogle træ hytter uden for borgen, og en gruppe af mørke-elver kvinder, som arbejdede uden for hytterne. De forarbejdede læder og sleb våben.

Lederen pegede mod en træ hytte: "I kan sove der i nat. Så afgøre vi jeres skæbne i morgen."

Rune skulle til at sige noget, med Henrik afbrød ham: "Tak for det. Vi mangler stadig en guide til vejen længere ned."

Lederen nikkede lidt fraværende og vinkede vennerne over mod hytten.

Henrik havde overtalt de andre til at tage en pause i den lille træ hytte. Rune var nervøse, fordi han vidste at tiden var ved at løbe ud. Men som Henrik sagde: "Vi har været i gang i næsten tyve timer, så vi har brug for at få et par timers søvn."

Sirak nikkede: "Vi tager en lang pause her, og så håber vi de har en guide som kan hjælpe os. Og dette er måske det sidste sted vi kan slappe af, inden vi når til ældre-hjernen."

25: Morgenen Efter

Cirka otte timer senere blev der bankede på døren ind til hytten. De havde alle sovet, selv om Rune havde haft svært ved at falde i søvn.

Sirak var den, som åbnede døren. Uden for stod lederen af mørke-elverne: "Vi har lidt tid endnu, men hvis I er klar til at rejse..."

Rune stod op i det lille rum: "Vi skal skynde os, for at redde min søster."

Sam kiggede på hans skanner: "Hun er stadig i live. For cirka en time siden..."

De gik ud af den lille træ hytte, som de havde sovet i. Lederen stod udenfor og pegede dem mod en bæk, med et bord. Bordet havde lidt mad stående. Sirak gik glad hen til bordet, imens lederen sagde: "Spis, og så vil jeg, fortælle jer hvorfor vi har tid.."

Vennerne satte sig ved bordet, og lederen lagde en stor, hvid ædelsten på bordet.

Rune kiggede på ædelstenen og spurgte: "Så hvad ved du, som vi andre ikke ved.?"

Lederen satte sig på en skammel for enden af bordet: "Mit navn er Dhakah og som I har gættede er jeg leder af en del af hæren. Vi har været i krig i over et år med Mind-flayers og deres zombier..."

Han tog en tallerken med et stykke brød på, og spiste lidt: "Vi har altid været i krig med dem. De vil overtage hele underverden. Men for cirka et år siden... Noget ændrede sig.

De fik bedre, magiske våben, og nogle af våbnene havde stærke magiske evner."

Han spiste lidt brød: "Vi kunne holde dem, og begyndte at lave vores egne magiske våben."

Han tog et bøjet, kort sværd frem, og lagde på bordet: "Dette sværd har en magisk formular på sig. Det var et af vores første, men det virker.. sådan nogenlunde."

Han smilede lidt og kiggede på Rune: "For cirka seks måneder siden skete der noget. De fik nye, enkelte super våben."

Han rystede opgivende på hovedet: "Våben som var langt stærkere, og bedre end noget vi kunne lave. Vi tror nogle har en stærkere sjæl, og de bruger dem til at lave super våben."

Sam rømmede sig: "Og det er sket, måske seks eller syv gange."

Dhakah nærmest skød op af stolen: "Hvordan ved I det.?"

Sam rejste sig og stod på bænken, så hans hoved var på højde med de andre: "Jeg har hørt om seks andre, som er kommet fra vores verden, og er blevet dræbt hernede."

Dhakah rystede på hovedet: "Hvordan ved I dette.? Kun få her kender sandheden.."

Rune kiggede på Sam, og vendte sig så mod Dhakah: "Men hvordan hjælper det min søster.?"

Dhakah nikkede: "Hver gang, sker der det samme. De har fanget nogle, og dræber dem, for at lave deres våben. Vi har spioner i deres midte.."

Han trådte tilbage og satte sig på stolen igen: "Nogle gange dør personen ikke rigtigt... men ... Noget sker. Når det sker, så begynder de at lede efter en SuperFin ædelsten. Kun de sten kan holde en af de stærke sjæle."

Han pegede mod den sten, som lå på bordet foran dem: "Vi angreb en gruppe, som var på vej tilbage til ældre-hjernen. De bar denne sten."

Rune nikkede: "Så dem som har stærke sjæle..."

Han kiggede på Sam, fordi de havde aftalt at holde sandheden skjult: "De skal have en stærkere ædelsten. Og derfor er min søster sikker, fordi de ikke har denne sten.?"

Dhakah nikkede: "Hvis vi har forstået det rigtigt."

Han drejede sig mod Zest: "Din stav har et hul i toppen. Hvis du lærer os at blive præster, så kan vi sætte denne sten fast i din stav.?"

Zest kiggede på Rune: "Er vi sikker på tiden.? Jeg vil hjælpe dem, men din søster er vigtigst."

Dhakah nikkede: "Vi forstår det. For mange af vores venner og familie medlemmer er gået tabt i denne krig."

Henrik kiggede på Rune: "Det er vel dit valg. Skal vi hjælpe dem, og håbe de har ret.. eller kaste os ud i jagten på Sofie.?"

Rune nikkede mod Henrik: "Hvor sikker er I på, at hun er i live.?"

Dhakah trak på skuldren, og kiggede på Rune:

"Dit gæt er lige så godt som mit. De kan havde fået en SuperFin ædelsten et andet sted fra... Jeg ved det ikke."

Han drejede sig mod gruppen: "Jeg vil gerne hjælpe jer, men jeg er leder af denne sektion... "

Sam nikkede: "Så hvis du bliver fanget, vil denne side falde.?"

Dhakah nikkede: "Måske. Jeg kender tunnelerne og vagt planer."

Sirak nikkede mod sværdet: "Kan du så lærer os at lave disse sværd.?"

Henrik stoppede Sirak, med en hånd på hans skuldre. Han kiggede på Rune: "Først Sofie, og så hjælper vi mørke-elverne."

Rune nikkede mod Henrik, og så kiggede han på Dhakah: "Ja. Vi må redde hende... Selv om kender jeg hende rigtigt, så har hun overlevet..."

De rejste sig, imens Dhakah lavede tegn til en af hans mænd: "Denne mand har undsluppet deres fangekældre, så han kender vejen ned."

26: Vejen Ned

Mørke-elveren hed Ulushra, og havde været svampe farmer, før krigen. I starten af krigen havde hans grotte ligget på kanten af Mind-Flayer området. De havde lært at leve med angrebene, men da den anden side fik bedre våben, så begyndte de at tabe grund.

Han var sammen med hans familie blevet fanget, og han havde set de første eksperimenter med at trække sjælen ud af folk. Han havde undsluppet, fordi mind-flayerne blev forvirret over at den person som de slog ihjel, ikke døde.

Han begyndte at lede dem væk fra fortet, og rundt om en stor sø, som han forklarede: "De angriber i denne retning, så hvis vi går rundt om deres flanke, kan vi undgå deres soldater."

De passerede igennem flere grotter og tunneler. De kom til en meget stor grotte, som havde resterne efter et nedbrændt hus. Han stoppede og bukkede hovedet mod ruinen: "Dette var mit hus."

Vennerne stod et øjeblik med bukkede hoveder. Han nikkede mod dem: "Her kan vi ikke holde en lang pause. Vi er kun tusinde meter fra deres forposter."

Han rynkede på panden: "Nogle gange kan de læse tanker på den afstand."

Han trak et sværd: "De sidste tusind meter, skal vi bevæg os lydløst."

Vennerne nikkede og trak deres våben.

Han ledte dem ind i en tunnel, og hviskede: "Dhakah skulle starte noget som larmede, for at tiltrække deres opmærksomhed."

Zest nikkede, og kiggede mod en af de andre tunneler: "Der er noget støj. Er det dét.?"

Ulushra nikkede, og hviskede, mest til sig selv, imens han gik ind i tunnelen: "Det er dumt at gå ind i deres fangekælder igen, men ..."

Henrik hviskede til ham: "Hvis det var din datter.?"

Ulushra nikkede, men holdt en hånd oppe, og hviskede: "Vi bliver scannet.?"

En bølge af kulde bevægede sig hen over dem. Efter et minut rystede han på hovedet: "De drejede sig væk."

Gruppen gik ned igennem tunnelen, som var lavere, og havde mange kanter og lavt loft. Henrik havde taget hans hjelm på igen, og den bankede ind i en kant, så det kunne høres.

Ulushra stoppede og kiggede på Henrik. Han hviskede arrigt: "Tag den dér gryde af. Det hjælper ikke her nede."

Henrik satte sig på hug, og fjernede hjelmen. Han hviskede: "Undskyld."

Ulushra ventede endnu et minut, men der kom ingen lyde fra tunnelen foran dem. Han begyndte at kravle igennem tunnelen, og stoppede ved udgangen til den næste grotte.

De andre nåede hen til ham, og kunne se den store grotte. Der stod flere store, sorte-grønne bygninger, som kunne ligne japanske pagoder.

Et stort hus med et mindre hus oven på. Nogle steder var der fire huse oven på hinanden. Der var en bred gade imellem dem, hvor der var folk som gik. Mellem dem og husene var der noget opdyrket jord og en sø.

Ulushra hviskede: "De bygger et hus for dem selv, og så næste generation bygger et mindre hus oven på."

Der var nogle fakler som brændte på gaderne, og der var mange folk som gik rundt. Både mennesker, elver og orker kunne ses.

De gik i en form for tre persons formation. En Mind-Flayer forrest, og så to slaver bag ham. Nogle få af dem havde flere slaver bag sig.

Ulushra hviskede og pegede: "De voksne kan kontrollere to folk, men nogle er stærkere."

Der var en alarm fra en af de store tunneler til venstre, som havde en vej der gik hen til den. Flere af de Mind-flayers, som kun havde en eller to slaver, løb hen mod tunnelen.

Ulushra hviskede: "De bliver angrebet af Dhakah og hans mænd."

Han begyndte at snige sig hen langs væggen, imens fjenden kiggede i en anden retning. Vennerne fulgte efter ham. Der var ingen som opdagede dem, eller ingen som sagde noget.

De kom til en ny tunnel, og Ulushra hviskede: "Her er tunnelen, som leder ned til fangekælderens. Den som jeg var fanget i."

Han pegede: "Det var nemt at komme ud, da jeg fik slået en fangevogter ihjel."

De gik ned af tunnelen, og fandt en ny metal låge, som dækkede for hullet. Ulushra rystede på hovedet: "Denne her var der ikke sidste gang."

Han tog fat i lågen, og den var åben. Han åbnede den og kiggede på Henrik, som var lige bag ham. Han rynkede på næsen og hviskede: "Men den er åben, så..."

De kom ned i endnu en hule. Denne var mindre, og havde tre metal bure. Der stod fire vagter, men der var ingen mind-flayers.

Ulushra havde hans sværd fremme, og huggede efter den første, der stod med ryggen til ham. Fangevogteren var død, før han opdagede hvad der skete.

Henrik kastede sig over den næste, som var en ork. Han ramte orkens arm, og orken tabte hans våben.

Næste ude af tunnelen var Sirak, som fandt en troglodyt, som han greb om halsen. Han prøvede at kvæle troglodytten, men fik knytnæve slag i ansigtet.

Rune kom så og kastede hans magiske missiler mod den sidste, som var endnu en troglodyt. Tre røde missiler ramte den i maven, og den døde.. selv om missilerne ikke var særligt stærke.

Ulushra drejede sig og ramte Henriks ork bag fra, og ramte hovedet, men uden den store skade. Henrik prøvede endnu et sværd hug, denne gang fik han ramt på orkens hals, og dræbte ham.

Sirak fik troglodyttens spyd stukket i hans ansigt, før han fik kværkede ham ihjel.

Da alle fangevogter var døde, holdt Ulushra en hånd i vejret, og hviskede: "Nogle som kan hører noget.?"

De kiggede rundt på de tunneler, som gik væk fra fangekælderens. Efter et minut var der stadig stille.

Vennerne vendte sig mod de tre metal bure.

Der sad flere grupper af folk fanget, men de havde holdt mund under kampen.

De forstod også at stilhed var guld værd.

27: Fangerne

Vennerne åbnede for de tre solide metal burer, med deres kolde stål stænger. De svage fanger inde i burene begyndte at komme ud. En af de ældste, var et underernæret tynd menneske og hviskede på gebrokken dansk: "Vi kan ikke komme ud. Der er en kvinde, som hjælper mindflayerne med at holde styr på os."

Vennerne nikkede og en af ork fangerne pegede på en tunnel: "Hun holder til dernede."

Rune spurte den ældste af fangerne: "Vi leder efter en adelsdame, som hedder Sofie. Hun skulle have været fanget for næsten en uge siden."

Fangerne kiggede på hinanden, og den tynde ældre mand nikkede: "Kvinden hedder Sofie."

Vennerne kiggede på Rune, og Henrik sagde: "Kan din søster have gået over på fjendens side.?"

Rune rystede på hovedet: "Nej. Hun er for hård til at blive ...?"

Sirak tilføjede: "Hvis hun tror det kun er et spil.?"

De andre nikkede. Hvis Sofie bare troede at det var et spil, så ville hun nok bare lege, som det barn hun var.

Ulushra kiggede på fangerne: "Hvorfor er der ingen mørke-elver, som er holdt som fanger.?"

Orken rystede på hovedet: "De bliver altid dræbt først. Jeg var fanget med en gruppe af jer.. Jeg er den eneste, som ikke er blevet dræbt."

Ulushra trådte tættere på Henrik: "Jeg tager dem med mig ud. Vil I med.?"

Henrik kiggede på Rune: "Vi bliver her og leder efter Sofie."

Han gav hånden til Ulushra: "Tak for din hjælp. Held og lykke."

De kiggede hinanden i øjnene, for et øjeblik, og så gav Ulushra slip.

Han vendte sig mod fangerne: "Vi kan slippe ud. Jeg har gjort det før."

De begyndte at gå op af den tunnel, som ledte ud til den øvre grotte.

Efter de var gået, vendte vennerne sig mod den tunnel, som orken havde pegede på. Zest spurte Rune, igen: "Så kan din søster være gået over på mind-flayernes side.?"

Rune drejede hovedet lidt på siden: "Måske, men hun er min søster.. og i livsfare."

Sirak havde trukket hans sabel: "Så har du gemt spillet..."

Rune nikkede: "Oppe ved det fort."

Sam tilføjede: "Om det så virker eller ej..."

Henrik gik hen mod tunnelen, og kiggede ned af den: "Så må vi bare foresætte frem ad."

De gik ned af tunnelen, som blev til en lille grotte. Der var en seng, og hvad der kunne være en hundekurv, hvis hunden var menneske størrelse. På et træ bord stod der menneske mad, og en flaske med vand. Der lå nogle papirer, og der var en pen.

Rune kiggede på det og læste det første papir: "Det er Sofies håndskrift, og det er på dansk. 'Hvordan man laver bedre magiske våben.?' "

Sirak kom hen til ham: "Så hun prøver at blive våbensmed.?"

Rune trak på skuldrene: "Hvad ved hun om det.? Hun plejer ikke at spille magiker i spil."

Der kom en lav støj fra en mindre tunnel. Zest hviskede: "Nogen kommer."

Vennerne gemte sig hurtigt, ved at stille sig, så tæt på væggen som muligt. De håbede, at hvad end det var, at det ikke kom ind i grotten.

Det var en Mind-Flayer, som kom kravlende ud af den lille tunnel, på alle fire.

Sirak var nærmeste på hullet, og havde hans våben ude. Han huggede mod dens hals, og ramte, så et par af de ækle lilla tentakler røg af.

Rune havde hans magi klar og kastede magiske missiler. Tre røde, hurtige missiler ramte den i brystkassen, i det den kom ud af tunnelen.

Den faldt sammen og lå på gulvet halvvejs inde i grotten. Sam hviskede: "Der er flere på vej."

Henrik havde hans magiske sværd klar, da næste hovedet kom ud af tunnelen.

Det var en kvinde, og et menneske hoved. Lyst hår og smilende kvinde hoved.

Henrik stoppede ham selv fra at hugge hovedet af hende. Rune kiggede på hende: "Sofie.?"

28: Søster

Damen smilte et meget barnligt smil: "Rune. Du har fundet mig."

Henrik og Sirak hjalp hende, ud af den lille tunnel. Rune kom hen til hende, imens Sam trak mind-flayeren til side: "Arbejder du sammen med ældre-hjernen.?"

Hun smilte, lidt bittert: "Nej. Jeg overlever... Og den ville have stærkere våben, så jeg ..."

Henrik nikkede mod hende: "Du tilbød det den ønskede.?"

Sofie smilte og gav hendes storebror et knus. Rune havde blandet følelser, fordi det var hans lille søster... men samtidig en voksen kvinde.

Rune gav slip på hende, efter et øjeblik: "Så.. Nu må vi se at komme afsted. Vi tror, at Du er i livsfare her nede."

Sofie kiggede på den døde Mind-Flayer: "Hvorfor slog I min tjener ihjel.?"

Sirak drejede sig efter Sam, som havde flyttede liget: "Er den din tjenere.?"

Sofie gav et barnligt grin: "Ja. Det tog mig en uge af opdrage ham..."

Hun kiggede på Rune: "Du ved 'Prins William'.. Den hund jeg går tur med.?"

Rune nikkede, imens han så på liget: "Enkefru Jensens vovse..?"

Hun nikkede og forklarede: "Jeg lærte den at sidde pænt og giv pote, efter jeg så nogle film."

Hun pegede på liget: "Ham der, tog det en dag at bøje... De har cirka samme intelligens."

Henrik satte sig på hug og prikkede lidt til liget: "Men de er gode til at slås. Mørke-elverne er presset af dem... Det er hvad vi har hørt?"

Han kiggede op på Sofie, som nikkede: "Du ved der er flere typer for kamp-teknik.?"

Henrik smilte til Rune: "Nu vil din søster lærer mig om krigs-taktik... igen."

Sofie nikkede: "Mørke-elver foretrækker nærkamp, eller medfødt magi... Mind-flayers er bedre end dem i nærkamp, og modstandsdygtige over for deres magi."

Sam nikkede mod Rune: "Er du sikker på at din søster er elve år... Modstands-dygtige...?"

Henrik rynkede på panden: "Så afstands-våben, som kaste-knive og buer.?"

Sam rejste sig op fra at have undersøgt liget: "Jeg såret en af dem med en kaste-kniv."

Sofie nikkede mod ham: "Det er som om de arbejder, som en form for Hive-Mind. Hvem er du.?"

Hun kiggede på de andre: "Jeg kan genkende min bror, Sirak, Henrik og Zest."

Zest nikkede mod hende: "Selv når vi er skjult, kan hun se os...?"

Sam nikkede mod hende: "Jeg er en voksen mand. En end-game tester. Du ved, tester nye funktioner, eller i dette tilfælde racer."

Rune nikkede: "Vi har mødtes i den virkelige verden, efter din krop forsvandt."

Sofie så skræmt ud et øjeblik, men spurte så: "Forsvandt, hvordan.?"

Rune forklarede det, som var sket i deres hjem, og Sam fortalte om de andre som var forsvundet ind i spillet.

Sofie blev bange, da Sam fortalte om de andre, som sikkert var døde.

Der kom en masse larm fra hulen med cellerne; Sirak løb op i den korte tunnel til dem.

Sofie fortalte: "Da jeg blev fanget, blev jeg først ført her ned, og så kastede de en magi på mig. De dræbte mig, men jeg døde ikke."

Sirak kom tilbage: "Der er en alarm oppe fra den lille by i grotten over fangekælderen."

Sofie pegede på den lille tunnel: "Vi kan kravle igennem den..."

Hun smilte til Rune, og fortsatte hendes historie: "Da de ikke kunne slå mig ihjel, blev jeg ført foran en stor lyse-rød hjerne, som svævede rundt i en grotte. Den spurte, hvem jeg var, og hvad jeg kunne."

Sirak kom ned af tunnelen, og tilføjede: "Jeg tror de har opdaget fangerne."

Sam begyndte at kravle hurtigt ned i gennem tunnelen, og de andre fulgte efter ham. Der var ingen vej væk, kun længere ned og tættere på ældre-hjernen.

29: Taktik

Sirak kravlede ud som den sidste af vennerne: "Der er nogen lige bag mig."

De stod i endnu en lille, tom grotte. Der var varmt og væggene var mørke-grønne med lidt selv-lysende mos i toppen.

Der kom lyde fra tunnelen, og Henrik havde hans sværd klar, til at stikke hvad der kom ud.

Der lød en stemme: "Mennesker. Hvor blev I af.?"

Det lød som Ulushras stemme, så Henrik ventede med at stikke ham. Ulushra kiggede ud af den lille tunnel: "Hej. Fandt I hende søsteren.?"

Han kiggede op på Henrik i det svage lys, og Henrik hjalp ham ud af tunnelen. Henrik pegede mod Sofie: "Ja. Vi har fundet hende. Er der en vej ud af her.?"

Ulushra kom op fra tunnelen og nikkede: "Ja. Ud igennem grotten med husene, og tilbage den vej vi kom. Men grotten er i alarm beredskab. De har fanget de fleste af de undslupne fanger."

Han bukkede sig ned og kiggede op i den lille tunnel: "Vi kan nok ikke kom ud, den vej."

Sofie kiggede rundt i grotten og spurte ham: "Vi kan prøve en anden vej til den grotte. Kommer de alle sammen denne vej.?"

Ulushra rystede på hovedet: "Nogle gik den anden vej, da kaptajnen angreb dem..."

Han kiggede på Henrik: "For at give os tid til at befri fangerne."

Sofie begyndte at gå mod en anden tunnel, og Henrik gik efter hende: "Så hvad er planen.?"

Hun gik ind i den tunnel: "Der er en anden vej, men den går tæt forbi ældre-hjernens hule."

Vennerne fulgte efter hende, og tilsidst kom Ulushra.

Efter endnu en tunnel, som bukkede sig rundt i en halv cirkel, fandt de en større grotte. Der var et vagt hus, med lidt lys tændt. Der var nogle få vagter, som stod med våbnene klar.

De stod og kiggede mod midten af grotten, som var de optaget at noget vigtigt. Sofie stoppede gruppen: "De bliver styret af ældre-hjernen. Den er bange for at blive angrebet, så den har vagter."

Henrik hviskede: "Så hvis de ser os, så bliver vi angrebet.?"

Sofie fortsatte med at tale med normal stemme: "Nej. Det er kun hvis den opdager os, at den kigger efter os. Den kan vidst kun lave en ting af gangen."

Hun kiggede på Zest: "Super smart, men kun på et område af gangen."

Hun gik hen til en Mind-Flayer vagt, og vinkede med hånden foran dens ansigt.

Hun ledte gruppen i gennem grotten. Ulushra kiggede med forundring på de vagter. Han spurgte: "Så hvorfor er der kun mind-flayers her. Jeg troede de brugte alle slags slaver.?"

Sofie trak på skuldrene: "Jeg tror kun de virker i ét led."

De gik igennem grotten, og Sofie pegede mod en større tunnel: "Dér er ældre-hjernen, men vi kan bruge denne vej rundt om."

De kiggede alle mod den større, mørke tunnel, imens de gik hen mod en mindre tunnel. Den tunnel de valgte, var blød med smeltede kanter. Sam sagde: "Dette er en magna kanal. Kan man se på de runde kanter."

Sirak grinte og kiggede på Rune: "Du har vidst fundet din ukendte bror."

Vennerne gik ned i gennem tunnelen, og fandt endnu en lille grotte. Her var et hus, med to Mind-flayers, som stod med våben udenfor. De stod og kiggede mod det sted på deres højre side, vennerne tænkte på som hoved grotten. De bevægede sig rundt om ældre-hjernens hoved grotte, til venstre for den.

Ulushra gik forbi den ene og snublede ind i ham. mind-flayeren rystede på hovedet, og Sofie råbte: "Dræb dem, inden de vågner helt."

Henrik ramte den med hans sværd, og huggede den i maven. Sirak havde hans sabel, og huggede den i nogle af de små, ulækre lilla tentakler på halsen, et par af dem faldt på jorden. Den gik ned, men Rune kastede hans Magiske missiler, og fire røde, stærke lyn ramte kroppen.

Den næste begyndte at skanne i den halv-mørke grotte. Zest ramte den i maven, og den bukkede sammen.

Sam satte hans magiske dolk i panden på den, og affyrede flammen med det samme.

Den var død, inden ilden holdt op med at brænde.

Der lød en alarm fra en tunnel på deres venstre side..

Ulushra råbte: "Nu kommer de."

Zest pegede mod ældre-hjernens grotte, og udbrød: "Vi løber den vej."

Sofie nikkede og råbte, med barnlig glæde i stemmen: "Følg mig. Jeg kender vejen."

30: Ældre-Hjernen

De løb igennem den korte tunnel, og kom ud i en stor grotte. Det var en varm, fugtig grotte, med lidt hvidt lys fra hvide ædelsten, som var placeret på væggene. Lugten var af rådden frugt, med en form for sirups sødme. Der var store sorte klipper, som stod og dækkede for grotten, så du ikke kunne se hele grotten, fra hvor de kom ind.

Sofie pegede på lysene og forklarede: "Det er magiske lys sten, som de har lavet. Og de lyser hele tiden."

Hun grinte lidt mod Sirak: "Jeg tror, den er bange for mørke."

De løb over det ujævne, sten gulv, som var mærkeligt rent. De andre tunneler og grotter var der små sten, løse stykker klipper, og andre ting som lå på gulvet.. men her var alt blevet fjernet.

Henrik spurgte: "Har den OCD eller hvad.?"

De stoppede bag et stort stykke klippe som stak op og Henrik forklarede: "Min tante har OCD eller rengørings vanvid. Min fætter må ikke have noget liggende på gulvet, ellers bliver hun sur."

Zest nikkede: "Måske er det derfor den ikke har opdaget os... Den har tvangs tanker."

Sirak kiggede frem fra klippen: "Så hvor er denne hjerne.?"

Sofie kiggede lidt rundt i grotten, for at finde ud af hvor de var i den: "Sidste gang kom jeg ind, der til højre."

Rune kiggede hvor hun pegede: "Og vi ved ikke om dette er det eneste sted den kan være.?"

Hun rystede på hovedet: "Den kan have et privat gemak, som den sover i.?"

Sam som jo var mindst, lagde sig på maven, og kiggede ud under klippen: "Kan du hører de som jagter os.?"

Zest rystede på hovedet: "En mørk dunken, men ellers intet.?"

Henrik holdt en hånd op, for at stoppe gruppen fra at tale. Han trak sig tilbage, fra det sted han havde stået.

Der kom to Mind-flayers gående med fakler. De gik forbi gruppen, uden at stoppe eller kigge i deres retning.

Ulushra stod ved siden af Rune, og hviskede: "Hvis vi havde et stærkt våben, kunne vi skade ældre-hjernen.?"

Zest rystede på hovedet: "Først skal vi have Sofie ud, og så..."

De andre nikkede, og Sofie spurte: "Ved I hvordan jeg kommer ud af spillet.?"

Gruppen rystede samlede på hovedet, og Sirak sagde: "Først ud af bjerget, og så..."

Henrik kiggede ud fra klippen: "Så er der fri bane. Frem ad."

De gik ud fra klippen og bevægede sig ned af den store midter-gang i grotten. De kiggede efter andre, som kunne advare ældre-hjernen om dem.

Sofie fløjtede en lav tone, og de andre vente sig mod hende. Hun smilte, og pegede mod en åbning i mellem klipperne: "Dér har vi den.?"

De andre drejede sig og så Ældre-Hjernen.

Den svævede måske halvtreds meter oppe tæt på grottens tag, og var en lyse-rød masse, som havde røde fure og grå sprækker i sig. Den havde flere lange, mørke-røde blæksprutte arme, som bevægede sig langsomt under den.

Neden under den stod, der fire Mind-flayers i sorte kutter. Havde det ikke være for lyset fra de magiske lys sten, så ville vennerne havde missede dem. De stod og kiggede op på ældre-hjernen.

Zest kunne hører en lav brummen, en form for messe, eller måske en lav sang fra slaverne.

Sirak nikkede mod dem, og hviskede: "Hvorfor ser de os ikke.?"

Sam hviskede: "De er i trance, eller slavebundne.?"

Sofie nikkede: "Det var dem, som talte for ældre-hjernen. Som om den ikke har en fysisk stemme, men kontrollere dem."

Hun pegede på en anden tunnel: "Det var dér jeg kom ind."

Henrik nikkede og guidede gruppen mod den tunnel. Han hviskede mod Sofie: "Vi tager den vej Sofie kender."

De trak sig væk fra ældre-hjernen, og Sirak hviskede: "Så hvordan dræber vi den.?"

Sam rystede på hovedet: "Jeg kan spørge om vi kan installere atom våben..."

De fandt en tunnel, og Sofie sagde: "Det er her, jeg kom igennem."

De løb ud igennem tunnelen, og ud til endnu en vagt post i den næste hule. Den var tom, af en eller anden grund. Sofie pegede mod en ny tunnel: "Den leder til fangekælderens."

Henrik stoppede dem: "Så hvad er planen?"

Ulushra var sidste mand forbi vagt posten: "Hvis hun kan få os til tunnelerne på den anden side, så kan jeg få os hjem?"

Sofie nikkede og de gik ind i endnu en tunnel. De gik måske hundred meter, og blev så stoppede. Der var en låge, som dækkede hele tunnelen.

Henrik prøvede at åbne den, men denne gang var de ikke heldig, fordi den var låst.

Sirak prøvede at bruge vold, og lågen gav sig lidt, men ikke nok.

Sam kiggede på låsen, og fandt hans låse-dirke frem. Han prøvede lidt, og efter et minut åbnede han lågen. Han kiggede på Sirak: "Den var ikke så svær."

Sirak nikkede: "Måske skulle jeg lærer det. Back-op til mine muskler."

Henrik trådte igennem den åbne låge: "Så skulle grotten med byen være lige fremme?"

Ulushra nikkede: "Hvis min stedsans virker."

De gik igennem tunnelen, og stoppede ved åbningen ud til grotten.

Det var den første Mind-Flayer grotte, som de havde set... og de kunne se tunnelen, som ledte tilbage til mørke-elverne.

Den var på den anden side af den lille sø, og markerne, men ellers ingen synlige problemer.

Hvis du ignorerede byen fyldt med mind-flayer og deres slaver.

31: Ud Igen

Henrik kiggede på den store, mørke grotte. Der var en by med sorte, skumle pagoder som dækkede den ene side af grotten. Cirka tyve huse, nogle med tre etager, som måske havde Mind-flayers inden i dem. Der var lys i enkelte af vinduerne, men intet til at hjælpe på det evige tusmørke, som grotten befandt sig i. Der stod enkelte fakler på det, som kunne kaldes hovedvejen, inde i byen.

Et sted i byen, blev der sunget en simpel, stille sang, Det lød som en sørgelig elver stemme, som sang om gladere tider.

Ulushra kiggede ned i den tunnel, de havde kommet igennem: "Der er lyde dernede fra."

Sirak kiggede på Sam: "Låste du lågen efter dig.?"

Sam rystede på hovedet og trådte hen til Henrik: "Jeg kan liste mig derned, uden problemer.?"

Henrik nikkede til ham: "Måske skal du ikke den vej."

Sofie havde sat sig tæt på dem: "Er Sam god til at snige sig, så kan han lave larm, og trække mind-flayerne væk.?"

Henrik nikkede, men kiggede endnu en gang ud i grotten: "Der er ingen som bevæger sig på gaderne.?"

Zest kiggede over mod byen: "Nej. Er det nat.?"

Ulushra rystede på hovedet: "De sover ikke rigtigt, fordi der altid er nogle på vagt."

Sofie tilføjede: "De sover, men ikke alle sammen på samme tid. Der er mønstre i deres døgnrytmer."

Ulushra rynkede på panden: "Hvad er en døgnrytme.?"

Sofie forklarede ham, hviskende, om solen og hvordan den påvirkede overflade folkenes liv.

Ulushra nikkede: "Jeg har hørt om dette, men aldrig selv oplevet det."

Henrik stoppede dem fra at tale. Han rejste sig og sagde: "Nu går vi, som vi var en gruppe sendt fra ældre-hjernen."

De rejste sig, og begyndte at gå hen over grunden i grotten. Overfladen startede som sten eller bjerg væg, men efter hundred meter blev det til jord, og grus. Der var en lille grus vej, med sten sider, som gik på tværs af deres rute, men de gik hen over den uden problemer.

Der var en tyndt, lyse-grøn ork, uden de klassiske store muskler, som gik forbi dem, imens han kiggede efter dem. Men fordi de forsatte uden at stoppe, glemte orken dem, inden han havde gået ti meter.

Zest hviskede: "Hvis jeg kastede lyset her, så kunne jeg måske vende ham.. og redde ham."

Sirak nikkede, men Henrik hviskede: "Først Sofie, og så andre ting."

Ulushra tilføjede med hans gebrokket dansk: "Vi har set ældre-hjernen.. Det er vigtigt at vi bringer den information hjem."

Der var rækker med svampe, som var det en mark, på den venstre side, og på højre side, var der en lille sø, med sort stille-stående vand...

Vennerne gik lige imellem de to, og over på den fjerneste side af grotten. Ulushra nikkede mod en tunnel: "Der er den, vi skal igennem."

De skiftede, så det var Ulushra som ledte gruppen nu. Han fandt tunnelen og de var næsten alle inden i den, da der kom en alarm fra byen. Et horn gav et kort signal, og et af husene tændte lys.

Ulushra kiggede tilbage mod byen: "Vi venter her. Hvis det ikke er os, de leder efter, så er det bedst.. Ellers kan vi stoppe dem her."

De andre nikkede og Zest flyttede sig tilbage, så hun kunne se på byen. Sofie sagde: "Jeg tror bare det er morgen vækning, som en form for vækkeur."

Ulushra kiggede på hende, og Henrik forklarede: "Så de ved at nu skal de vågne."

Ulushra nikkede.

De sad og kiggede mod byen, og der blev tændt nogle lys i vinduerne, men ellers ikke noget. En gruppe samlede sig på hovedgaden, og gik mod marken, og nogle andre gik mod en båd, som lå ved den lille sø.

Ulushra sagde: "Jeg tror I har ret. I må så forklare mig hvad et vækkeur er... senere."

De gik ind i tunnelen, og begyndte at bevæge sig væk fra Mind-Flayer byen.

De kom til en grotte, hvor de fandt en gruppe af troglodytter, men gruppen kiggede på dem, og løb væk. Henrik sagde: "De troede, måske vi var slavebundne.?"

De andre nikkede og Ulushra fandt den rigtige tunnel.

Efter måske en time, kom de til den grotte, med fortet, hvor de havde sovet. I det Ulushra trådte ud af tunnelen, gik en alarm i gang. Alle dem som var i nærheden trak deres våben, og gjorde sig klar til kamp.

Sofie sagde til Rune: "Se på deres våben. Nærkamp næsten, alle og en."

Rune nikkede til hans søster. Mørke-elver foretrak nærkamp våben. Efter hun havde sagt det i hendes egen lille grotte, havde han tænkt over det. Hans hjerne kørte jo altid, for at finde løsninger...

Han tænkte; Dette var grunden til at mørke-elverne, havde fejlet i deres belejringen af hans hjemby. De havde ingen rigtige afstands våben til at komme over by-muren med, ud over lidt magi.

Efter et minut, blev alarmen afblæst igen.

Dhakah kom dem i møde: "Så I overlevede.?"

Han kiggede på Sofie, som jo var en smuk, lys adelskvinde: "Og dette er din lillesøster.?"

Rune nikkede: "Ja. Alder er en sjov ting, i vores verden."

De fik deres træ hytte og fik mulighed for at sove... De havde klaret den hårde del af opgaven.

Om natten vågnede Rune, ved at hans søster trak i ham. Han kiggede på hende i mørket, og hviskede: "Kan det ikke vente til i morgen.?"

Hendes stemme lød svagere, lysere, anderledes, men det var hendes stemme: "Nej. Jeg er begyndt at forsvinde."

Rune kastede hans lys-besværgelsen, i det lille rum. Lyset ramte loftet, og vækkede de andre.

Sofie havde ret, fordi han kunne se igennem hende. Hun var begyndt at udtone, og blev mere og mere gennemsigtig.

32: Alarm

Vennerne sad i det lille rum. Væggene var tynde, med små åbninger i siderne, som lod lidt lys slippe ud. Det mindede Rune om hans mors første hus i spillet. Der havde de boet de første år han havde spillet spillet, eller havde det været en cut-scene.?

Hans lys sad på loftet, og skinnede ned på vennerne. Der var syv køje-senge, og vennerne sad på de forskellige senge og kiggede på Sofie. Hun stod som et spøgelse i midten af det lille hus... Hun var lidt gennemsigtig. Ikke meget, men så er det ikke normalt at man kan se igennem folks hænder.

Hun forklarede: "Det føles som en snurren i hele min krop."

Hendes stemme var rolig, imens hun holdt hånden oppe mod lyset.... Der var lys som trængte igennem hendes hånd, og på væggen, hvor hendes silhuet burde have været tydelig, var der kun en svag skygge. Når hun bevægede sig, fulgte den svage skygge med hende, men som om den var lidt forsinket.

Rune kiggede på Sam, som sad på en normal størrelses seng: "Hvad kan det være.?"

Sam rystede på hovedet: "Jeg har ingen ide. Vi kan gemme spillet, og så kan jeg logge af, og spørge mine kollegaer.?"

Rune nikkede, og gik ind i menuen.

Efter et øjeblik kom han tilbage: "Spillet er gemt. Sam, undersøg det ude fra."

Sam nikkede og forsvandt fra hytten.

Henrik kiggede på Zest: "Er der noget i præste verden, som kan forklare dette?"

Hun rystede på hovedet: "Jeg kan vende spøgelse, og kaste helligt lys.. men begge ting vil fordrive hende, hvis hun er et spøgelse."

Hun vinkede Sofie tættere på: "Jeg kan prøve med en healing besværgelse?"

Sofie kiggede på Rune, og han nikkede: "Måske en anti-gift bøn også?"

Sofie kiggede over på Zest, og trådte tættere på hende: "Først heal... Måske kan det gøre det."

Zest lukkede hendes øjne og fokuserede på hendes indre kraft. Hun trak hendes indre gyldne energier sammen, og lod dem sprede sig til Sofie. Hun lagde en hånd på Sofies mave, og overførte den healende kraft.

Hun åbnede øjnene og så at hendes hånd var næsten tre centimeter inden i Sofies mave... som om hendes krop, var ved at blive mindre solid.

Zests hånd havde følt modstand, men mere som når man tager hånden i gennem varmt sand, eller gele.. ikke som en normal menneske krop.

Magien virkede og Sofies krop blev en lille smule mere fast... men Zest kunne ikke heale hende hele vejen. Og hvor længe ville det holde.?

Der blev bankede på døren, og Sirak rejste sig og åbnede den, fordi han sad tættest.

Det var Dhakah, som stod og kiggede ind:
"Hvorfor har I lys tændt.?"

Sirak forklarede det: "Sofie er begyndt at forsvinde. Er det noget mørke-elver kender til.?"

Dhakah rystede på hovedet: "Nej. Er det en gift, eller måske noget med hendes fangenskab.?"

Henrik nikkede: "Måske er det en form for sikring mod at hun stikker af.? Hvis du ikke får en modgift hver dag, så forsvinder du.?"

Sirak kiggede ud i den oplyste grotte. Der var en fakkell ved den ene af tunnelerne, ellers ville der have været mørkt. Dette var tidspunktet, hvor de fleste sov.

De huller som var i væggene, gjorde at Runes lys oplyste grotten. Han kunne se loftet havde grønt mos, væggene var lyse-grå i det magiske lys.

Dhakah trådte ind i hytten: "Det var min vagt, men dette lys.."

Han pegede mod Runes lys: "Det gør det svært for folk at sove."

Han gjorde tegn mod hyttens vægge: "Vi bygger ikke så tætte vægge, fordi der sjældent er meget lys hernede."

Sofie stod i midten af den lille hytte: "Jeg er begyndt at forsvinde. Kan det være Mind-Flayer magi eller...?"

Dhakah rystede på hovedet: "Ulushra var også undsluppet, men han havde ikke de problemer."

Henrik rejste sig og gik mod døren: "Og hvor er Ulushra.? Måske kan vi spørge ham.?"

Dhakah rystede på hovedet: "Vi har sendt ham tilbage til ældre rådet. Han havde vigtige informationer."

Han kiggede på Henrik: "Han sagde noget med at vores kamp-teknik var forkert.?"

Sofie vendte sig og forklarede: "I skal bruge afstands-våben, for at kæmpe mod Mind-flayers. De er bedre i nærkamp end jer."

Henrik guidede Dhakah udenfor, og hen til vagtposten. Der satte de sig og talte kamp-teknik.

Inde i hytten sagde Sirak: "Zest, prøv anti-gift tingen... bare for at være sikker."

Zest nikkede og kastede hendes 'Neutralisere Gift' besværgelse på Sofie.

For et kort øjeblik, blev Sofies krop oplyst af et sort skær. Som om det lys, Rune havde sat på loftet, blev dæmpede. Rundt om Sofies krop, var der et skær eller en kant af mørke. Rune rynkede hans pande: "Hvad gjorde du.?"

Zest holdte en hånd oppe: "Denne magi er necromancer, og den skal se sådan ud."

Hun kiggede op på Sofie, som stod i midten af rummet: "Jeg har kastede den måske ti gange, og den ser sådan ud hver gang den virker. Kan du føle noget.?"

Sofie rystede på hovedet: "Nej. Lidt nedtrykt, men ellers ikke noget."

Zest kiggede på Rune: "Det var sådan, det så ud, da jeg brugte den på din mor."

Rune nikkede med en rynkede pande: "Så må vi vente og se."

33: Vis Kvinde

Da resten af grotten begyndte at vågne, var Runes lys forsvundet. Vennerne gik ud af hytten og stod i tusemørket i grotten. Der var en enkelt fakkell, som stadig brændte ved vagtposten.

Henrik og Dhakah havde siddet og talt om forskellige ting. Da vennerne gik ud af hytten, rejste Henrik sig, og gik hen til dem.

Han fortalte dem: "En af de kvinder som arbejder her, er vidst meget vis. Måske kan vi tale med hende.?"

De andre nikkede. Sofie var stadig synlig, men hun havde svært ved at gribe fat i ting. Hendes tøj var også begyndt at blive gennemsigtig, så man kunne se lige igennem hendes krop.

Der kom en ældre mørke-elver kvinde hen til dem. Hendes stemme lød svag, og rug, og hendes dialekt var svær at forstå: "I ønsker at tale med mig.?"

Zest vendte sig mod hende. Den ældre dame, havde grå-sort hud, og mørke-rødt hår. Hun bar et kort sværd, og en sort læder kåbe. Hun så Sirak, som kiggede på hendes korte sværd. Hun trak det, og viste det til Sirak. Det var et klassisk mørke-elver sværd, med en lille bue, og nogle fjedre på håndtaget: "Ingen ønsker at blive fanget. Her skal vi kæmpe eller dø."

Sirak nikkede, trak hans sabel, og viste hende den: "Min mester hjalp mig med at lave denne sabel. Den første sabel han havde lavet."

Sofie trådte tættere på den vise dame: "Jeg har været fanget hos ældre-hjernen. Nu er jeg begyndt at forsvinde."

Hun holdte hånden oppe i mellem deres øjne, så damen kunne se at hånden næsten ikke var der længere.

Damen trådte hen til Sofie, og trykkede hende på maven, og hendes hånd gik næsten igennem kroppen. Hun tog hånden tilbage, og kiggede på den: "Jeg har aldrig set dette før."

Dhakah rejste sig fra den sten bæk, han havde siddet på: "Bedste mor. Har du nogle ideer, eller råd til hvordan vi kan redde dette menneske.?"

Damen rystede på hovedet: "Nej og ja. Hvis hun er ved at miste livskraft, så kan I tilføre det. Hvis det var Mana som hun manglede, så... Men dette..."

Hun drejede sig mod Dhakah og spurte ham om noget på mørke-elvisk. Han tænkte over det før han nikkede, og så sagde han til gruppen: "I ved at vi kalder os... Shadar-Kai.?"

Vennerne nikkede mod ham, men han foresatte: "Vi bliver også kaldt noget andet. Necromancer elver."

Zest svarede for gruppen: "Ja. Vi kender til den skole."

Hun nikkede mod Sofie: "Jeg prøvede at bruge en necromancer besværgelse, for at fjerne eventuelle gifte, som hun måske havde fået."

Den vise dame spurte: "Hvor meget kender du til necromancer magi.?"

Zest rystede på hovedet, og Rune forklarede: "Jeg kan magi.. hun er en præst."

Den vise dame spurte Dhakah om noget, som de andre ikke forstod. Han nikkede og svarede tilbage på deres eget sprog.

Hun kiggede på Zest: "Er du præst.? Sådan en rigtig præst.?"

Zest nikkede: "Vi fandt nogle præste bøger i en dyb hule, og i et forladt ørken tempel. Da jeg læste dem, lærte jeg de første ting inden for præste gerningen."

Zest vendte sig mod Dhakah: "Så hvad er det vi skal gøre for at hjælpe Sofie.?"

Dhakah vendte sig mod den vise dame, og de talte lidt frem og tilbage.

Efter et minut sagde han: "Hun har en mørke magi, som hun kan lærer magikeren... hvis Zest vil lærer hende at blive præst."

Han spurte damen om noget mere, og hun svarede lidt, imens hun rystede med hendes hånd. Han nikkede, og forklarede: "En dag. Det vil tage en dag at lærer magien."

Zest kiggede på Sofie: "Vi bruger en dag her."

Hun kiggede på Rune: "Det kan være afstanden til ældre-hjernen, som er det vigtige."

Sam kom ud af hytten og fandt gruppen:
"Ingen løsning på det første problem.. men en mulig løsning på det andet."

Rune rynkede på panden: "Det andet.?"

Sam nikkede: "Ja. Du ved, med at få hende ud af spillet i live."

34: Energi Overførelse

De delte sig op i tre grupper.

Rune og Sofie fik en gammel skrift-rulle, som Rune brugte hans magiske ring til at læse. Han satte sig ved et lille bord, og begyndte at læse teksten.

Sam og Sirak lærte Mørke-elver krigerne om kaste våben. Sam var god med kaste-knive, og Sirak hjalp med at give ideer.

Zest begyndte at lærer de kvindelige mørke-elver om hendes tro og hendes besværgelser.

Henrik lyttede med på hvad Zest sagde, fordi han havde følt sig draget mod præste gerning, fra han hørte om Paladin. Halv præst og halv ridder, og så var han hellere ikke meget for kaste-våben. 'Ridder kigger fjenden i øjnene, og kæmper med ærer', som en af hans træner havde sagt.

Rune læste skrift-rullen, og talte højt imens: "Du tager en persons energi, og giver den til magiens mål.?"

Han kiggede på hans søster: "Det lyder mere som at heale end som at rette på det der.."

Han pegede mod hans søsters næsten forsvundne krop. Sofie nikkede nervøst til ham og kiggede så rundt i grotten: "Jeg tror ikke det har noget med afstand at gøre. Jeg prøvede at står henne ved den væg, som er tættest på ældrehjernen, men uden nogen effekt."

Hun nikkede mod der hvor vagten havde stået om natten. Hun satte sig ned på bænken, og sank ti centimeter ned i bænken: "Tror du jeg dør rigtigt, hvis jeg dør herinde.?"

Rune kiggede på hende, og lagde en hånd på hendes skulder. Han sagde med så stor medfølelse og sikkerhed som han kunne: "Det kommer ikke til at ske. Jeg har kaldt på hjælp, hvis dette ikke virker."

Sofie nikkede: "Så du tror at en dæmon kan hjælpe os... Er vi så desperate.?"

Rune undgik hendes øjne, men sagde: "De tre jeg har mødt, virkede meget gode... En fjerde prøvede at starte en pest i verden, men de tre første virkede okay."

Sirak kom hen til bordet: "Så hvad har du fundet ud af.?"

Rune kiggede på ham: "Vi skal dræne en person for energi, og overfører energien til Sofie. Men om det virker?!?"

Sirak nikkede: "Men du har ikke særlig meget energi, med mindre du mener Mana.?"

Rune nikkede: "Jeg tror, de mener livskraft som i helbreds point."

Sirak rystede på hovedet: "Så det skal være mig eller Henrik.?"

De kiggede på det bord, hvor Henrik og Zest sad mellem fire mørke-elver.

Efter et øjeblik, drejede Sirak hovedet tilbage, og kiggede Rune i øjnene: "Så du tester det med mig, og så hvis det fejler, så prøver du med Henrik.?"

Rune holdt øjenkontakten i flere sekunder, før han kiggede ned: "Jeg skal læse den en gang til, før jeg tør gøre det."

Sirak trak hans sabel, og lagde den hen over skrift-rullen: "Test nu... Læs igen, senere."

Rune nikkede, imens de andre kiggede over på dem. Henrik rejste sig og gik hen til deres bordet: "Hvad sker der.?"

Sirak kiggede på Rune: "Rune kan heale Sofie, men han skal dræne noget energi fra en anden. Jeg siger, han skal teste det på mig først."

Henrik nikkede og smilte: "Jeg siger.. test det på orken, og så hvis det går galt.. så brug mig."

Sofie rejste sig og udbrød: "Men hvis I dør, så hjælper det ikke noget."

Sirak nikkede mod Henrik: "Men vi dør kun i spillet. Måske..."

Sam kom over til gruppen, og Henrik forklarede deres plan. Sam nikkede, og spurgte: "Så vi gør det, og håber på det bedste.?"

De tre nikkede til hinanden, imens Rune prøvede at læse skrift-rullen, en gang til.

Henrik stoppede Rune, og sagde: "Test det, på en af os. Sirak eller mig. Vi har mest, så vi kan sikkert overleve."

Sam stoppede Henrik, og sagde til Rune: "Du kan også bruge mig. Jeg er den med mest livskraft."

Han smilte til Sofie: "Vi testere har lidt ekstra at give af."

Rune nikkede, og rejste sig op: "Jeg prøver med Sirak, selv om... det burde være mig selv..."

Henrik og Sirak nikkede, og Sirak sagde: "Gør det på mig, og så ser vi.."

Rune lukkede øjnene, og skabte tegnet inde i hovedet. Han var drage troldmand, og havde mere helbred end de andre, men måske kun som drage.

Han trak vejret dybt, og hørte dragens tunge, stærke åndedræt, men han ignorerede det.

Tegnet stod klart i hans hovedet. Det var sort, med røde kanter. Det var første gang han havde brugt necromancer magi.

Der var en form for blå lys, som samlede sig omkring tegnet i hans sind, som om lyset prøvede at fordrive mørket, men han holdt tegnet fast.

Han blev nødt til at holde det mørke tegn, for at redde hans søster og hendes liv. Han åbnede øjnene og så på Sirak.

Sirak trak sig ufrivilligt tilbage, da han så Runes øjne. De var sorte med røde pupiller, men han holdt hans grund, fordi dette var Sofie som det gjaldt.

Rune pegede en finger mod Sirak, og en sort linje forbandt hans finger, og Siraks brystkasse. Rune tog en hånd på Sofie, og hånden blev sort i det, den rørte ved hendes skulder.

Rune begyndte at trække en rød energi ud af Sirak, igennem den sorte linje. Den røde energi formede sig omkring Rune, og passede perfekt sammen med hans røde kutte.

Han drejede energien og førte den over i hans lillesøster. Hånden som han rørte hende med blev rød, som havde han stukket den ned i en spand rød maling.. eller Livs-blodet fra en person.

Efter ti sekunder var besværgelsen over.

Sirak sank sammen på jorden, og træk vejret hårdt: "Det skal vi ikke gøre igen."

Sofie mærkede på hende selv, med hendes hænder, og nikkede til Rune.

Rune begyndte at trække vejret igen, og hans øjne skiftede tilbage til deres normale farve.

Og så sank han sammen over bordet.

35: Portal Magi

Henrik samlede Sirak op. Siraks ork krop føltes let, og hans grønne hud hang løst på kroppen. Sirak rystede på hovedet, og fremstammede: "Det skal vi ikke gøre igen, sådan lige med det samme."

Henrik satte Sirak på en sten bænk, og vendte sig mod Rune. Hætten på Runes røde kutte havde faldet ned over hans hoved. Henrik løftede hætten, og kiggede på Rune. Han lå med hans ansigt på skrift-rullen, og så ud som om han sov.

Sofie stod og følte på hendes voksne kvinde krop. Hun trykkede på hendes mave, som var blevet solid igen og så tog hun hånden foran hendes ansigt: "Det virkede."

Hun kiggede på Rune og så på Sirak: "Men til hvilken en pris.?"

Hun tog fat i Runes skuldre, og prøvede at vække ham: "Rune. Sover du.?"

Rune vågnede langsomt op: "Ja. Jeg skal nok vågne nu."

Han satte sig op og det første han så var Sirak: "Damn. Hvad er der sket med din hud.?"

Sirak havde kiggede på Rune og Sofie, men nu kiggede han på hans egen krop. Huden hang lidt løst, som var han i en lidt for stor hud. Han rystede på hovedet: "Det må være magien. Den tog min krop masse, og overførte den til Sofie.?"

Sam stod ved siden af Sofie: "Så vi har en løsning... Som at kaste en atom bombe, for at ramme en kat, men en løsning."

Zest havde rejst sig og trådte tættere på dem: "Men hvis det er det eneste våben, mod sygdommen.?"

Sirak kom langsomt op af stå: "Du skal prøve det, før du udtaler dig om det. Yalla, det var en mærkelig oplevelse."

Hans lændeklæde sad løst, og det læder bælte som gik over hans skulder, var den eneste grund til, at han ikke tabte det. Han spændte lændeklæde tættere, og kiggede på Zest: "Måske er det en form for overførelse af krops masse."

Zest kiggede på Sofie: "Hun er også en lille smule grøn i hovedet. Men om det er fra dig, eller fra magien.?"

Henrik kiggede på Sofie: "Ja. Hendes hvide hud, har et skær af grønt. Svært at se i dette tusmørke..."

Rune kom langsomt op fra bænken: "Det var ikke en sjov besværgelse... Det er sidste udvej."

Sam nikkede: "Så det er stadig dæmonen, som er valget.?"

Der kom en gruppe mørke-elver ud af tunnelen, som var længst væk fra ældre-hjernen.

Rune nikkede: "Jeg kan kaste den igen, men... Lad os prøve dæmonen."

Ulushra var en af mørke-elverne, og han kom hen til gruppen: "Så har jeg aflagt rapport, og hentet lederne."

Han kiggede på de andre mørke-elfer: "De vil have historien, direkte fra Sofie."

Henrik nikkede mod Sofie: "Vi giver dem en rapport."

Han vendte sig mod Rune: "Så kan I undersøge den anden mulighed.?"

Rune nikkede og kiggede på Sam.

Sofie og Henrik fulgte efter Ulushra, hen til mørke-elferne.

Sam tog en skrift-rulle frem, og lagde den foran Rune på bordet: "Klar til at lærer noget nyt, en ny besværgelse.?"

Rune satte sig ned, og rettede på den røde hætte på hans kutte: "Fordi den sidste magi gik så fremragende.?"

Rune trak det højre ærme på hans røde kutte tilbage, så Sam kunne se hans spinkle hvide hånd, som havde kobber ringen på midter-fingeren.

Sam nikkede og påpegede: "Det virkede. Det var ikke sjovt... Det var mørkt og skræmmende, men det virkede."

Rune begyndte at læse teksten, som lærte ham den nye magi. Efter et minut sagde han: "Vi skal bruge navnet på en dæmon... Har du fundet det, også.?"

Sam grinte, og kravlede op på bænken, så han kunne se op på bordet: "Ja. I vores rejse journal. Der kan du læse om alle dem du har mødt, og hvad du har talt med dem om."

Han satte sig ned på bænken, ved siden af Rune:

"Så skal jeg bare finde den dæmon, som var ved magikernes portal."

Rune havde læst skrift-rullen. Hans mester havde lært ham, forskellen på magiker og troldmænd. Den var enkelt, men dybt rækkende. Magiker fulgte altid en opskrift, eller en fast række-følge i deres besværgelser....

Troldmænd, kunne ændre den, hvis de ville.

Han kendte den første magi, som han havde lært på egen hånd. Den magi som havde været den første måde, han kunne tjene lidt penge...

Portal magi.

Dette lignede det meget.

Sam havde læst hans journal igennem, og sagde: "Jeg har navnet... Jeg kan ikke udtale det, men jeg kan skrive det."

Rune rejste sig med besvær fra bordet: "Så skal vi finde noget at tegne med, og en fast væg."

Han gik hen til Henrik, som stod et skridt væk fra Sofie, som fortalte om hendes liv i Mind-Flayer verden.

Henrik kiggede på Rune: "Hvordan din søster har overlevet det der...?"

Rune smilte, fordi han vidste at hans søster var en overlever... Han spurte Henrik: "Kan jeg låne dit sværd.?"

Henrik trak sværdet og gav det til Rune: "Selvfølgelig. Hvad skal I bruge det til.?"

Sam smilte: "Tilkalde den Dæmon, som lavede det."

Henrik rynkede på panden: "Okay."

Rune og Sam gik hen til en mørkere del af grotten, hvor der var nemt adgang til grottens flade grå sten væg. Sam havde skrift-rullen med sig, så Rune kunne tegne det tegn til portalen.

Rune tog Henriks magiske sværd og tegnede på væggen. Han blev nødt til at tegne nogle dele flere gange, fordi han var dårlig til at bruge sværdet.

Men efter han havde fået lavet portalen, så lod han Sam tegne, tegnet for Dæmonen, med sværdet. Det tegn blev tegnet perfekt i første forsøg.

Rune lukkede øjnene og kastede portal besværgelsen. Langsomt begyndte den ydre ring at lyse blå i tusemørket i grotten.

Alt andet i grotten stoppede. Der var ingen der talte, ingen der arbejdede. Alle kiggede på den blå portal magi, som skinnede på Rune.

Efter det blå lys havde arbejdet sig hele vejen rundt, så begyndte det at trække ind mod midten, hvor dæmonens navn stod. Navnet begyndte at pulsere blå, men langsomt skiftede det til rødt.

Portalens indre skiftede til at vise dæmonens verden, som set igennem løbende vand eller varme dis.

En skikkelse voksede i portalen, og efter et par sekunder trådte den store, røde dæmon igennem portalen. Dens stemme var stærk og rungende: "Hvem har tilkaldt mig.?"

Der var stilhed i grotten, i nogle lange sekunder, men så begyndte en alarm at ringe fra den tunnel, som ledte mod ældre-hjernen.

De blev angrebet af Mind-flayers og deres slaver.

36: Kampen

Dæmonen kiggede på Rune, som var faldet på numsen, i hans røde kutte. Hans hoved var nu i cirka samme højde som Sam, som stod med Henriks sværd, og pegede mod dæmonen.

Dæmonen trådte et skridt frem mod Sam og brølede: "Er det dig, som har taget min vens sværd.? Hvor er krigeren, jeg gav sværdet.?"

Sam pegede mod Henrik, som skyndte sig over mod dem, for at hente hans sværd. Sirak og Zest havde dannet en gruppe, med Sofie. De stod ryg mod ryg, og var klar til kamp. Sofie havde lånt en af Siraks dolke, og taget en gammel læder hjelm, som hun brugte som håndskjold.

Ud af tunnelen, hvor alarmen ringede kom en stor gruppe slaver, og nogle Mind-flayers. Mørke-elverne var allerede ved at gøre klar til at kæmpe med dem.

Dhakah råbte til hans folk, på deres eget sprog, og de stoppede op for at skifte taktik. Han kiggede på Henrik og råbte: "Nærkamp mod slaverne, Kaste-våben mod Mind-flayers."

Henrik tog sværdet fra Sam og nikkede mod Dæmonen: "Det var ikke derfor vi kaldte på dig... Men hvis du vil hjælpe...?"

Dæmonen gav et brøl af glæde, som fik alle til at stoppe op, og så løb han mod mind-flayerne. Henrik kiggede på Rune og Sam: "Jeg hjælper ham. Tag jer af afstands-våben."

Rune nikkede, imens Sam hjalp ham op: "Vi kan skabe lys på det rigtige tidspunkt."

Henrik var allerede løbet efter dæmonen, som løb mod fjenderne.

Rune kiggede på portalen: "Vi burde lukke den.?"

Sam rystede på hovedet: "Måske ikke. Den virker nok kun for ham."

Han kiggede efter dæmonen.

Nogle af slaverne var allerede brudt igennem rækken af mørke-elver. Ulushra kom til Rune: "De er efter lederne. Hold dem tilbage."

Rune kiggede på kampen, og spurgte Sam: "Skal jeg kalde på dragen.?"

Sam kiggede også rundt i grotten. Fem slaver og en Mind-Flayer var nået hen til Sofie, Zest og Sirak. Han nikkede: "Ja. Det vil sikker skabe endnu flere problemer, men ja."

Rune kiggede rundt, en gang til.

Han nikkede til Sam, og så lukkede han øjnene. Lukkede verden, udenfor. Ignorer larmen, ignorer varmen, ignorer skrigene fra de kæmpende. Bare lytte til dragens åndedræt.

Hans åndedræt, faldt i hak med dragens, og hans ansigt begyndte at blive længere. Munden blev til en snude, ørerne blev længer, huden blev hård og rødere. Armene blev stærkere, og større. Alt voksede og blev stærkere, hårdere og sejere. Der voksede en hale ud på ham, og han fik vinger på ryggen.

En af mind-flayerne pegede på Rune i hans drage form, og en gruppe slaver vendte sig mod ham. De angreb ham med sværd og køller, men han havde nemt ved at afværge deres angreb.

Mind-flayeren svævede op over dem, i mørket, og landede på ryggen af Rune. Den prøvede at bruge dens tentakler til at kontrollere Rune, men Sam kastede hans sidste kaste-kniv, og ramte den midt i hovedet. Den drattede ned fra Runes ryg, og Rune brugte hans hale til at feje resten af angriberne væk.

Han kiggede på Sofie med hans drage øjne og hun så mere solid ud end normalt.. Som om hun eksisterede i flere dimensioner samtidigt.

Sofie havde dræbt tre, og Sirak havde såret to. Zest havde bare slået to ud, fordi hendes vandrestav ikke var til at dræbe med.

Rune råbte til hende, med den stærke, dybe drage stemme: "Helligt lys."

Han havde tænkt på at kaste hans egen lys-besværgelse , men hvordan det ville virke som drage... og hvor mange gange stærkere det ville blive. Det ville hindre mørke-elvernes kamp...

Zest nikkede og Sofie dræbte den ork, som stod lige foran Zest. Hun nikkede igen, og lukkede hendes øjne. Hun fokuserede ind ad, og fandt hendes indre energi.

Hun fremsagde en bøn og sendte lyset mod loftet af grotten. Lyset var stærkt, og skinnede hvidt og rensende, ned over kamp pladsen.

Mind-flayerne skreg lydløse skrig, og flygtede. De slavebundne stoppede deres angreb, og nogle tabte deres våben. Mørke-elferne dækkede deres øjne for det stærke lys.

De eneste, som ikke havde store problemer var vennerne og Dæmonen.

Dæmonen stod sammen med Henrik. De var begge fyldt med ar og havde blod på deres hænder, og på Henriks sværd. Henrik kiggede på ham: "Du har ikke problemer med lyset?"

Dæmonen skannede fjenderne, som stod stille, og så så han efter de flygtende Mind-flayers: "Nej. Det er lidt skarpt. Han er en stærk troldmand, jeres healer."

Henrik smilte: "Hun er en kvinde og en præst, men ja."

Mørke-elferne begyndte at afvæbne slaverne, og Dhakah forklarede, at de måske var blevet frie igen. Mørke-elferne samlede dem i det ene hjørne af grotten, imens de alle gik og skærmede deres øjne, og kiggede mod Rune.

Henrik og Dæmonen gik tilbage til Rune, som havde skiftede tilbage. Vennerne samlede sig om Rune og Sam. Dæmonen sagde: "Så var det derfor I kaldte på mig?"

Han kiggede over mod fangerne: "Jeg er altid klar til at kæmpe mod Mind-flayers."

Sam kiggede op på dæmonen, som var højere end Sirak: "Du kender dem.? Har du kæmpede mod dem før.?"

Dæmonen satte sig på en bænk, ved siden af Rune, så han var nærmere i højde med de andre: "Nej. Min bedstefar, var med til at kæmpe mod dem... Eller måske nogle som dem."

Han kiggede på Henrik, og forklarede: "De var rumrejsende en gang, og angreb vores verden, og en stor koalition blev samlet..."

Han grinte: "Og dæmonerne gav dem en gang tæv."

Han kiggede ned på Sam: "Men hvorfor tilkaldt I mig, hvis det ikke var for det.?"

37: Dimensioner

Rune pegede på Sofie: "Min søster er fanget i dette spil, og kan ikke komme ud.?"

Sam gik hen til portalen: "Jeg hørte at man kan rejse ud af spillet igennem en portal..."

Han kiggede på Rune: "Det var en gut i et indlæg, på et af vores forummer, som mente at det ville virke."

Dæmonen kiggede på Sofie, men skiftede hans øjne til Zest. Han smilte: "Den stav er ikke særlig magisk.... Du har ellers masser at magi, inden i dig."

Zest holdt hendes vandrestav frem: "Det lyder som den dårligste score bemærkning, jeg har hørt længe, men okay."

Sam fandt den Superfine ædelsten frem fra hans tasker, hvor han havde gemt den, sammen med hvad der ellers fandt vej til hans hænder...

Sirak trådte ind i gruppen: "De sagde at de ville sætte den fast på hendes stav, hvis Zest lærte dem, hendes præste evner."

Dæmonen holdt hans hånd frem mod Sam, som gav ham ædelstenen. Zest holdt hendes vandrestav frem mod ham, og han tog den under armen, så han bedre kunne styre den.

Han kiggede rundt på de faldne og så en Mind-Flayer som stadig var i live. Det var den, som Sam havde ramt med en kaste-kniv. Den var ramt i panden, men det dræbte den ikke...

Dæmonen smilte til gruppen: "Der vel ingen som vil savne ham der.?"

Gruppen kiggede på mind-flayeren, og blev enig om at det var i orden at dræbe ham.

Dæmonen kastede en magi på mind-flayeren, og den røde livs-energi blev trukket ud af den, og hen til et punkt foran Dæmonen.

Han gjorde noget med energien, og så ledte han den ind i den hvide ædelsten. Så satte han stenen fast på toppen af Zest vandrestav.

Han smilte til hende: "Kast dit præste lys på den, så ædelstenen er permanent i stand til at kaste den."

Zest fremkaldte hendes lys igen, og kastede det på ædelstenen. Den var ikke særligt stærk, men det var nok.

Dæmonen rejste sig med vandrestaven i hånden. Han gav den tilbage til Zest: "Nu har du en hellig vandrestav."

Han kiggede på Sofie: "Så tager vi to afsted."

Rune rejste sig også: "Jeg følger med. Hun er min lillesøster."

Dæmonen kiggede Rune i øjnene: "Du er drage troldmanden.?"

Rune rystede på hovedet: "Min mester var troldmanden. Jeg er hans 'knap så trænet' elev. Han døde før, vi nåede særligt langt."

Dæmonen nikkede: "Du kan rejse med, men der er en pris."

Rune nikkede: "For min søster, er jeg villig til at betale."

Dæmonen nikkede og trådte tættere på portalen, som stadig lyste blå. Han kiggede på Sam, og sagde: "Næste gang, så lav den på jorden, ellers hjælper den ikke med at spærre mig inde."

Sam grinte: "Vi ville ikke spærre dig inde. Vi ville have din hjælp."

Dæmonen smilte, nikkede, og trådte helt hen til portalen. Han satte en rød klo på portalen. Sofie og Rune var gået lige bag ham, imens de andre blev lidt tilbage.

Dæmonen kiggede på Sofie, og så på Rune: "Du er klar til at betale prisen.?"

Rune nikkede, og Dæmonen lagde en klo på Sofies skulder. Hun begyndte at skifte fra den adelsdame hun spillede i spillet, til den elve årige pige, som hun var i den virkelige verden.

Samtidigt skiftede portalen fra dæmonens Dimension, til Sofies værelse i den virkelige verden.

Han nikkede og Sofie trådte ind i hendes verden igennem portalen. Rune stod lige bag hende, og trådte ind i portalen, inden dæmonen kunne stoppe ham.

Dæmonen skiftede portalen tilbage til hans egen dimension og sagde til Sam: "Hun er sikker, der hvor hun hører til. Jeg ved ikke med ham.."

Dæmonen trådte igennem portalen, og den lukkede. De andre begyndte at hjælpe med at rydde op efter kampen.

38: Epilog

Da Rune vågnede, lå han på sengen, med udstyret på. Han stoppede spillet og fjernede VR-brillerne og så at Sofie stod der. Hun ventede på ham ved hans seng. Hun havde grædt lidt.

Hun hjalp ham op, og inden han kunne sige noget sagde hun: "Jeg sniger mig ud, og kommer ind igen. Hvis politiet ser mig her, så vil der være for mange spørgsmål."

Rune nikkede, rejste sig og tog fat om hans lillesøster. Der var lidt tåre i hans øjne: "Jeg skal lige sikre mig at min Sofie, er sikkert hjemme igen."

Efter et langt minut, så gav de slip på hinanden.

Sofie gik ud af hans værelse, og ned i stuen. Deres mor var stadig ikke hjemme... så hun kunne nemt snige sig ud gennem baghaven, og væk.

En time senere var der en masse larm fra gaden. Politiet havde opdaget hende, da hun kom gående fra tog stationen.

De afhørte hende, og hun fortalte at hun havde prøvet at tag en flyver til hendes far... men havde glemt hendes telefon og pas, så hun kunne ikke komme særligt langt.

Deres mor kom hjem, og efter en times tid, opgav politiet at finde ud af mere...

Deres mor lod dem bestille pizza, og de brugte aften på at spise pizza sammen.

Samuel havde taget sig sammen til at få vaskede tøj, og sengetøj. Han var ved at stryge en af hans få skjorter. Han skulle til middag med en pige fra arbejdet.. måske en date.

Han havde hængt vasketøjet op på et stativ, og nu skulle det tørre...

Der var en SMS på hans telefon. Det var Rune: 'Min søster er hjemme igen. Thk..'

Han sendte en sms tilbage med en smiley.

Han gik ud i entreen og fandt hans støvsuger i skabet. Den havde lidt edderkop spind på, men det var nemt at rense af.

Han begyndt at støvsuge, for første gang i to måneder...

Det var nat, og Rune prøvede at falde i søvn. Der var sket lidt for meget det sidste døgn, til at han kunne sove.... eller også manglede han søvn, og det var problemet.?

Der var også et eller andet, anderledes. Som om der var en baggrunds lyd. Det lød næsten som en dyb brummen.....

Der blev bankede stille på hans dør. Rune hviskede: "Hvem er det.?"

Stemmen var en bange lille piges: "Sofie. Kan jeg sove hos dig i nat.?"

Rune hviskede ud i natten:

"Ja. Selvfølgelig."

Hun åbnede døren, i det svage lys fra gangen, og gik ind på hans værelse. Hun kravlede ned under hans dyne og de lå og holdt om hinanden, som de havde gjort mange gange, da deres forældre lige var blevet skilt.

Efter et øjeblik, kunne Rune føle at hans søster rystede, og hun begyndte at græde, imens hun borede hovedet ind i hans brystkasse. Han holdt om hende og prøvede at trøste hende. De mange dage i fangenskab, havde taget hårdt på den elve årige pige.

Efter en halv time begyndte Sofie at trække vejret mere roligt..

Rune begyndt at trække vejret i hendes tempo. Han havde lært, at det hjalp babyer med at sove.

Der var et dybere åndedræt inden i ham, som han kunne hører.

Dragen trak vejret, og da Rune fulgte det, følte han at hans mund, begyndte at ændre sig.